

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๙๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

ความ บริสุทธิ์ เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก..ในที่สุด

๐ จะ“เลโก”อยู่จะนี้	ถึงไหน
ตอหลุดปดเประอะไป	ไปแล้ว
ลดเดียวไม่จริงใจ	กล้าหนอย เอะนะนา
ทำอะไรให้ผองแผ้ว	จักพินทันที
๐ ปานนี้ยังบ่กล้า	ลงดาบ
บริสุทธิ์ต้องปราบ	จึงแท้
เผด็จศึกให้เจ็ดหลาบ	หนอยเล็ด
จะชนะทุกสิ่งแล้	อย่าแพ้กัยตัว.

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์
๒๕๖ ๒๕๖๖

หนังสือ “กว่าจะถึงอรหัตต์ ๑” ฉบับ “สุดยอด ๕๔ อรหัตต์” โดย ผนวมพุทธ

เป็นการรวบรวมเรียบเรียงประวัติของสุดยอดอรหัตต์ ที่เป็นภิกษุเถระมหาสาวก (๔๑ องค์) และภิกษุณีเถรี (๑๓ องค์) ซึ่งพระพุทธเจ้าองค์สมณโคดมทรงยกย่องสรรเสริญไว้ในตำแหน่งของเอตทัคคะ (ผู้มีความสามารถสุดยอดในด้านใดด้านหนึ่ง)

ราคา ๑๕๐ บาท ขนาด ๑๔.๕ x ๒๐.๕ เซนติเมตร กระดาษถนอมสายตา ๓๖๐ หน้า ปกสีสี่

หาซื้อได้ที่ร้านนายอินทร์ ซีเอ็ด ร้านหนังสือทั่วไป และธรรมทัศน์สมาคม (โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖)

จัดจำหน่ายโดยบริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๓-๙๙๙๙

โทรสาร ๐-๒๔๔๙-๙๕๖๐-๓ Homepage : <http://www.naiin.com>

นัยปก

ความบริสุทธิ์เท่านั้น
ที่จะชนะ
ทุกสิ่งทั้งโลก
...ในที่สุด

(๑) ลังคมสกปรกด้วย
ทั้งโลกจึง“อวิชชา”

แต่โลกฉลาด“เฉกา”

ทว่าปฐูทางแก้

(๒) “เฉกา”คือ“เฉก”นี้

แปลว่า“ฉลาด”โห้ว

ฉลาด“เฉก”กิเลสโต

โลกปฐูถี่ถ้ววน

(๓) โลกเฟินม้วแต่บื้อ

เนื่องเพราะโลกไปเห็น

เรื่องฉลาดนี้แหละเป็น

หลงแต่ใช้“เฉก”ซี่

(๔) โลกเลวเพราะ“เฉก”ซี่

หลง“เฉก”เป็น“ปัญญา”

“ปัญญา”ไซ้ปัญหา

ส่วนฉลาดพาโลกเฮี้ยน

(๕) นันโง่ตะหากแท้

ถ้าฉลาดต้องใจใส

จึงจะฉลาดไซ้ใหม่

แต่ฉลาดยังคดเพี้ยง

(๖) จะ“เฉโก”อยู่จะนี้

ตอหลดปดเประะไป

ลดเลี้ยวไม่จริงใจ

ทำอะไรให้ผ่องแผ้ว

(๗) ป่านนี้ยังบ่กล้า

บริสุทธิ์ต้องปราบ

เผด็จศึกให้เข็ดหลาบ

จะชนะทุกสิ่งถึ

กิเลสหนา

ยิ่งถึ

ยอดเลิศ จริยเลย

เพราะด้อย“ปัญญา”

“เฉโก”

กิเลสถ้ววน

โลกยิ่ง เลื่อมรา

ฉลาดนี้จึงเจริญ

หลงประเด้น

เรื่องนี้

ปมแห่ง ปัญหาแฮ

โลกให้หลงแหว

นำพา

นันเพี้ยน

แต่ฉลาด แท้แล

เดือดร้อนยังงักกัน

ฉลาดโฉน

สดเกลี้ยง

คิดออก มัยเอย

เท่าฟ้าปานทะเล

ถึไหน

ไปแล้ว

กล้าหน้อย เอะหนา

จักพินพันที

ลงดาบ

จึงแท้

หน้อยถึ

อย่าแพ้ภัยตัว.

“สไมย์ จำปานแพง”

๑๑ มีนาคม ๒๕๕๘

ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งในโลก...ในที่สุด

พ่อครูให้พรปีใหม่ไทย พ.ศ.๒๕๕๘

ปีนี้ถ้าจะเอาตัวเลขทางพุทธศาสนาก็เป็นปี๒๕๕๘เป็นปีใหม่ของไทย เขาก็มาขอให้อาตมากล่าวคำมงคล ... “ไทยปีนี้อาตมาดูแลแล้วเป็นปีที่มีเหตุการณ์ปรากฏการณ์สังคมมนุษยชาติ โดยเฉพาะจิตวิญญาณมนุษย ที่จิตวิญญาณอสูรกำลังอ่อนแรง ยังเหลือแต่ว่า ตอนนี้อยู่ที่ทำงานให้แก่สังคมประเทศชาติ ศาสนา ก็น่าจะเผด็จศึกได้ อาตมาว่า เพราะว่าเป็นปี พ.ศ.๒๕๕๘ เลข ๘ เป็นเลขบ่งบอกถึงความมีพลัง มีอำนาจ มีประสิทธิภาพ มีฤทธิ์ เป็นเลขที่เป็นปางมีฤทธิ์ ปาง ๘ และเป็นปีที่ เป็นเลขปราบอย่างไร ๆ ก็ปราบได้ เพราะยังมีเลข ๕ บ่งบอกถึงความก้าวหน้า อีก ๒ ตัวก็แสดงถึงความเป็นจริงทางสังขาร อาตมาไม่ใช่หมอดู แต่ว่ารู้ความเป็นจริงของสังขารรู้ว่าตัวเลข ๑ ถึง ๑๐ คืออะไร ตามลักษณะสังขาร ก็ขอให้สัญญาแก่กัน เป็นโอกาสดีงามที่สุดแล้ว อย่างไร ๆ ก็ชนะอย่างไร ๆ ก็เป็นเหตุการณ์ที่มีเหตุปัจจัยลงตัวแล้ว เป็นแต่ อสูรจะตื่นเหือกสุดท้ายแล้ว ก็ขอให้พวกเราพากเพียรอุทิศหาวิริยะ ไม่ต้องโหดร้ายรุนแรง แต่ทำให้ถูกต้องตามสังขาร

ตามสังขารคือทำอย่างมีเจตนามุ่งหมาย แต่ไม่ต้องตั้งความหวัง ไม่ต้องให้มีความอยากใด ๆ เมื่อมีเป้าหมายอย่างไร แล้วเราก็ทำตามนั้น ให้เต็มที่ แข็งแรง มีเจตนาแต่อย่าอยาก ให้ทำความบริสุทธิ์ ทำให้เต็มบริสุทธิ์ คือ ไม่ต้องใช้วิธีการ เหลี่ยมคม ไม่ตรงใด ๆ ไม่ซื่อสัตย์ แต่ทำให้ซื่อสัตย์ตรงเต็มที่ ไม่ต้องรีบร้อน ทำให้สบาย ๆ ใจ ทำโดยมีเจตนา แต่อย่าอยาก จงพากเพียรให้เต็มบริสุทธิ์ แล้วความบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะชนะทุกสิ่งในโลก...ในที่สุด

ประเทศไทยเราเป็นเมืองพุทธ ต้องทำบุญให้ได้ บุญไม่ใช่เรื่องเอาวิมานมาหลอกคน บุญคือการลดกิเลสได้ จึงเรียกว่าบุญ คือไม่ได้ทำเพื่อล่าลาภ ยศ สรรเสริญ โลภีย-สุขออย่างโลก ๆ เขา แต่ว่าเราทำเพื่อประโยชน์แก่สังคมอย่างเต็มที่ มันเป็นวาระที่เห็นได้ว่ามีคณะที่ตั้งใจทำงานให้เกิดผลดีแก่ชาติ เราสนับสนุนเต็มที่ ขอให้ทุกคนตั้งอก-ตั้งใจเต็มที่ ขออนุโมทนา ขอเป็นแรงใจอย่างเต็มกำลัง ขอให้ทุกคนประสบผลสำเร็จในปีใหม่นี้อย่างถ้วนทั่วทุกคนเทอญ...”

พรปีใหม่ของพ่อครูคงเป็นดั่งอเมซิ่งไทยแลนด์ (ช่างนำ อัจฉรย์!) ซึ่งพอ ๆ กับข่าวผลสำรวจชี้ “ไทยเป็นประเทศที่มีผู้คนเคร่งศาสนาที่สุดในโลก!” สะท้อนศาสนามีอิทธิพลทุกมิติชีวิตของคนไทย โดยเฉพาะในวิถีชีวิตประจำวัน (จากการสำรวจล่าสุดโดย Gallup และ WI สัมภาษณ์ชาวโลกถึง ๖๓,๘๙๘ คน ใน ๖๕ ประเทศ-น.ส.พ. โพสต์ทูเดย์ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๘)

น่าจะเป็นข่าวชวนให้ภาคภูมิใจสมกับที่เราชาวพุทธเป็นศูนย์กลางพุทธศาสนาของโลก เพียงแต่ว่าบรรดาสมิ-อัลชี-และเหล่าเหลือบ-ทากที่เข้ามาอาศัยศาสนาหากิน จะจัดการกันได้อย่างไร? เพราะทำให้พระดี ๆ เสียหายไปทั้งบาง ซึ่งไม่ต่างจากประชาธิปไตยในบ้านเรา ที่มีนัก-การเมืองเลวแสนเลว แต่ประชาชนดีแสนดี พ่อจับนัก-การเมืองแซ่แข็งชั่วคราว บ้านเมืองดีขึ้นเห็นทันตา

พระไพศาล วิสาโล ให้แง่คิดอย่างสำคัญในการปฏิรูปประเทศในครั้งนี้ว่า “ถ้าปฏิรูปสงฆ์ไม่ได้ก็อย่าคิดไปปฏิรูปประเทศ เพราะพระสงฆ์มีแค่ ๒ แสนรูป แต่คนไทยมีตั้ง ๗๓ ล้านคน มันต้องทำให้ได้ ถ้าทำไม่ได้ นั่นคือ ความเสื่อมสลายของพุทธศาสนา **พุทธศาสนาจะเหลือแต่รูปแบบ ไม่มีแก่นเนื้อหาสาระ**”

บ้านเมืองจะอยู่กันอย่างไร ถ้าคนสอนศีลธรรมทำผิดศีลธรรมอย่างร้ายแรงเสียเอง จนสมเด็จพระสังฆราชทรงตัดสินไปแล้วว่าปาราชิก แต่กลับพากันอ้อมูให้ใหญ่โตยิ่งกว่าเก่า ทำศาสนาประชาชนยืมให้โลก ยอกร่ำรวยอย่างงมงายไร้เหตุผล อวดอ้างฤทธิ์เดชได้มากมาย ระลึกชาติคนนั้นคนนั้นได้เป็นว่าเล่น พยากรณ์คนตายจะไปเกิดนรกสวรรค์ที่ไหนได้ราวกับตาเห็น! แสดงคุณวิเศษได้เก่งกาจขนาดนี้ กลับไม่กล้าไปให้ปากคำกับบีบีเอสไอ อ้างป่วยแล้วป่วยอีก เลี่ยงแล้วเลื่อนอีก ทั้งนี้ก็เพราะไม่มีความจริงที่จะยืนยันนั่นเอง คงไม่ต่างกับสมัยนัตระที่ทำคุณกรรมซึ่งกำลังตั้งท้องให้มาลุยไฟพิสูจน์ความบริสุทธิ์กัน แต่กลับไม่กล้าจะเด็ดดูดีเอ็นเอ. พิสูจน์ความจริง

เมื่อไม่มีความจริง จึงไม่มีความจริงให้พิสูจน์ หรือกล้าไปพิสูจน์ ฉันทัดก็ฉันทพลไปจนกว่าศาสนาจะล่มจม !

☞ จริงจัง ตามพ่อ

• จำนวน •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

คนบ้านนอกและคนกรุงซึ่งแน่นอนมีผมรวมอยู่ด้วย เคยเข้าใจคำว่า “บุญ” ไปต่าง ๆ นานา เมื่อมาปฏิบัติธรรมกับชาวอโศกซึ่งมีพ่อท่าน **สมณะโพธิรักษ์** เป็นผู้นำ จึงเข้าใจถูกต้อง ดังที่ “เราคิดอะไร” ฉบับประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๔ มีโคลงนัยปกอยู่ตอนหนึ่งว่า

“บุญ” คือการกำจัดให้	กิเลสตาย
“บุญ” ใช้เรื่องซื่อขาย	จ่ายจ้าง
น้ำมันเรื่องงมงาย	นรกบาป
โดยเฉพาะผู้สร้าง	เรื่องไม่วิมานสวรรค์”

นัยปก “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ยืนยันความจริงของโลก

**“ความบริสุทธิ์เท่านั้น
ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก.....ในที่สุด”**

พล.อ.ประยุทธ์ นายกรัฐมนตรีและหัวหน้า คสช. ประกาศใช้มาตรา ๔๔ ของรัฐธรรมนูญชั่วคราวแทน กฎอัยการศึก นักวิชาการออกมาเตือนว่าจะทำให้ พล.อ.ประยุทธ์มีอำนาจมากที่สุดต่อผู้คนเดี่ยวอาจทำให้บ้านเมืองเสียหาย ประชาชนส่วนมากไม่คัดค้านเพราะขณะนี้สถานการณ์ทั่วไปดูเหมือนจะเรียบร้อย แต่ในช่วง ๒ เดือนที่ผ่านมา มีผู้หวังร้าย

พยายามทำลายความสงบเรียบร้อย ถ้าเป็นกฎหมายปกติจะไม่ทันเหตุการณ์ และกฎอัยการศึกก็ควรจะยกเลิกอยู่แล้วเพราะเป็นที่รังเกียจของต่างชาติ และเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว

ม.44 เพิ่มอำนาจทหาร
คุมเบ็ดเสร็จ!
'บิกตุ' ส่งลุยแก้ทุกเรื่อง

ความมั่นคง-รักษา-ห้วยแพ่ง พล.อ.ประยุทธ์ ถึงกับหา นานกว่า ๓๐ ปี
จับได้ทันที-ไม่รอหมายศาล และวินัยและความสงบงาม
ทุกเล่ห์เหลี่ยมเล็กกฎอัยการศึก (คสช.) และพล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา
ผู้บังคับบัญชาและลูกน้องผู้ติดตามตัว (อน.) เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ถึงความ
มีหน้าที่การปกครองและกฎอัยการศึกไว้
☎ โทร : ม.44 - หน้า ๕

มันคง ตรงไป ตรงมา

แห้วหน้า

http://www.sai-nam.com www.facebook.com/sainamonline

ทอมก๊วย 'สโล-ทอมก๊วย'
'สภามหารัฐ' ปีนี้ต้องสู้
☎ รายละเอียดหน้า ๕

ถ้าผู้มีอำนาจใช้มาตรา ๔๔ มี “**ความบริสุทธิ์**” มาตรา ๔๔ จะพาชาติไปรอดแน่นอน ผมไม่เคยพบปะพูดคุยกับ พล.อ.ประยุทธ์ (นักเรียนนายร้อย จปร.หลังผม ๒๐ รุ่น) ขออาศัยนัยปกของ “**เราคิดอะไร**” ฉบับนี้กระซิบ พล.อ.ประยุทธ์

“ปานนี้ยังปกกล้า	ลงดาบ
บริสุทธิ์ต้องปราบ	จึงแท้
เผด็จศึกให้เข็ดหลาบ	หนอยเถิด
จะชนะทุกสิ่งแล้ว	อย่าแพ้ภัยตัว”

๒

► ธรรมดาของโลกจะได้อะไรไม่ต้อง โศกสลด

สมพงษ์ ทุ่งเจริญจิตต์

พวกวิจารณ์มีทั้ง ‘ปากพล่อย’ และ ‘ปากหมา’ ถ้า ‘ปากพล่อย’ ก็อยากให้ศึกษาข้อมูลมาก ๆ ก่อนพูด ถ้า ‘ปากหมา’ ก็อยากให้ทำใจเป็นกลาง มองรัฐบาลในแง่เจตนาดีบ้าง

► คิดคนละขั้ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

บ้านเมืองเสียหายเมื่อนักการเมืองชายชาติ ก็พอเห็นได้ ... แต่นักการศาสนาที่ชายจิตวิญญาณนั้นเห็นยาก เปลี่ยนศาสนาเป็นพุทธพาณิชย์ จนกลายเป็นปกติธรรมดา...

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๙๘ เดือน พฤษภาคม ๒๕๕๘

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

- 1 นัยปก : ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก ...ในที่สุด *สไมย์ จำปาแพง*
- 3 คนบ้านนอกบอกกล่าว *จริงจั่ง ตามพ่อ*
- 5 คุณคิดคิดหน่อย *จำลอง ศรีเมือง*
- 6 จากผู้อ่าน *บรรณาธิการ*
- 8 บ้านป่านาดอย *บรรณาธิการ*
- 11 เวทีความคิด *จำลอง*
- 12 สีสันชีวิต(นิตดา หงษ์วิวัฒน์) *นอก ทำเนียบ*
- 21 เปิดยุคบุญนิยม *ทิม สมอ.*
- 26 คิดคนละชั่ว *เก้าสมัย ใหม่เสมอ*
- 35 ซาดกทันยุค *แรงรวม ชาวหินฟ้า*
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด *ฉวมพุทธ*
- 42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? *สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์*
- 52 เชื้ออย่างพุทธ *สมณะโพธิรักษ์*
- 54 หยั่งฟ้าทะเลดิน *ฉวมพุทธ*
- 58 การ์ตูน *ดังนั้น วิมุตตินิยม*
- 60 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง *วิสูตร*
- 62 บทความพิเศษ(ทรรชานายทุนโจร) *ฟ้าแสง*
- 66 แค่คิดก็หนาว...ว *พิมพ์ลัทธิ ชูโต*
- 68 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา *นายธิง วินเทอร์*
- 72 ผุ่นฟ้าฝากฝัน *สุนัย เศรษฐบุญสร้าง*
- 74 ชีวิตไร้สารพิษ *ฟอด เทพสุรินทร์*
- 77 กติกาเมือง *ล้อเกวียน*
- 80 ปิดท้าย *ประคอง เตกฉัตร*

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิชญากิต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙๘-๑๒๕๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัณฑ์แก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ตั้งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัณฑ์แก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@gmail.com
line - id baiyanang1971

สีสันชีวิต

12

ผลไม้ต่างประเทศไม่จำเป็นอย่ากิน
เขาเรียก แพรงเกินสไตน์ ฟรุท ผลไม้ที่ไม่มีวันเปื่อยเน่า
เพราะเขาฆ่าเอนไซม์หมดแล้ว
เอาไปผ่านรังสีเพื่อไม่ให้เหี่ยว
ถ้ากินก็เหมือนกินแต่กาก ไม่มีเอนไซม์
เสียเงินไปเยอะ แล้วได้กินแต่กาก

มี “อดีตนักกีฬา” ถูกสังคม
ตราหน้าด้วยความผิดต่าง ๆ
มี “อดีตนักการเมือง”...
เมื่อพ้นวาระแล้ว มิได้ดำรงตน
ให้อยู่ในสถานะสมกับเกียรติยศ
ในตำแหน่งที่เคยมี

“กีฬา กีฬา เป็นยาวิเศษ แก้กองกิเลส ทำคนให้เป็นคน...” เพลงนี้คนไทยทั้งแผ่นดินย่อมได้ฟังจนชินหู แต่ “กองกิเลส” ยังอยู่หรือจางคลายไปหรือไม่อย่างไรนั้น เป็นเรื่องที่ต้องติดตามต่อไป

พาดหัวข่าวเอ็กซ์.ไซท์ไทยโพสต์ ฉบับที่ ๖๗๔๒/๒๓-๒๔ เม.ย.๕๘ **“จับนักกีฬาทีมชาติค่ายาบ้า”** อ้างหาเงินเลี้ยงครอบครัว ๘ ชีวิต” นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยเจ้าของสถิติพุ่งแหลนและทุ่มน้ำหนักชายในอาเซียนพาราเกมส์ที่พม่า หันค่ายาบ้า ถูกจับได้พร้อมของกลาง อ้างต้องเลี้ยงดูครอบครัวและไม่มีรายได้อะไรเลยช่วงว่างเว้นการแข่งขัน

“นักกีฬา” เป็นคนที่สังคมยกย่องเชิดชูโดดเด่น ยิ่งนักในช่วงฤดูการแข่งขัน บรรดาผู้ที่สนใจการกีฬา คลั่งไคล้กีฬาชนิดใดก็จะติดตามดูตลอดรายการ และนักกีฬาก็ตั้ง **“เทพบุตร”** ในดวงใจนั้นเที่ยว

“นักการเมือง” ทุกระดับนับแต่องค์กรบริหารส่วนตำบลไล่เรียงถึงระดับชาติ...รัฐบาล คือผู้ประกาศตัว **“อุทิศตน”** อาสารับใช้สังคมจึงมีหน้าที่ **“เสียสละ”** เท่านั้น ดังนั้น นักการเมืองย่อมไม่มีสิทธิอ้างอิงเอาประโยชน์ใด ๆ เพื่อตนเองจากกิจการใดเลย

หากผู้ใดละเมิด **“ลัทธิธรรม”** นี้ ผู้นั้นตรจะบัดลัทธิทรยศต่ออุดมการณ์ เป็น **“กาฝาก”** ในวงการการเมืองที่นักการเมืองผู้มั่นคงในอุดมการณ์ทั้งปวง

จักต้องเร่งกำจัดให้สิ้นเพื่อจรรโลงวัฒนธรรมการเมืองไทยให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป

“ข้าราชการ” ทุกระดับนับแต่กาลก่อนถึงบัดนี้ โดยสมมุติฐานคือผู้ปฏิบัติงานต่างพระมหากษัตริย์ซึ่งห่วงใยเอื้ออาทรปวงประชาทั้งแผ่นดิน ข้าราชการที่ดีจึงต้องเปี่ยมด้วยสำนึกแห่งความจงรักภักดี ชื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่ เมตตากฎหมายปราณีประชาชน อดทนต่อภาระหนักที่รับผิดชอบเพื่อสนองพระคุณแผ่นดิน

ช่างโชคคดียี่ตนเองลาออกจากราชการก่อนอายุราชการ ๒๐ ปี จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินบำนาญตั้งเป็นหนี้แผ่นดินตลอดชีวิต

น่าอนาถ มี **“อดีตนักกีฬา”** หลายคนถูกสังคมตราหน้าด้วยความผิดต่าง ๆ **“วีรกรรม”** นานาภาคภูมิใจที่ก่อไว้ในอดีตไร้คุณค่าตามควร

มี **“อดีตนักการเมือง”** หลายคน บ้างเคยมียศศักดิ์ ตำแหน่งทางการเมือง แต่เมื่อพ้นวาระแล้วมิได้ดำรงตนให้อยู่ในสถานะสมกับเกียรติยศในตำแหน่งที่เคยมี บ้างอาจประพฤติชั่วผิดกฎหมายไม่ต่างกับชาวบ้านทั่ว ๆ ไป ไม่สมกับเป็นอดีตนักการเมืองระดับครองตำแหน่งซึ่งน่าจะเป็นผู้นำชุมชน เรามีนักการเมืองแบบนี้ บ้านเมืองเราจะเจริญได้อย่างไร? นักการเมืองเห็นแก่ตัว!

เป็นนักการเมืองเพื่อตัวเอง... มิใช่เพื่อบ้านเมือง ...เพื่อแผ่นดิน กระนั้นหรือ?

ตำแหน่งแต่งตั้ง ยศฐานันบรรดาศักดิ์ที่ได้รับนั้น ...จากแผ่นดิน รู้สึกตะขิดตะขวงใจบ้างไหม?๒

ม.บว ๙ บท

ฟังข่าวว่าราคามะนาวยามนี้ราคาถูกลง ๙ บาท พืชผักทุกชนิดราคาก็ขึ้นทั้งนั้น ไข่ไก่ ผลไม้ทุกชนิดก็ตามมาติด ๆ คิดแล้วก็ต้องเตรียมรับไว้ให้ดี และก็ต้องเข้าใจพ่อค้าแม่ค้า เกษตรกรกรลิกกร ผู้ผลิตซึ่งอยู่ต้นทางด้วย กว่าจะได้เงินจากหยาดเหงื่อแรงงาน ใช่ว่าง่าย ๆ

- พิษณุโลก

☞ เรื่อยไปหลายทาง บางทีก็ต้องมองหาปัญหาที่เกิดขึ้นในบางช่วงหรือในกรณีพิเศษด้วยใจที่เปิดกว้าง เพราะปัญหาบางเรื่องก็เกิดขึ้นช่วงระยะเวลาสั้น ๆ หรือช่วงระยะเวลาที่จำกัด หากเราไหวทันก็อาจมีลู่ทางคลี่คลายปัญหาได้ เช่น กรณีมะนาว บ้านผมเอง ที่ อ.พนัสนิคม ชลบุรี ปลุกส้มจี๊ดไว้ในสวนข้างบ้าน ๑ ต้น ลูกขนาดมะนาว เปรี้ยวพอ ๆ กับมะนาว ใช้แทนมะนาวก็ได้ ออกลูกดกมาก ยามที่ใคร ๆ เตือดร้อนมะนาวแพง ครอบครัวยังผมอยู่เย็นเป็นสุขดีครับ ใช้แทนน้ำส้มรสเข้มข้นดื่มได้อีกต่างหากด้วย

ตลาดอารียะ

โชคดีมีปีนี้มีโอกาสได้ไปงานตลาดอารียะ เก็บอผลาด เพราะไปวันที่ ๑๕ วันสุดท้าย แต่สินค้าก็ยังเหลืออยู่ทุกร้าน เพราะแต่ละร้านเตรียมมาขายในราคาต่ำกว่าทุนปีละครั้งเต็มที สินค้าหลากหลายล้วนเป็นสิ่งจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน และต้องซื้อหาในท้องตลาดทั่วไป อยู่แล้ว จึงเป็นโอกาสที่จะซื้อได้ในราคาถูกกว่าปกติในตลาดอารียะ เป็นเรื่องน่าทึ่งชาวอโศกคิดเรื่องนี้ขึ้นมาในยุคสมัยทุนนิยมครองโลก

- อัญประเทศ

☞ “ตลาดอารียะ” คือตลาดทวนกระแสสังคมที่จะส่งพลังสังคมให้เกิดดุลยภาพ ... “น้ำหยดลงหินทุกวัน หินมันยังกร่อน แต่หัวใจอ่อน ๆ ของเธอทำด้วยสิ่งใดช่างไม่สะทกสะท้านสะเทือนเหมือน

หัวใจ ช่างไม่หวั่นไหว ว่าใครเขารักเขารอ...”

กว่าพ่อท่านจะนำพานุกเบิก “อโศก” จนปรากฏดังทุกวันนี้ต้องจ่ายอมอดทนอดกลั้นมานานหลายสิบปี จวบจนสังขรณ์ คือผลงานเปิดเผยตนเอง ในทำนองเดียวกัน “ตลาดอารียะ” เมื่อถึงวาระ แม้ชาวอโศกก็มิอาจต้านทานรองรับได้เตรียมตัวไว้ให้พร้อมเถิด สินค้าและคนที่เปี่ยมคุณภาพมั่นคงคุณธรรมแห่งอโศกแท้

การเมือง-ข้าราชการ

ติดตามข่าวสารการเมืองและราชการช่วงนี้แล้ว รู้สึกสับสน ไม่รู้ว่่านักการเมืองและข้าราชการฝ่ายไหนทำงานเพื่อชาติเพื่อบ้านเมืองกันแน่ เพราะต่างก็อ้างว่าตนทำหน้าที่ แต่ในขณะที่เดียวกันก็หาว่าอีกฝ่ายหนึ่งทุจริตโกงชาติ ฝ่ายไหนขึ้นมากรองอำนาจก็ตรวจสอบฝ่ายที่สูญเสียอำนาจและก็พบความผิด

- ข้าราชการ กทม.

☞ ก่อนอื่น “ข้าราชการ” ต้องมั่นคงในหลักการว่าตนเองเป็นใคร เป็น “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” ทำหน้าที่ “ราชการ” และจงทำหน้าที่นี้ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตสุดชีวิตจนกว่าจะพ้นหน้าที่ความรับผิดชอบ เป็นประชาชนคนไทยธรรมดาคนหนึ่ง และหากยังเปี่ยมสำนึกเป็นคนไทยก็ทำหน้าที่ “คนไทย” ผู้รักชาติต่อไปครับ จะได้ไม่เสียชาติเกิดมาหนักแผ่นดิน

วงการสงฆ์

เคยไปสวนโมกข์ยุคหลวงปู่พุทธทาสภิกขุ มีสวนป่าบรรยากาศสงบร่มเย็น วัดทั่ว ๆ ไปยุคนี้ก็ยังมีบรรยากาศแบบนี้อยู่บ้างแต่ก็คงมีไม่มากนัก และคนไม่นิยมไป เพราะหาพระสงฆ์ที่อบรมสั่งสอนธรรมดังหลวงปู่พุทธทาสภิกขุได้ยากเย็นนัก พระสงฆ์ หลวงปู่ต่าง ๆ ที่มีคุณวิเศษนานา และผู้ใหญ่ในถิ่นต่างๆ เชิดชูนั้นก็เป็วัฒนธรรมไทย

คนไทยร้อยละ ๙๕ เป็นชาวพุทธ
ศิลปะที่ ๕ “ห้ามตีมน้ำเมา” เป็นศิลปะที่มีความสำคัญมาก
ปรากฏว่าเบียร์-เหล้าขายดิบขายดี เมากันงมขายทั้งบ้านทั้งเมือง
เทศกาลสงกรานต์และเทศกาลวันขึ้นปีใหม่ตายกันเป็นเบือ

เป็นเรื่องใหญ่ที่เกิดขึ้นในช่วงเทศกาลสงกรานต์
ทุกปีซ้ำแล้วซ้ำเล่า หนังสือพิมพ์รายวันฉบับวันที่
๑๗ เมษายนที่ผ่านมา ลงข่าวพาดหัวตัวโตหน้า ๑
“สงกรานต์ ๓๖๔ ศพ ดับสังเวช เหตุเพราะกิน
เหล้า - เมมาแล้วขับ”

ก่อนหน้านั้น ๑ วัน คือวันที่ ๑๖ เมษายน
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยได้เปิด
แถลงข่าวที่กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
สรุปสถิติอุบัติเหตุทางถนนระหว่างที่ ๙ ถึง ๑๕
เม.ย. รวม ๗ วัน มีผู้เสียชีวิต ๓๖๔ คน บาดเจ็บ
๓,๕๕๙ คน สาเหตุใหญ่สุดคือกินเหล้า เมมาแล้วขับ

การป้องกันไม่ให้เกิดการตายหมู่ในช่วง
เทศกาลสงกรานต์ถือเป็น “วาระแห่งชาติ” เป็น
เรื่องใหญ่ ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ประชุมวางแผน
ป้องกันทุกปี และล้มเหลวทุกปี เพราะแก้ไม่
ตรงจุด

คนไทยร้อยละ ๙๕ เป็นชาวพุทธ ศิลปะที่ ๕
“ห้ามตีมน้ำเมา” เป็นศิลปะที่มีความสำคัญมาก
ปรากฏว่าเบียร์ - เหล้า ขายดิบขายดี เมากัน
งมขายทั้งบ้านทั้งเมือง เทศกาลสงกรานต์และ
เทศกาลวันขึ้นปีใหม่ตายกันเป็นเบือ

เมื่อ ๙ ปีที่แล้วตอนที่เอาเบียร์ - เหล้า
เข้าตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งจะทำให้ธุรกิจการผลิต
และการขายเบียร์ - เหล้าขยายใหญ่โต ชาวบ้าน
อย่างพวกเราชาว “กองทัพธรรม” ทนเห็น
บ้านเมืองเสียหายไม่ได้ ได้ออกไปล่าบาทตราครุฑ
กินนอนในถนนวิฑูรย์ หน้าสำนักงานตลาดหลักทรัพย์
ถึง ๙ วัน ๙ คืน ตั้งแต่ ๑๖ ถึง ๒๔ มกราคม ๒๕๔๙
ต่อต้านไม่ให้เบียร์ - เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์
ต่อต้านเป็นผลสำเร็จมาจนถึงทุกวันนี้ มีส่วนช่วย
บรรเทาการบาดเจ็บล้มตายในถนน ถ้าเราไม่ช่วย
กันประท้วง สงกรานต์ปีต่อ ๆ มาจะเพิ่มคนเจ็บ

คนตายอีกมากทีเดียว

“พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” กินนอนในถนน ชุมนุมประท้วง ๓ ช่วงเวลา คือ ๕ มีนาคม ถึง ๖ เมษายน ๔๓ (๓๓ วัน) ๒๕ พฤษภาคม ถึง ๓ ธันวาคม ๕๑ (๑๙๓ วัน) และ ๒๕ มกราคม ถึง ๑ กรกฎาคม (๑๕๘ วัน) รวม ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืน สำหรับชาว “กองทัพธรรม” บวกอีก ๙ วัน ๙ คืน ชุมนุมประท้วงไม่ให้เบียร์ เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์ รวมเป็น ๓๙๓ วัน ๓๙๓ คืน เป็นสถิติที่ไม่มีคนชาติไหนในโลกทรหดอดทนเท่าคนไทย

ปลายเดือนเมษายนที่ผ่านมา เกิดเหตุแผ่นดินไหวที่ประเทศเนปาลเขย่าขวัญผู้คนไปทั่วโลก แรงสั่นสะเทือน ๗.๘ ริคเตอร์ ทำให้มีคนตายเป็นพัน ไม่ใช่เป็นครั้งแรก เนปาลเกิดแผ่นดินไหวรุนแรงมาแล้วหลายครั้ง ปี พ.ศ.๒๕๓๗ แรงสั่นสะเทือน ๘.๑ ริคเตอร์ ตาย ๑๐,๗๐๐ คน

มีคนโทรศัพท์ถามผมว่าคราวนี้ผมจะไม่ออกมาชักชวนผู้คนในบ้านเมืองบริจาคเงินซื้อข้าวสารอาหารแห้งไปช่วยเนปาลหรือ เพราะตอนที่เมืองโกเบ ประเทศญี่ปุ่นเกิดแผ่นดินไหวผมยังช่วยเหลือคราวนี้ผมพิจารณาไตร่ตรองแล้วก็ตอบไปว่าผมไม่พร้อม ผมทำเหมือนอย่างตอนนั้นไม่ได้

ขอเล่าย้อนหลัง หลายปีมาแล้วเกิดแผ่นดินไหวรุนแรงที่เมืองโกเบ ประเทศญี่ปุ่น ช่วงนั้นผมเป็นรองนายกรัฐมนตรีควบคุมดูแลกระทรวงต่างประเทศพอแผ่นดินไหวผมก็บอกรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศว่า ประเทศไทยน่าจะไปช่วยประเทศญี่ปุ่นเพราะเรามีความสัมพันธ์กันมานานแม้เขาจะไม่ร้องขอความช่วยเหลือก็ตาม เนื่องจากเป็นประเทศร่ำรวยประเทศหนึ่ง จะเที่ยวตะโกนขอให้ใคร ๆ ช่วยก็ใช่ที่

รัฐมนตรีต่างประเทศแจ้งว่ารัฐมนตรีบางคนเห็นว่าไม่ต้องช่วยเพราะญี่ปุ่นรวยอยู่แล้ว ผมยืนยันว่าผมต้องไปช่วยแน่ จะไปในนามส่วนตัวหรือในนามรัฐบาลก็แล้วแต่ เพราะชาวญี่ปุ่นช่วยผมมากเกี่ยวกับกิจกรรมการกุศลในประเทศไทย

ยกตัวอย่างเช่น หมอญี่ปุ่นชื่อหมอโทซุดะ มอบเครื่องฟอกไตทันสมัยให้ จนสหคลินิกศูนย์บริการไตเทียมมูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง มีเครื่องฟอกไตทันสมัยมากที่สุดในประเทศไทย และคิดค่าฟอกไตถูกที่สุด (ปัจจุบันคิดค่าฟอกไตเพียงครั้งละ ๘๐๐ บาทเท่านั้น ซึ่งโรงพยาบาลของรัฐคิดครั้งละ ๑,๕๐๐ บาท , ๒,๐๐๐ บาท ส่วนโรงพยาบาลเอกชนเก็บครั้งละ ๓,๐๐๐ บาท , ๔,๐๐๐ บาท) ในที่สุดคณะรัฐมนตรีก็ให้ผมเป็นผู้แทนรัฐบาลขนข้าวสารอาหารแห้งไปให้ญี่ปุ่น

คราวนั้นผมยังพร้อมมาก ในการดำเนินงาน ผมแทบไม่ต้องใช้เงินงบประมาณของหลวงเลย ไม่ต้องเสียค่าเครื่องบิน สายการบินญี่ปุ่น (เจแปนแอร์ไลน์) ไม่คิดค่าเครื่องบิน ขนให้ฟรี ๆ บรรทุกทั้งคนทั้งข้าวของ ระหว่างที่พวกเราพักอยู่ที่โน่น ไม่ต้องเสียเงินค่ากินอยู่ในโรงแรม เพราะเศรษฐีชาวญี่ปุ่น ประธานบริษัทใหญ่แห่งหนึ่งชอบผมออกเงินให้หมด

นอกจากข้าวสารอาหารแห้งแล้ว ผมยังให้คณะของผมไปกว้านซื้อข้าวหลามที่ขายเป็นประจำมากมายอยู่รอบองค์พระปฐมเจดีย์ จังหวัดนครปฐม เป็นข้าวฮือฮามาก ชาวญี่ปุ่นชอบข้าวหลามไทยจริง ๆ

วันที่คณะของเรานำข้าวของไปช่วยเหลือแผ่นดินไหวนั้น รองผู้ว่านครโกเบออกมาจับมอบน้ำตาซึมด้วยความประทับใจ ไทยเป็นชาติแรกๆที่ไปช่วยญี่ปุ่นโดยเขาไม่ได้ขอร้อง

หลายปีต่อมา ภาคใต้ของไทยได้รับความเสียหายจากคลื่นสึนามิ หมอญี่ปุ่นคนนั้นส่งคณะแพทย์พยาบาลญี่ปุ่นมาช่วย พร้อมยารักษาโรคอย่างดีหนักหลายกิโลกรัม แล้วโทรศัพท์บอกให้ผมไปช่วยประสานงาน, อำนวยความสะดวก ผมและคุณศิริลักษณ์ต้องไปนอนค้างที่โรงพยาบาลตะกั่วป่าจังหวัดพังงา ๒ สัปดาห์ ญี่ปุ่นเป็นประเทศแรกที่เข้ามาช่วยไทยโดยไทยไม่ได้ร้องขอเช่นกัน

สมัยนี้การติดต่อประกาศชักชวนให้ช่วยกันบริจาคเงิน ทำได้ง่ายมาก อาศัยไลน์บ้าง เฟสบุ๊คบ้าง จึงมีองค์กรเอกชนและหน่วยราชการหลายแห่งเป็นแกนนำการช่วยประเทศเนปาล จะบริจาคผ่านใครต้องคิดดูให้ดี เพราะเชื่อถือ **“ความบริสุทธิ์”** ได้บ้างไม่ได้บ้าง ว่าเงินทองที่ร่วมกันบริจาค่นั้นจะไม่รั่วไหลและดำเนินงานด้วยการประหยัด ให้ชาวเนปาลได้ข้าวของเต็มเม็ดเต็มหน่วย ลงท้ายก็มาอยู่ที่ **“ความบริสุทธิ์”** นั่นเอง

“ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก.....ในที่สุด”

การเขียนรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ยังต้องใช้เวลาอีกนาน เดือนเมษายนที่ผ่านมามีการอภิปรายในสภาติดต่อกัน ๗ วัน รับฟังความคิดเห็นทั้งในและนอกสภา รวมทั้งจะต้องฟังการตัดสินใจของคณะรัฐมนตรีและคณะ คสช. ก่อนนำไปลงมติกันในสภาปฏิรูปแห่งชาติ

ร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้มีคัดค้านมากและคัดค้านกันหลายมาตรา เหนื่อยไปตาม ๆ กัน ผมมาคิดย้อนหลัง ผมตัดสินใจถูกแล้วที่ปฏิเสธขอตัววันที่ ดร.บวรศักดิ์ อุวรรณโณ ประธาน

คณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญโทรศัพท์ไปเชิญผม ผมขอไม่เป็นกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญ

ดร.บวรศักดิ์ ท่านเห็นว่าผมน่าจะช่วยร่างรัฐธรรมนูญ เพราะผมมีประสบการณ์ทางการเมืองมายาวนาน ผมมีตำแหน่ง “ประจำสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี” ข้าราชการการเมืองชั้นพิเศษเมื่อปี ๒๕๒๐ สมัยรัฐบาลนายกฯ เกรียงศักดิ์ ต่อมาผมเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สมัยท่านนายกฯ เปรม เป็นสมาชิกวุฒิสภา เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและเป็นสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติ เรียกว่าเป็นนักการเมืองติดต่อมาหลายปี

รัฐธรรมนูญถ้าเขียนให้ดี, ร่างให้ดี จะมีส่วนช่วยให้การเมืองดีขึ้นบ้างก็จริง แต่ที่สำคัญที่สุดคือ **ความบริสุทธิ์** ของนักการเมือง

ไม่ใช่เป็นการอวดตัวอวดตน ยังคิดไม่ออกว่าทำอะไรจะได้นักการเมืองที่มีความบริสุทธิ์เหมือนพวกผมที่ทำงานการเมืองอย่างบริสุทธิ์มาให้เห็นเป็นตัวอย่างแล้ว

“ไม่ซื้อเสียง ไม่แจกข้าวของเพื่อแลกคะแนนเสียง

ไม่โกงทั้งต่อหน้าและลับหลัง

ไม่ไปปดมดเท็จ จ้วงจาบหยาบช้าใส่ร้ายป้ายสี ไม่แย่งกันเป็นใหญ่”

ในที่สุดการแก้ปัญหาที่มาลงเอยที่ **“ความบริสุทธิ์”** อยู่นั่นเอง

“ความบริสุทธิ์เท่านั้น

ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก.....ในที่สุด” ๗

● นอก ทำเนียบ

ลัทธิ “เลือกตั้ง” ที่น่ากลัว!

ช วงปลายเดือน มิ.ค.๕๘ มีข่าวการรับมือ
ประท้วงผลการเลือกตั้งในประเทศไนจีเรีย
จนรัฐบาลต้องประกาศเคอร์ฟิว

เชื่อหรือไม่ว่า ก่อนการเลือกตั้ง ชาวบ้าน
ต่างกักตุนอาหาร-เชื้อเพลิง เพราะหวาดหวั่นว่า
การเลือกตั้งจะก่อให้เกิดการนองเลือด ประชาชน
ต่อแถวยาวเหยียดออกไปถึงด้านนอกของ
ธนาคาร เพื่อถอนเงินสดมาสำรองเตรียมไว้ใช้
จ่ายในกรุงอาบูจา เมืองหลวงของไนจีเรีย

ทั้งนี้ก็เพราะการเลือกตั้งล่าสุดที่ผ่านมา ในปี
๒๐๑๑ มีคนตาย ๘๐๐-๑,๐๐๐ ศพ เกิดการปะทะ
กันรุนแรงถึงชีวิต และทรัพย์สินหลายระลอก

น่าคิดว่า การเลือกตั้งแบบนี้ จะเลือกกันไป
ทำไม มันมีอะไรในกอไผ่ รัฐบาลถึงได้ดันทุรังจะ
จัดการเลือกตั้งให้ได้ แล้วทหารที่มีหน้าที่ดูแล
ประเทศชาติไปอยู่ที่ไหน? จึงไม่ออกมาช่วย
ประชาชนและประเทศชาติ ให้เกิดความสงบสุข
ดังเช่นคณะ คสช.ที่ออกมาคืนความสุขให้แก่
คนไทยและประเทศชาติ

ใครที่ได้ติดตามการเมืองในประเทศไทย จะ
เห็นถึงความดันทุรังของรัฐบาลชุดที่แล้ว และ
กต.ที่จะพยายามจัดการเลือกตั้ง จนไม่ดูตาม้า
ตาเรือว่า จะจัดการเลือกตั้งไปเพื่ออะไร ทั้ง ๆ ที่
เห็นอยู่ว่า การเลือกตั้งจะเป็นตัวจุดชนวนให้
ประเทศชาติตกอยู่ในความไม่สงบ แล้วใน
ที่สุดก็เกิดการบาดเจ็บล้มตายของประชาชนที่

ออกมาประท้วงเป็นจำนวนมาก

ประชาชนจำนวนมากมองเห็นชัดเจนว่า การ
เลือกตั้งเป็นเพียงลัทธิหนึ่งของมหาอำนาจ
ฝั่งตะวันตกในยุคจักรวรรดินิยมแบบใหม่ ที่ใช้
อาวุธที่มีแสนยานุภาพและทุนมหาศาลในการ
ครอบครองประเทศต่าง ๆ ที่มีทรัพยากร
ธรรมชาติอันมีค่ามากมายดังเช่นประเทศไทย

ภายใต้ระบบที่พวกยักษ์ใหญ่ในโลก เรียกมันว่า
ระบบประชาธิปไตย ที่จะได้รัฐบาลที่ถูกซื้อเข้ามา
อย่างไม่ถูกต้องเป็นธรรมดา มากดขี่ทำร้ายประชาชน
ที่เห็นต่าง หรือเห็นแก่ประเทศชาติบ้านเมือง
ด้วยตัวเอง

เราจะรู้สึกได้ว่า ประชาชนคนไทยเป็นจำนวน
มากขณะนี้ อยากให้รัฐบาลชุด คสช. บริหาร
ประเทศชาติบ้านเมืองไปนาน ๆ จนกว่าสถานการณ์
จะสงบจริง จนประชาชนมีการตื่นรู้เท่าทัน
นักโกงเมืองในคราบนักการเมืองต่าง ๆ มากขึ้น
โดยยังไม่อยากให้มีการเลือกตั้งในช่วง ๒-๓ ปีนี้
หรือมากกว่านั้น ไม่ต้องรีบวิ่งตามลัทธิเลือกตั้ง
ของฝ่ายมหาอำนาจฝั่งตะวันตก ที่เชียร์เหยิง ๆ ให้
ไทยรีบจัดการเลือกตั้งไว ๆ จนไล่ทะเลกออกมา
จากพุงยักษ์ใหญ่ประจានประจักษ์เห็นทั่วโลกว่า
ตอนนี้ยักษ์ใหญ่ไล่แห่งรู้สึกหิวโหยทรัพยากรอันมี
ค่าของประเทศไทยเป็นอย่างมาก

เรียนท่านนายกรัฐมนตรีพลเอกประยุทธ์
จันทร์โอชาด้วยความเคารพ เรายังกลัวการ
เลือกตั้งอยู่เลย ชาวบ้านไนจีเรียนี้ น่าสงสารไม่มี
ทางเลือก! แต่ประเทศไทยยังมีในหลวง และคณะ
รัฐบาลที่จงรักภักดี (จริงๆ) ต่อในหลวงให้เลือกอยู่
และเป็นรัฐบาลอยู่ **โปรดอย่าปล่อยให้สมมุติ
ใหญ่มาล้วงดับกินไล่โดยอ้างคำ “ประชาธิปไตย”
บังหน้า แต่ที่แท้คือลัทธิ “เลือกตั้ง” ที่ยักษ์ใหญ่
ชาตานสามารถซื้อ (คนไทย หัวใจทาส) ได้! ๓**

เขียนสิ่งดี ๆ ให้คนอ่าน
เล่าประสบการณ์ให้คนฟัง
แบ่งปันข้อควรระวังฟังตระหนักถูกคิด...
ทั้งในด้านสุขภาพร่างกายและจิตวิญญาณ
ความรู้มากคุณค่าถ่ายทอดทั้งหมดทั้งมวลนั้น
ด้วยปรารถนาดีอย่างลึกซึ้ง
ต่อเพื่อนมนุษย์ร่วมทุกข์ในสังคม...

นิตตา หงษ์วิวัฒน์

สัมภาษณ์คุณนิตดา หงษ์วิวัฒน์ (ต่อจากฉบับที่ ๒๙๗)
รายการ“สุขภาพดีด้วย ๘ อ.” สถานีโทรทัศน์บุญนิยม
ทันตแพทย์หญิง พ้ารัก ทิพยธรรม ดำเนินรายการ

อดอาหารรักษาโรค

อยากจะบอกผู้เริ่มมีอาการภูมิแพ้ อาการ
ไม่สบายเนื่องจากอาหาร กำลังใจให้ยามา
สนใจอาหารอย่างบ้ากันได้

คงทำให้เขาหันมาสนใจทีเดียวไม่ได้ เพราะคน
เราไม่เข้าตาจนก็จะไม่หันหลังกลับ

ลูกบ้านিদสองคนที่เป็นผาแฝดชื่อวรรณแหว
กับแหววรรณไปเรียนที่อังกฤษทั้งคู่ เวลาป่วยเขา
ก็จะโทรศัพท์มาถามตลอดว่า แม่คะ หนูจะทำยังไง
และสิ่งแรกที่บ้านิดบอก คือให้เขาอดอาหาร
(fasting) ถ้าอดได้ รุ่งเช้าลูกก็จะหาย เขาจะต่อ
รองว่าไม่อดได้ไหม ถ้าไม่อด ลูกกินได้เฉพาะผัก
หรือผลไม้เท่านั้น ห้ามกินอย่างอื่นและให้ดื่มน้ำ
เยอะ ๆ วิธีดื่มที่ดีคืออมนิตหนึ่งเพื่อให้ น้ำเกิดการ
ย่อย เพราะทันทีที่อม ปากเราจะผลิตน้ำลายออก
มา อมแปบหนึ่งจะรู้สึกน้ำอุ่นแล้วค่อยกลืน อย่า
อมนานจะกลืนไม่ลงแล้วเลิกกิน อมนิตเดียวแล้ว
กลืน ๆ ลงไปเรียกว่าน้ำปรับโมเลกุล เพราะ
น้ำลายเรามีฤทธิ์เป็นด่าง

บ้านิดจะค่อย ๆ ให้ความรู้เขา เพราะการรู้
ที่มาทำให้ค่าสูงขึ้น และถ้าทำเพราะรู้ เขาจะทำ
อย่างตั้งใจ เช่น เวลากินอาหารต้องเคี้ยวให้ละเอียด
เพราะตอนลูกเคี้ยวไขมันจะค่อย ๆ แผลกและมี
รสอร่อย พอมันแผลกมันจะปล่อยพลังออกมา
เหมือนปรมาณู เพราะยิ่งโมเลกุลแตกตัวมาก
เท่าไร พลังปรมาณูจะยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น เพราะ

(หญิงแกร่งแห่งแสงแดด)

ประวัติ

(ข้อมูลจาก <http://right-livelihoods.org/article/lfc/item/217-ประวัติคุณนิตดา หงษ์วิวัฒน์.html>)

เกิด ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๓

คู่สมรส ศาสตราจารย์ ดร.ทวีทอง หงษ์วิวัฒน์

บุตร-ธิดา

๑. นายตุลย์ หงษ์วิวัฒน์ จบด้านออกแบบโฆษณาจาก
สหรัฐอเมริกา

๒. นายณาน หงษ์วิวัฒน์ จบวิศวกรรมศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ MBA จากสหรัฐอเมริกา

๓. นางสาววรรณแหว หงษ์วิวัฒน์ จบนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๔. นางสาวแหววรรณ หงษ์วิวัฒน์ จบเศรษฐศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา
๒๕๑๖

ตำแหน่งการงานปัจจุบัน

กรรมการผู้จัดการ บริษัท สำนักพิมพ์แสงแดด จำกัด
กรรมการผู้จัดการ บริษัท แสงแดด มีเดีย กรุ๊ป จำกัด

บรรณาธิการบริหาร “นิตยสารครัว”

บรรณาธิการอำนวยการ บริษัท สำนักพิมพ์แสงแดดเพื่อน
เด็ก จำกัด

นักเขียนและวิทยากร

ตำแหน่งทางสังคมปัจจุบัน

ที่ปรึกษาสมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จัดทำหนังสือแห่ง
ประเทศไทย

ที่ปรึกษาสหพันธ์อุตสาหกรรมกรรมการพิมพ์

กรรมการมูลนิธิเงินทุนงานแสดงการพิมพ์แห่งประเทศไทย

กรรมการบริหาร สมาคมผู้ผลิตและจำหน่ายสื่อ
เทคโนโลยีทางการศึกษา

กรรมการบริหารเผยแพร่และจัดจำหน่ายวัสดุการศึกษา
และของที่ระลึกของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้บรรยายพิเศษเกี่ยวกับวงการพิมพ์
ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ได้รับรางวัลชมเชยในรางวัลหนังสือดีเด่นแห่งชาติ ของ
งานลัปดาห์หนังสือแห่งชาติปี พ.ศ.๒๕๕๐ หนังสือชื่อ

“ทศชาติชาดกกับจิตกรรมฝาผนัง”

นิตยสารครัว ได้รับรางวัลลำดับ ๒

รายการ “สุขภาพดีด้วย ๘ อ.”

••
อาหารกับอารมณ์
เกี่ยวพันกัน
เรากินอาหารดี
แต่ถ้าอารมณ์ไม่ดี
ก็จะป่วย
 ••

จิ้นเคี้ยวจนเป็นน้ำได้จะดีมาก อาหารในปากจะเป็นต่างทั้งหมด พอมันลงไปกระเพาะอาหาร ไปลำไส้เล็ก มันจะช่วยทำให้เลือดเป็นต่าง เป็นเลือดคุณภาพดี เรารู้ว่าเลือดมีคุณภาพดีที่สุดที่ค่า pH ๗.๔ จุดสีนี้เป็นต่าง ส่วนเจ็ดนั้นเป็นตัวกลาง ลูกเขาก็ทำตามแม้จะบอกว่า แหม..มันต้องละกิเลสมากเลย แล้วเขาก็ฟื้นได้ทุกคน มาที่บ้าน เขาก็บอกว่า เวลาเจ็บคอ ถ้ายังไม่ถึงที่สุดไม่ชอบบอกแม่ เพราะแม่จะให้ถอดอาหาร ป้าניתก็เล่าให้ฟังว่าทำไมการอดอาหารจึงช่วย

การอดอาหารนี้ อดมือหนึ่งหรือว่าอดทั้งวัน หรือต้องอดติดต่อกัน ๒-๓ วัน อดนานเท่าไร

การอดมี ๒ ระดับ อย่างลูกป้าניתนี้ เนื่องจากจะดูอาการตอนเช้า เขาไม่ยอมอด เขาใช้วิธีกินผักผลไม้ แม้จะบอกว่าลูกอดแค่มือเดียว อาการจะดีขึ้นจริงๆ ระหว่างที่อดอาหาร อาจจืดมน้ำหรือน้ำมะพร้าว กินผักหรือผลไม้ คือไม่กินอาหารเป็นจวน เขาก็เลือกอดแบบเขา ๆ

จริง ๆ แล้วคืออดอาหารประเภทแป้ง เพราะการย่อยแป้งต้องดึงพลังงานบางอย่างในร่างกายไปเผาผลาญและต้องดึงวิตามินบี

มาช่วย คนป่วยจะหมดแรงอยู่แล้ว มาดึงออกอีกก็ยิ่งทรุด จึงต้องหยุดแป้งทั้งหมด กินน้ำอย่างเดียวยังดี กินผักได้เพราะผักมีแป้งน้อยมาก ตอนป่วยจึงต้องหยุดกินข้าวหยุดขนมปัง เพื่อช่วยให้ร่างกายฟื้นเร็ว

ป่าให้ทางเลือกอย่างเดียวเลย คือน้ำมะพร้าวหรือผักผลไม้เท่านั้น ลูกป้าניתเขาแข็งแรง แค่อดมือเย็นมือเดียว วันรุ่งขึ้นเขาก็หายแล้ว แต่บางคนต้องอดทั้งวัน เช้า เที่ยง เย็น ถ้าเริ่มจากมือเย็นต้องอดมือเช้าด้วย ป้าניתเคยลองอดดู ๗ วัน ตื่นน้ำมะพร้าวอย่างเดียวเป็นอาหารเช้า ก็ดีนะไม่กระวนกระวาย รู้สึกมีพลังและช่วงนั้นป้าניתผิวสวยมากเลย ที่เลือกน้ำมะพร้าวเพราะมันมีสารอาหารที่เรียกว่า life juice มี electrolyte เยอะ ข้อสำคัญมี growth hormone มีเกลือแร่ที่ร่างกายต้องการ มีฮอร์โมนเพศหญิงด้วย เราจะรู้สึกกระชุ่มกระชวยตลอด กินมือละลูก เช้า เที่ยง เย็น ตกวันละ ๓ ลูก เป็นมะพร้าวอะไรก็ได้ที่ยังอ่อน กินแต่น้ำเท่านั้นนะคะ ห้ามกินเนื้อ ระหว่างนั้นให้ดื่มน้ำเปล่าได้อย่างเดียว จะดื่มเท่าไรก็ได้

แล้วมันเป็นไปบังคะ

ก็แน่นอน ท้องร้องโกร๊กเลย มันจะไม่ถ่าย เพราะไม่มีกากอาหาร ต้องไปตีท็อกซ์ ป้าנית

●●
สงสัยว่าเรากินสะอาดขนาดนั้น
ตอนตีที่ออกช้อออกมา
อุจจาระมันเป็นน้ำสีขาวขุ่น
ได้กลิ่นตอนแรกนึกว่าลั้วมแตก
ไม่คิดว่าเป็นของตัวเอง
เพราะกินสะอาดขนาดนี้แล้ว...

สงสัยว่าเรากินสะอาดขนาดนั้น ตอนตีที่ออกช้อออกมา อุจจาระมันเป็นน้ำสีขาวขุ่น ได้กลิ่นตอนแรกนึกว่าลั้วมแตก ไม่คิดว่าเป็นของตัวเองเพราะกินสะอาดขนาดนี้แล้ว ตอนนั้นไปทำที่เสมสิกขาลัย พอขั้ดลั้วมเสร็จถึงรู้ว่าลั้วมไม่แตก แต่เป็นกลิ่นที่ออกมาจากเราเอง เนื่องจากร่างกายเราอยู่ในกระบวนการเรสต์ไซเคิล (rest cycle) ที่ดึงพลังเราออก อวัยวะทุกอย่างได้พักผ่อน และได้กำลังขึ้นมา ร่างกายจึงสามารถขับพิษที่ขูกอยู่ตามทีต่าง ๆ

วันแรกออกมาเป็นปลอกยาวเลยนะ เหมือนปลอกใส่กรอก มันคือเมือกสีขาวขุ่น ตอนนั้นป้านิดก็แข็งแรง ผิวก็ดี ดูกำลังเรา เอ๊ะ มันก็ไม่ลดทำโยคะก็ได้ ตามปกติคน fasting เขาไม่ให้ทำโยคะ เพราะเขาจะเอาพลังไปรักษาความเจ็บป่วยทีนี้ป้านิดอยากรู้ว่ามันจะเป็นยังไงก็ลองไปทุกอย่างโยคะก็ได้ถึงขั้น advance เต็มระบารอบกองไฟ ป้านิดก็ทำได้หมด

ตอนนั้นต้องไปอยู่ริมทะเล
หรือธรรมชาติอะไรไหม ไปทำที่ไหนคะ

อยู่ที่เสมสิกขาลัยของอาจารย์สุลักษณ์ที่คลอง ๑๕ เป็นทุ่งนาชาวบ้าน ไม่มีอะไรสวยงามมหัศจรรย์ทีจริงสวยงามมันอยู่ที่ความสุข ทีใจเบิกบานของเรา พอครบ ๗ วัน กลับบ้าน สามัทักว่า

ไปเที่ยวนี้ ไปปฏิบัติธรรม ทำไมหน้าผ่องใส ผิวพรรณดี ก็เราไปเอาพิษออก หลังจากนั้นแล้วก็ไม่เจ็บป่วยเลย

หลังจากที่อดอาหารมา ๗ วัน ร่างกายก็เหมือนไม่ได้รับอาหาร เวลาจะกลับมารับประทานอาหาร ไม่ใช่ว่า เอาละ ล้างพิษแล้ว วันนี้จะขัดสั้มตำสแซบเต็มที

เขาเรียกการถอนนะ ต้องกินของย่อยง่าย กลั้วน้ำว่านี่แหละดีเลย ผลไม้ในประเทศเราดีแหละ ดีเลย แล้วค่อยกินผัก เพราะผักมีน้ำตาลมีแป้ง มีไฟเบอร์ หลังจากนั้นประมาณ ๒ วัน ถึงจะเป็นข้าว วันแรกทีกินข้าว ให้กินข้าวเปล่า แค่ ๑ ทัพพี มันหวานนะ ถ้าเคี้ยวให้ละเอียดจะได้ช่วยย่อยตั้งแต่อยู่ในปาก ลังเกตมั๊ย ยิ่งเคี้ยวนาน ข้าวยิ่งหวาน เพราะเอนไซม์ย่อยแป้งเป็นน้ำตาลกลูโคลล

อายุยาวด้วยอาหาร

ป้านิดมีประสบการณ์เยอ: ได้ไปศึกษาจากโยคีโยคีด้วยหรือเปล่าคะ

ป้านิดเรียนรู้จากการวิเคราะห์วิจัย จากประสบการณ์ คือสามัมเป็นมะเร็ง ป้านิดจึงไปเรียนธรรมชาติทุกอย่างเพื่อมารักษาเขา การ

●●
อาหารเหลือมันมี
แบคทีเรียจากอากาศ
ทันทีที่เราเลิกกิน
แบคทีเรียก็จะมากินด้วย
ถ้ามันกินมากอาหารก็บูด
ถ้ากินไม่มากมันก็ไม่บูด
เอาไปอุ่น จุลินทรีย์ก็กลายเป็นซาก
เราก็กินซากจุลินทรีย์

●●

รักษามะเร็ง เขาต้องล้างพิษอาทิตย์ละครั้ง เราก็ก้าวเขาจะลำบาก ทีนี้เพื่อให้รู้ว่ามันจะเป็นยังไงลำบากมัย เราไปทำดูซะเองเลย จะได้ไม่ต้องให้ใครอ่อน จะได้บอกว่า ฉันทำ ๗ วัน ยังไม่เป็นไรเลย ของเธอแค่วันเดียวเอง ไม่ต้องมาอ่อน

ป้าชนิดนี้เป็นปรมาจารย์ เป็นศรัทธาที่น่าเคารพบูชาจริง ๆ จะมีใครนะที่จะห่วงใยคิดถึงเราจนกระทั่งเอาตัวเองไปศึกษา อุกฤษเพื่อเขาขนาดนี้ ปลื้มใจแทนจ้ะ และพลนั้นก็ไม่ได้ให้เฉพาะแก่สุดที่รักคนเดียวนะ ให้ทุกคนเลย เป็นประโยชน์แก่ทุกคนเลย

ป้าชนิดรู้แล้วไม่ได้เขียนออกไปนี่มันอัดอัด มันเหมือน mission นะ พอเขียนออกไปแล้ว รู้สึกการทำงานของเรามันจบ ถ้าไม่เขียนมันรู้สึกกรุ่นอยู่ในใจ จึงต้องคายความรู้ ออกตลอดเวลา

อยากให้ช่วยสรุปหน่อยค่ะ: การอยู่ในโลกมนุษย์ทุกวันนี้ การเลือกอาหารประจำวัน เราควรเลือกอะไร และเมื่อเริ่มเจ็บป่วยหรือเป็นโรคร้าย จะอยู่ร่วมกับมันได้อย่างไร

เราเกิดมาจากธรรมชาติเพราะฉะนั้นธรรมชาติทุกอย่างเป็นมิตรกับเราหมด ที่ไม่เป็นมิตรกับเรา

คือการค้า สิ่งที่มาจากการค้าทั้งหลาย แม้แต่อาหารข้างทาง เขาไม่ใช่มิตร เขาต้องการเงินเรา มันเป็นทางออกให้คนที่ไม่ได้ทำอาหารกินเอง แต่จะได้กินอาหารดี ๆ นี่ หาไม่ได้ อย่างป้าชนิดจะกินสลัด ป้าชนิดจะไม่กินน้ำสลัดที่ไม่ได้ทำเอง จะกินแต่ผลไม้กับผัก กลัวยน้ำว่านะกินคำหนึ่ง กินผักได้ตั้งหลายคำ ป้าชนิดกินอย่างนี้แหละ เพราะน้ำสลัดหรืออะไรทุกอย่างนี้ มันมีสารกันบูดสูงมาก และส่วนมากมีสารกันเชื้อราด้วย มันจึงอยู่ยั้งยืนนาน ของพวกนี้กินแล้วอายุเราก็กสั้น แต่อาหารอายุสั้น เรากินแล้วจะอายุยืน

อาหารอายุสั้นคืออาหารที่เราปรุงเอง กินสดอย่าค้ำง บ้านป้าชนิดไม่กินอาหารซ้ำ เพราะอาหารเหลือมันมีแบคทีเรียจากอากาศ ทันทีที่เราเลิกกินอาหาร แบคทีเรียก็จะมากินด้วย จุลินทรีย์ในอากาศนี่แหละ ถ้ามันกินมากอาหารก็บูด ถ้ากินไม่มากมันก็ไม่บูด เราก็กินซากจุลินทรีย์กลายเป็นซาก เราก็กินซากจุลินทรีย์

แต่ละมือ เราต้องจัดเตรียมเท่าที่จะกิน

ใช่ ถ้าเหลือป้าชนิดก็เอาไปแจกคนอื่น ๆ แจกหมาแมวด้วยก็ได้ บางคนบอกว่าของดี ๆ ทั้งนั้นเลย ทำไมไม่เก็บไว้ ป้าชนิดว่ามันยังดีอยู่รีบให้คน

••

ผลไม้ต่างประเทศไม่จำเป็นอย่ากิน
 เขาเรียกว่า แพรงเกินสไตน์ ฟรุท
 ผลไม้ที่ไม่มีวันเปื่อยเน่า
 เพราะเขาฆ่าเอนไซม์หมดแล้ว
 เขาเอาไปผ่านรังสีเพื่อไม่ให้มันเหี่ยว
 ถ้ากินก็เหมือนกินแต่กาก ไม่มีเอนไซม์
 เสียเงินไปเยอะ แล้วได้กินแต่กาก

••

อื่นกินนะดีแล้ว คนอื่นของบ้านคือหมา

มีเรื่องฆ่าชั้นเล่าให้ฟังนิดหนึ่ง เขาเชิญเราไปกินเนื้อวากิว เป็นเนื้อที่เลี้ยงด้วยเบียร์ เนื้อมันนุ่ม แต่แพงเหลือเกิน จานหนึ่งเป็นหมื่นกว่าบาท แต่บ้านไม่กินกับเขาหรอก เพื่อนเขาก็รู้ เขาว่าบ้านิตเป็นกระต่าย ที่นี้มันเป็นงานสังสรรค์ เพื่อน ๆ ก็กินกันจนจุก เนื้อมันก็เหลือ เพราะมันมาทีหลัง เขากินอย่างอื่นเยอะแยะแล้วใจ บ้านิตก็ทำตาละห้อย บอกว่าเนื้อที่เหลือขอได้ไหม เขาก็ว่าเธอไม่กินเนื้อไม่ใช่หรอ แต่เอา..ให้ก็ให้ แล้วเขาก็เอะใจว่า เราจะเอาไปให้อัลดิน หม่าที่บ้าน เพราะมันชอบ เขาว่า เนื้อจานเป็นหมื่นนะ เธอจะเอาให้หม่ากิน ไม่เอา ไม่ให้ ฉันทเอาไปกินเองดีกว่า เขาก็เลยเอาไป

ทั้งหมดก็คือขำนะ ว่าเนื้อเป็นหมื่น บ้านิตว่าหมาแหละมีสิทธิ์กิน คนไม่ควรกินเพราะมันไม่ใช่ของดี ที่จริงที่ว่ามันดีมันแพงเพราะโฆษณาความดีไม่ใช่ความแพง ความดีคือความถูก เช่นผักที่ปลูกเอง

บ้านิตสรุปนะ ข้อแรก ยึดธรรมชาติที่เราเกิด ผักผลไม้ ถ้าเราไว้ใจเขา เราต้องกินตามฤดูกาล ผลไม้ตามฤดูกาลจะแข็งแรง มีสารอาหารและให้พลังงานเยอะมาก ผลไม้ผิดฤดู ถูกใส่สารเคมี เราจะไม่ได้กินผลไม้ที่ดีแถมแพงด้วยมีสารพิษด้วย

ผลไม้ต่างประเทศไม่จำเป็นอย่ากินเลย เขาเรียกว่า แพรงเกินสไตน์ ฟรุท ผลไม้ที่ไม่มีวันเปื่อยเน่า เพราะเขาฆ่าเอนไซม์หมดแล้ว เขาเอาไปผ่านรังสีเพื่อไม่ให้มันเหี่ยว ถ้ากินก็เหมือนกินแต่กาก ไม่มีเอนไซม์แล้ว เสียเงินไปเยอะ แล้วได้กินแต่กาก

สิ่งที่ธรรมชาติที่มันเสียเร็ว จะมีสารต้านอนุมูลอิสระ พอถูกอากาศจะเสียเร็ว อย่างไบแมงลักสามารถต้านมะเร็งได้ถึง ๗๐% แต่ถ้าเก็บไว้นาน ๆ หรือใส่ตู้เย็น จะดำปี๋เลย เสียเร็วกว่าผักอื่น

ของหมักนี่ หลายตัวดี แต่ไม่ใช่ทุกตัว จุลินทรีย์ในอากาศมีทั้งตัวร้ายตัวดี ทั้งนี้มันขึ้นอยู่กับสารที่จุลินทรีย์กิน เช่น ผักเสี้ยนดองที่มีวิตามินอี เพราะผักเสี้ยนดองจะดึงจุลินทรีย์ตัวดีมากิน มันขึ้นอยู่กับชนิดของผัก มันไม่เหมือนกัน ฉะนั้นจุลินทรีย์ดีไม่ได้อยู่ที่ว่าอาหารของเขาเป็นใคร

สรุปเรื่องที่ว่าพอเราเริ่มป่วย เริ่มมีอาการผิดปกติควรทำอย่างไร

ทันทีที่รู้สึกผิดปกติ เวียนหัว ปวดหัว เรียกว่าร่างกายเริ่มส่งสัญญาณเตือน ให้ดูเขา ถ้าเขาเหนื่อยต้องพัก เขาข่วงต้องนอน แต่ที่สำคัญคือต้องดูแลร่างกาย อย่ากินสิ่งที่ไปช่วยสิ่งไม่ดี ควร

●●
ควรมากินอาหารมังสวิรัต
ไม่กินเนื้อสัตว์
ไม่กินอาหารผ่านไฟมาก
พยายามกินอาหารพลังสด
เคี้ยวให้ละเอียด
กินแต่พอดี อย่ากินเยอะ
กินแค่หายใจ
พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ว่า
เรากินน้อย ป่วยน้อยอายุยืน

มากินอาหารมังสวิรัต ไม่กินเนื้อสัตว์ ไม่กินอาหารผ่านไฟมาก พวกตุ๋น ต้มเปื่อยเล็กน้อย ไม่ต้องกิน พยายามกินอาหารพลังสดแล้วเคี้ยวให้ละเอียด กินแต่พอดี อย่ากินเยอะ กินแค่หายใจก็พอ เรื่องนี้พระพุทธเจ้าท่านทรงสอนไว้ว่า กินน้อย ป่วยน้อยอายุยืน

ล้างพิษพิษตะเริง

กินน้อยตายยาก กินมากตายไว พระสารีบุตร ท่านเป็นผู้มีปัญญาเป็นเลิศ เป็นอัครสาวก ผู้มีปัญญาระดับรองจากพระพุทธเจ้าท่านนั้น ยังสอนว่าการกินอาหารนั้นให้หยุดกินเมื่อเกือบอิ่ม แต่เรากินอิ่มแปล้ถึงเล็กทุกครั้งเลย ถึงได้ง่วงนอน เวียนหัว เพราะงั้นการที่เราอดไว้หนึ่งก่อนจะอิ่มแปล้ หรืออีก ๕ คำ อิ่มนี้จึงรู้สึกดี แล้วเว้นอีกครึ่งชั่วโมงค่อยไปดื่มน้ำ เราก็จะเบากาย เบาใจ สมองก็จะทำงานได้ดี ถ้ากินแล้วง่วง แสดงว่ามีอาการไม่คอยดี

บ้านิดต้องพูดถึงสามี่บ้านิดเอง เขาชื่อ ศาสตราจารย์ ดอกเตอร์วิททอง หงษ์วิวัฒน์ ตอนนี่เกษียณแล้ว อดีตเป็นอาจารย์ที่มหิดล

●●
สาขาสังคมวิทยาการแพทย์ (medical sociology) และรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดลเป็นที่ปรึกษา (short-term consultant) องค์การอนามัยโลก ทำงานวิจัยด้วย ไปประจำอยู่หลายแห่ง เช่น พม่า ฟิลิปปินส์ เป็นต้น เคยไปประจำที่อินเดียถึง ๙ เดือน ผู้รู้อย่างนี้ เขารู้เฉพาะวิชาชีพ ไม่รู้วิชาชีวิต เพราะฉะนั้นก็ติดกับ กลายเป็นผู้มีโรคภัยไข้เจ็บ เพราะทำงานเกินตัว กินอาหารที่แล้วแต่จะเจอ คนประชุมเยอะนะกินแต่เบเกอรี่ ยิ่งไปต่างประเทศยิ่งขาดผักผลไม้ ไม่ได้ออกกำลังกาย เครียด พอเครียดก็ผลิตแต่อะดรีนาลีน และกินอาหารที่ให้เซลล์ที่ไม่ดี ก็เกิดอาการไม่ดี พอไปตรวจก็เจอมะเร็งต่อมลูกหมาก

ใครได้ยินว่าตนเป็นมะเร็ง คงไม่รู้รู้สึกกลัว หลอกนะ ท่านเองก็เช่นกัน หดหู่ท้อเหี่ยว ทрудเลยที่สำคัญ พี่สาวที่บ้านก็เสียชีวิตเพราะมะเร็ง เวลาว่างจากงานเราก็มาคุยกัน เขาก็เชื่อนะเมื่อบ้านิดบอกว่าต้องทำธรรมชาติบำบัด โรคที่เราเป็นไม่ได้เกิดจากเชื้อโรค แต่เหตุเพราะพฤติกรรม ถ้าไม่แก้ที่เหตุก็ไม่หาย ก็บอกเขาว่า อันแรกคืออาหารใจ คนเราเกิดมาต้องตายทั้งนั้น หมอบอกว่าถ้าอาจารย์รักษาแบบฉายแสง คีโม ผ่าตัดนะ อาจารย์อาจมีเช็กส์ไม่ได้ อาจจะมีมะเร็งไม่ได้

●●
เม็ดเลือดขาวที่เป็นภูมิคุ้มกัน
มีอายุแค่ ๓-๔ วัน
เวลาป่วยป้านิดถึงให้อุดอาหาร
การอด โดยเลือกกินอาหารดี ๆ
ใน ๓-๔ วัน เม็ดเลือดขาว
ก็เกิดก็ตายทุกวัน
ถ้าเขาได้รับสารอาหารดี
พลังการต่อสู้เขาจะสูง
คนที่กินอย่างนี้ใน ๓ วัน
จะรู้สึกเลยว่าโรคบรรเทาลง

●●
อาจต้องนั่งรถเข็นบ้าง อาจารย์ต้องเติมพันด้วย
การยืดอายุของอาจารย์ออกไป เขาเล่าอย่างนั้น
ป้านิดเลยบอกว่า ถ้ามีชีวิตเหมือนถูกกักขัง
ละก็ไม่มีดีกว่า ไปเปลี่ยนร่างใหม่เอาชาติหน้า
ดีกว่า เพราะฉะนั้นไม่ต้องรักษา ถ้าคุณเริ่มป่วย
เพราะการรักษา มีอาการอย่างนั้นอย่างนี้เพราะ
การรักษา แล้วจะรักษาทำไม แล้วอายุยืนแบบ
กระเสาะกระแสะ จะยืนไปทำไม เราต้องอายุยืน
แบบมีคุณภาพชีวิต เขาก็เห็นด้วย เราจับมือกัน
แสวงหาหมอมอธรรมชาติบำบัด เขาก็ค้นคว้าข้อมูล
ทางอินเทอร์เน็ต เจอแมกซ์ เกอร์สัน (Max Gerson)
ก็ศึกษาแมกซ์ เกอร์สัน แต่มันยากมากเพราะเป็น
ปัจจัยของฝรั่งหมด
ช่วงนั้นป้านิดเข้าคอร์สธรรมชาติบำบัด
ศึกษาทั้งหมด แล้วก็กินอาหารมังสวิรัต แล้วบอก
เขาว่า ชั้นแรกเขาต้องเปลี่ยนเลือดทั้งร่าง ฟังดู
น่ากลัวนะ แต่จริง ๆ ไม่น่ากลัว ไม่ได้ไปรับเลือด
ที่จริงเลือดเรามีอายุแค่ ๔ เดือน และมันสร้าง
เองทุกวัน มันตายทุกวัน เกิดทุกวัน ถ้าเราให้
อาหารที่ดี เลือดจะแข็งแรงทุกวัน ๆ ใน ๔ เดือน
เลือดแข็งแรง จะเป็นเลือดใหม่ของเรา เม็ดเลือด
ขาวที่เป็นภูมิคุ้มกันของเรา มีอายุแค่ ๓-๔ วัน

เวลาป่วยป้านิดถึงให้อุดอาหาร การอด โดยเลือก
กินอาหารดี ๆ ใน ๓-๔ วัน เม็ดเลือดขาวก็เกิดก็
ตายทุกวัน ถ้าเขาได้รับสารอาหารดี ๆ พลังการ
ต่อสู้เขาจะสูง คนที่กินอย่างนี้ใน ๓ วันจะรู้สึก
เลยนะว่าโรคบรรเทาลงจริงๆ

ป้านิดคุยกับสามีอย่างนี้ เขาก็เล่าเรื่องตลก
ให้ฟัง แต่เป็นเรื่องจริงนะ เขา search หาเพื่อน
เพื่อมาช่วยรักษา ก็เจอคนหนึ่งในอเมริกาเป็น
มะเร็งต่อมลูกหมาก แล้วคนนี้ประกาศเลย I love
sex. ฉะนั้น I ไม่รักษาแบบนั้น เขาก็ขำว่าหมอนั้น
ก็ไม่รักษาแบบแผนปัจจุบันและหันมารักษา
แบบแมกซ์ เกอร์สัน เหมือนกัน เขาก็มีเรื่องมา
เล่าเรื่อย ๆ ว่าคนนั้นคนนี้รักษาแบบไหน ส่วน
เขาเองก็เริ่มทำตามแนวของเรา แม้จะไม่ ๑๐๐%
คือ เขางดกินเนื้อเฉพาะสัตว์ใหญ่ ยังกินสัตว์เล็ก ๆ
อยู่ จนเหลือแต่พวกปลา

ต่อมาป้านิดก็บอกให้เขาถอยได้แล้ว เลิกกิน
เนื้อสัตว์ทั้งหมด ให้กินผักผลไม้สดเท่านั้น เพราะ
แม้แต่ปลาก็ยังสร้างสารคีโตน สารพิษเหมือนกัน
เวลามันล้นดาบ ตอนที่คุณไม่ปกติ คุณต้องถอย
๑๐๐% เขาก็เลยยอม กินผักผลไม้สดเท่านั้น หลัก
คือกลัวย่น้ำว่า กินมังสวิรัตตอนเที่ยง เย็นก็กินผัก

●●
ต้องขอบคุณที่เขา (สามี) เป็นมะเร็ง
เพราะเขากลายเป็นคนละคน
ที่ชอบมากคือความเมตตา ความที่เป็นคนเก่ง
เขาก็ไม่เข้าใจคนไม่เก่งว่าทำไมไม่เก่ง...
ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าคนเราเกิดมาคนละเส้นทาง

ปาฐกถา “กินเปลี่ยนโลก”
โดย ศ.ดร.ทวิทอง หงษ์วิวัฒน์
(ภาพมูลนิธิสุขภาพไทย)

ผลไม้ ออกกำลังกาย โดยเดินบ้าง จ็อกกิ้งบ้าง
 ป้านิดให้เขาไปออกกำลังกายในสวนสาธารณะเพราะมัน
 ได้พลังปราณ แล้วเรื่องตากแดดนี้ต้องตากจริง ๆ
 เอาต่อมลูกหมากไปตากแดดเลย สะเก็ดเงินก็
 ตากแดด หายหมดเลย

แค่นี้ไม่พอนะ ป้านิดว่าอารมณ์ไม่ดีคืออาหาร
 ของมะเร็ง แต่เขาอ่านหนังสือเยอะมากทางธรรมะ
 แต่เขาอ่านสายท่านติช นัท ฮันห์ ทุกวันตื่นเช้า
 ขึ้นมาเขาก็เดินออกกำลังกาย เปิดหน้าต่างมองสรรพ
 ชาติด้วยเมตตา สี่เดือนเขากลายเป็นขุนแผน
 น้ำหนักหายไปสิบกิโล ผมก็ออก หายหัวเหน่ ที่
 น่าอัศจรรย์กว่านั้น กระจกก็หายหมดเลย เขาขับพิษ
 ออกทางผิวหนัง ทางเหงื่อ มันขับหมดเลย ผิว
 เขาดีอย่างไม่น่าเชื่อ ผ่าตัดริดสีดวงทวารก็ไม่มา

อีกเลย ลีบกว่าปีแล้วนะ เขาเปลี่ยนไปคนละคนเลย
 นี่เป็นสาเหตุที่ต้องขอบคุณที่เขาเป็นมะเร็ง
 เพราะเขากลายเป็นคนละคน ที่ป้านิดชอบมาก
 คือความเมตตา ความที่เขาเป็นคนเก่ง เขาก็
 ไม่เข้าใจคนไม่เก่งว่าทำไมไม่เก่ง เพราะฉะนั้น
 อันนี้เขาเข้าใจแล้วว่าคนเราเกิดมาคนละเส้นทาง
 และเขาต้องเมตตา ป้านิดได้สามีคนใหม่เลย ไม่
 ต้องรอชาติหน้า โรคต่าง ๆ หายไปหลายโรคและ
 จิตใจก็ดีขึ้น เมื่อก่อนหน้าเขาเหมือนผิวพระจันทร์
 หยาบมากเลย เตี่ยวนี้มันละเอียด กระชับ ผิวชมพู
 หน้าตาดีจนอาจารย์ที่มหิดลจำเขาไม่ได้ เขา
 เกษียณแล้ว ไปประชุมที่กระทรวงสาธารณสุข
 เพราะยังเป็นที่ปรึกษาอยู่ คนก็ชมเขามาก มี
 ครั้งหนึ่ง อาจารย์ท่านหนึ่งที่เก่งและรู้ว่าอาจารย์
 ทวิทองไม่รักษาแบบใหม่ ก็แอบมารักษาด้วย วัน
 นี้มีหลายคนที่ทำแบบนี้เขาบอกว่าไม่ได้ทำอะไรเลย
 เพียงแต่เปลี่ยนวิถีชีวิตกับเปลี่ยน จิตใจเสียใหม่

๒

ความบริสุทธิ์ที่นั่น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก... ในที่สุด

(โคลกธรรม-พุทธภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๕
 ๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

พจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สภาก่อตั้งบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระยาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด้อนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”

อย่างสนิทสนมและตายใจว่า

ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น

ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามาอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

● สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้ว เราได้เห็นถึงการปฏิบัติตามแบบที่ไม่ใช่พุทธ เพราะได้พากันหลงผิดไปยึดเอาแบบนอกขอบเขตพุทธ แล้วบรรลु “ฉาน” บรรลु “สมาธิ” แบบมิจฉาทิฎฐิกัน

ซึ่งแน่นอนเมื่อหลงผิดยึดเอาวิธีปฏิบัติผิด ย่อมได้ผลเป็น “มิจฉาผล” (เพราะมีใช้ผลธรรมของพุทธตามพระวจนะ) แต่ก็หลงกันว่า นี่แหละคือ ผลธรรมของพุทธที่แท้ ทัวไปทั้งวงการพุทธ และประพฤติปฏิบัติกันแพร่หลายอยู่สนิทใจ เป็นที่น่าสงสารมาก และน่าเห็นใจยิ่งจริงๆ เพราะไม่รู้จักกันเลย ว่าได้หลงยึดเอาสิ่งผิด นอกวิถพุทธ มาเป็นพุทธสนิทใจ

นั่นคือ ยึดเอา “มิจฉาฉาน” และ “มิจฉาสมาธิ” ที่ได้จากการหลับตาเข้าไปปฏิบัติอยู่ภายในภวังค์ มีผลเป็น “ฉาน” อยู่ในภวังค์ ได้ผล “นิโรธ” ที่เป็น “อสังขยีสัตว์” (สัตว์ไม่มีสัญญา)

จึงไม่มีผลเป็น “นิโรธ” อันบริบูรณ์ด้วยอสังขยีสัตตตายนะในขณะที่ปฏิบัติที่เป็นสัมมาทิฎฐิตามแบบพระพุทเจ้าตรัสว่า ต้องปฏิบัติใน “ขณะมีวิญญาณฐิติ” หมายความว่า ปฏิบัติก็ต้อง “มีวิญญาณ” ไม่ใช่ “ดับวิญญาณ”

เพราะ “วิญญาณฐิติ” นั่นคือ “วิญญาณตั้งอยู่ มีธาตุรู้ทำหน้าที่เต็มที่อยู่ ในขณะที่นั้น” มีในขณะที่นั้นวิญญาณไม่รู้สึกรู้ไม่รับรู้อะไร

เมื่อทำให้ “วิญญาณหลับ” ไปจากภายนอกภายนอกก็ไม่ครบความเป็น “กาย” แล้ว เพราะความเป็น “กาย” ต้องมีทั้งภายนอก (พหิตถา) มีทั้งภายในที่ครบ “รูป ๒๘” “สัญญา” กำหนดรู้

อยู่ได้ทั้งหมด มี “อายตนะ ๑๒” ครบ จึงจะปฏิบัติเป็น “วิโมกข์ ๘” บริบูรณ์ โดยเฉพาะไม่ขาด “วิโมกข์ ๘” ข้อ ๒ ที่ว่า “อชฌัตตัง อรูปสัญญี พหิตถารูปานี ปัสสติ” ซึ่งความหมายที่สัมมาทิฎฐี คือ “เห็นรูปภายนอกทั้งหลายจากกามาวจรและลึกเข้าไปถึงรูปภายในทั้งหลายทั้งชั้นรูปาวจรทั้งชั้นอรูปาวจรเห็น (ปัสสติ) ด้วยการกำหนดรู้ (สัญญา)”

ดังนั้น ความเป็น “สัตว์โอปปาติกะ” (สัตว์ทางจิตวิญญาณ) ทั้งหลายใน “สัตตาวาส ๘” จึงต้องปฏิบัติสัมผัสรู้ด้วยการมี “วิญญาณฐิติ ๗” อัน “เห็น” ในจิตจากภายนอก ๗” และเห็นในจิตภายในสุดอีก ๒ คือ “อสังขยีสัตตตายนะ กับ เนวสัญญานาสัญญายตนะ” (อายตนะ ๒)

“อสังขยีสัตตตายนะ” ก็ระบุน้อยุโทนโทว่าคือ “อายตนะ” ของ “อสังขยีสัตว์” (สัตว์ที่ไม่มีสัญญา) เป็นอสังขยีสัตว์ที่มี “อายตนะ” ชัดๆ ซึ่งไม่ได้หมายถึง “สัตว์ที่ไม่มีอายตนะ” ลักหน้อย ก็ยืนย่นอยู่ชัดเจนตั้งๆ

คำว่า “อายตนะ” นี้ คือ เครื่องติดต่อหรือสะพานเชื่อมต่อของ “ธาตุรู้” ถ้าไม่มี “อายตนะ” ธาตุรู้ใดๆ ก็ไม่สามารถรู้ได้ แม้แต่จิตภายในชั้น “มนายตนะ กับ ธรรมายตนะ”

หรือถึงที่สุดชั้น “อสังขยีสัตตตายนะ กับ เนวสัญญานาสัญญายตนะ” นี้แหละ

ซึ่ง “อายตนะ” นั้น ไม่ตั้งอยู่ในที่ใดๆ จะปรากฏขึ้นต่อเมื่อมีการสัมผัสของ “ธรรม ๒” (เทว ธัมมา) เมื่อทำหน้าที่เสร็จแล้ว “อายตนะ”

ก็จะหายไปทันที ไม่เหลืออยู่ และไม่ตั้งอยู่ในที่ใดๆเลย ไม่มีในที่ใด จะมีแค่ตอนเกิดมาทำหน้าที่ให้“ธาตุรู้”(วิญญาณ)ทำงานเท่านั้น ช่วยสัญญาและช่วยปัญญา (มียืนยันอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๕๘ “นิพพานสูตร ที่ ๑”)

ใน“นิพพานสูตร ที่ ๑”นี้พระพุทธเจ้าตรัสว่า “อายตนะนั้นมีอยู่ ดิน น้ำ ไฟ ลม อากาสนัญญาตนะ วิญญาณัญญาตนะ อากิญจัญญาตนะ เหวลัญญานาลัญญาตนะ โลกนี้ โลกหน้า พระจันทร์และพระอาทิตย์ทั้งสอง ย่อมไม่มีในอายตนะนั้น ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราย่อมไม่กล่าวซึ่งอายตนะนั้นว่า เป็นการมา เป็นการไป เป็นการตั้งอยู่ เป็นการจติ เป็นการอุปติ อายตนะนั้นหาที่ตั้งอาศัยมิได้ มิได้เป็นไปหาอารมณ์มิได้” ดังนี้

“อายตนะ ๒”คือ “อสังขยีสัตตายตนะ”กับ“เนวลัญญานาลัญญาตนะ”นี้ ไม่ใช่“อายตนะ”ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลายของรูปฌานเท่านั้น แต่เป็น“อายตนะ”ที่ได้ปฏิบัติบรรลุมรรคผลผ่านอายตนะ ๖ อายตนะ ๑๐ และอายตนะ ๑๒ แม้แต่ขั้น“อรูปรูปาน ๔”ก็มีผลล่วงพ้นผ่าน“อรูปรูปาน”ขั้นที่ ๓ ขึ้นไปถึงขั้น“เนวลัญญานาลัญญาตนะ” กันแล้ว

จึงเป็นขั้นสุดท้ายของ“อรูปรูปาน”ที่จะบรรลู่ให้ล่วงพ้น“เนวลัญญานาลัญญาตนะ”หรือให้“ออกจาก”(ภูฐาน)เนวลัญญานาลัญญาตนะไปเป็น“อสังขยีสัตตายตนะ” ซึ่งมี

“การออกไป”(นิสสรณะ)เป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อนที่ลึกซึ้งจนวนจากต่ำไปสู่สูงชั้นแล้วชั้นเล่า สลับไปมาสุดลึกซึ่ง(ปฏินิสสัคคะ)ในพุทธวิชา

ซึ่งเป็น“วิชา”ของ“โลกุตระภูมิ”กันชัดเจน มิใช่“วิชาความรู้ระดับ“โลกียภูมิ”ที่ยังไม่แทงทะลุความเป็น“ปรมาตถธรรม”อย่างรู้จักจริง รู้จริงชนิดมี“การสัมผัส”ทุกสภาวะธรรมครบ

ดังนั้น การปฏิบัติที่ยังมีจกาทิภูมิจึง เช่น การปฏิบัติที่หลับตาเข้าไปอยู่ในในวงค์ พอเป็น“นิโรธ”ก็ไป“ดับสัญญา”ชนิดที่ไม่ให้มี“อายตนะ”กันเลย ก็เท่ากับ“ดับวิญญาณ”ไม่มี“ความรู้”แล้ว ไม่มี“อายตนะ”ที่เชื่อมต่อการรับรู้ที่สำคัญ จึงไม่สามารถศึกษา“ปรมาตถธรรม”ได้ถึงที่สุดแห่งที่สุด การศึกษานั้นก็ไม่ตรงตามพระวณะพระพุทธเจ้า

จึงไม่สามารถที่จะทำ“การดับ”(นิโรธ)ที่“สัมมาทิฏฐิ”คือ “ดับสัญญา”เฉพาะส่วนที่เป็น“อกุศลเจตสิก”เท่านั้น ถึงจะชื่อว่า“ชาติดับ”ในความเป็น“ชาติ”ของ“ปัจจุสมุปบาท”ทั้งสายที่ต้องชัดเจนทั้งอนุโลมและทั้งปฏิโลม

คือ ชาติ“ดับ”ตามอนุโลม ได้แก่ ขรามรณะ โสกะ ปรีทเวหะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาสะ “ดับ”หมดแล้ว ไม่มี“เกิด”ในจิตอีกเลยตลอดไป เป็น..นิจจัง ชูวัง สัสสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหิรัง อสังกุปปัง

แต่ถ้าย้อนปฏิโลมจากชาติขึ้นไป ชาติก็ดี ภพก็ดี อุปาทานก็ดี ตัณหากีดี ผัสสะก็ดี อายตนะก็ดี นามรูปก็ดี วิญญาณก็ดี

สังขารก็ดี วิชชาก็ดี ยังมี“การเกิด”อยู่แต่เป็น “การเกิด”ชนิดที่เป็น“อภินิพัตติ” คือ “การเกิด”ที่ไม่มีกิเลสเกิดร่วมด้วยในจิตใจอีก แล้วตลอดไป ด้วยประการอย่างนี้

ซึ่งคนผู้บรรลุ“ความดับ”นี้ยังไม่ตาย ภายแตก ก็ยังมีรูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณอยู่ แม้ถึงขั้น“ดับอาสวะสิ้น”เป็น อรหันต์ ก็“ดับ”แต่เฉพาะ“อวิชชา”เท่านั้น หมดสิ้น“อวิชชาสวะหรือสิ้นอวิชชาสังโยชน์”

เป็นผู้“พ้นแนวสัญญานาสัญญาตนะ” เข้าถึงความเป็น“สัญญาเวทิตนโรธ” คือ “นิโรธ”ที่มี“สัญญา”ทำงานตรวจสอบเคล้า เคลี้ยอารมณ์ของ“เวทนา”จนถ่วงสิ้นแล้วว่า “เวทนา ๑๐๘”สัมบูรณ์จากเวทนาปัจจุบัน ๓๖ ก็ได้สั่งสมผล“กิเลสสูญ” ตกผลึกเป็น“ส่วน อดีต”จนญาณทัสสนะมี“ปรีวัณฺณ ๓”ในอริยสัจ ๔ ถึงขั้นมี“กตญาณ”ว่าส่วนอนาคตก็กิเลสสูญ

หรือผ่าน“อัสถุญีสัตว์”เพราะได้เรียนรู้ จากภุมิ“สัตตาวาส ๔” จนกระทั่งเข้าสู่ภุมิ “อัสถุญีสัตตตนะ”บริบูรณ์สัมบูรณ์ล่วง พ้นถึงขั้น“สัญญา เวทิตัง นิโรธัง โหติ”

ในขณะที่ยังไม่ตายกายแตก(กายัสส ภาห) คนทุกชาติยังมีภาพ-อุปาทาน-ตัณหา-ผัสสะ-อายตนะ-นามรูป-วิญญาณ-สังขาร อยู่ครบ จะมี“อวิชชา”เท่านั้นที่หมดสิ้นเกลี้ยง ไม่มีอีกแล้วต่อไป ชีวิตจึงได้อาศัย...ภาพ-อุปาทาน-ตัณหา-ผัสสะ-อายตนะ-นามรูป-วิญญาณ-สังขารอยู่ในโลกทำงานเป็น“พหูชน

หิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ เพื่อ อนุเคราะห์สังคมมนุษยชาติในโลกอยู่เท่านั้น

ตามพระวณะนั้น วิธีปฏิบัติที่ดี การ ได้ผลก็ดี จะต้องทำและบรรลุทั้งนี้โรธในขณะที่ มี“วิญญาณฐิติ”เสมอ ซึ่งจะบรรลุธรรมโดย มี“อายตนะ ๒”อันได้แก่ อัสถุญีสัตตตนะ กับ แนวสัญญานาสัญญาตนะ จึงจะบรรลุ แบบพุทธที่ชื่อว่า “สัญญาเวทิตนโรธ”

ในขณะที่สัมผัสของภายนอกและภายใน อยู่ ซึ่งหมายถึง มี“ธรรมะ ๒”(เหตุ ธรรม) เช่น รูปกับนาม ตากับรูป หูกับเสียง ฯลฯ ชรามรณะกับชาติ ชาติกับภพ ภพกับอุปาทาน ฯลฯ หรือวิญญาณกับนามรูป หรือเคหสิต เวทนา กับ เนกขัมมสิตเวทนา อัสถุญีสัตตตตนะ กับ แนวสัญญานาสัญญาตนะ ฯลฯ ดังนี้ แต่ละคู่ล้วนสามารถอาศัยศึกษาได้จาก“ธรรมะ ๒”ที่รวมลงเป็นอันเดียวกันกับ “เวทนา” โดยส่วนสอง [ทฺเยน เวทนาย เอก สโมสธนา ภวันติ]ทั้งนั้น (พตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

แต่ถ้าปฏิบัติแบบหลับตาเข้าไปอยู่ใน ภาวังค์ ก็จะได้ไม่ได้เรียนรู้“จิตวิเคราะห์”(จิตวิทยา = psychoanalysis) จะไม่เป็นการทำใจในใจอย่าง แยกกาย หรือจะไม่สัมมาทิฐิใน“โยนิโส มนสิการ” แม้ได้“สมาธิ”ก็ไม่ใช้“สัมมาสมาธิ”

เหตุใหญ่เพราะยังไม่มี“สัมมาทิฐิ ๑๐” จึงไม่มีความเป็น“สัมมาสมาธิ-สัมมาวิมุตติ”

ผู้เขียนได้นำเอาพระวณะมากมายจาก พระไตรปิฎกที่พระพุทธเจ้าตรัส มายืนยัน

ทั้งได้อธิบายเปรียบเทียบการปฏิบัติบรรลุนิยามแบบพุทธที่ถูกเป็น“สัมมาทิฏฐิ” เช่น จากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่สูตรที่ ๒ สามัญญผลสูตรไปถึงสูตรที่ ๑๓ ทุกสูตรนั้น เป็น“พุทธคุณ”แท้ๆคือ“วิชาจรณสัมปันโน”อันได้แก่“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”ตามพระวจนะ

ซึ่งเริ่มด้วยแต่ละคนต้องสมาทาน“ศีล”เป็นหลักข้อต้น ตามความเหมาะสมสำหรับตนแต่ละคน แล้วจึงจะปฏิบัติด้วย“วิธีปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓ ข้อ”(อภินนทปฏิบัติ) ได้แก่ สํารวม อินทรีย์ ๖ โภชนเนมัตตัญญุตตา ซาคริยานุโยคะ อันยืนยันว่า ต้องแบบนี้จึงจะปฏิบัติไม่ผิด

ปฏิบัติ“สํารวมอินทรีย์ ๖”นะ ไม่ใช่วิธีหลักตาสะกตจิตเข้าไปในภวังค์แล้วหลงไปสู่การหลบอยู่ในภวังค์และได้นิโรธ“ดำ”(กิณหะ)

แต่ปฏิบัติในขณะที่มี“โภชนเนมัตตัญญุตตา”ในขณะที่เคี้ยวกินอาหารอยู่ ก็ปฏิบัติธรรมอยู่ ซึ่งต้องปฏิบัติในขณะที่“ความระมัดระวัง-ความตื่น”(ซาคริยา)มีความรับรู้ทุกทวาร

จึงจะเกิด“สัมมาญาณ-สัมมาสมาธิ”และ“วิชา-วิมุติ”ของพระพุทธเจ้า

หรือด้วยวิธีปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” ได้แก่ สัมมาทิฏฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ “๗ องค์”นี้ต่างหากเป็นเหตุ(สอุปนิส) เป็น“องค์ประกอบ”(สปริกขาร)ของการปฏิบัติ จึงจะเกิด“สัมมาสมาธิ”ตามพระพุทธวจนะ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓) มีใช้หลักตาสะกต

จิตเข้าไปในภวังค์เป็นเหตุเป็นองค์ประกอบ

“สัมมาสมาธิ”ในทุกวันนี้จึงหาได้ยากแล้ว หรือเกือบจะสูญหายสิ้นซากไปแล้ว ในความเป็นศาสนาพุทธ พ.ศ. ๒๕๕๘ นี้ เพราะเข้าใจ“ปฏิบัติ”(วิธีปฏิบัติ)ในการปฏิบัติ ออกนอกขอบเขตพุทธไป ด้วยประการฉะนี้

ซึ่ง“ผล”แบบพุทธนั้นต้องบรรลุดังขั้นเข้าสู่ภูมิ“มนุษย์อุตตรกुरुทวีป” นักปฏิบัติในทุกวันนี้ก็เข้าใจความเป็น“มนุษย์อุตตรกुरुทวีป”ไม่ได้กันแล้ว กลายเป็นเรื่อง ลึกลับพิสดาร มีตัวตนพิลึกแปลกๆ กลายเป็นเรื่องที่เป็นตัวตนบุคคลเราเขา หรือเป็นแบบ“เทวนิยม”ตามปุถุชนพากันเข้าใจไปหมดแล้ว

มันไม่เป็น“สัมมาทิฏฐิ” แม้จะศึกษา“ปรมัตถธรรม”กัน ก็ยังเห็นความเป็น“มนุษย์อุตตรกुरुทวีป”ก็ดี “มนุษย์ชมพูทวีป”ก็ดี ในแบบ“อัตตา”หรือเป็นตัวตนกันอยู่เท่านั้น คือ ยังเห็นเป็น“โอฬาริกอัตตา”(อัตตาหยาบเป็นภายนอก)หรือยังเป็น“มโนมยอัตตา”(อัตตาที่สำเร็จด้วยจิต)ที่“เป็นเรา(ยังมีตัวตน)”และ“เป็นตัวตนของเรา”อยู่นั่นเอง

หาก“สัมมาทิฏฐิ”แล้ว ปฏิบัติไปๆก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย” เริ่มตั้งแต่สามารถเห็น“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม)อันเป็น“สัก”(ของตน)ซึ่งเป็น“องค์ประชุมของรูปกับนาม”(กาย)ของตน(สัก) คือ “กาย”ของ“สัก”

● เกาสัมย ไทเมียม

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

บ้านเมืองเสียหายเมื่อนักการเมืองชายชาติ ก็พอเห็นได้ ...
แต่นักการศาสนาที่ชายจิตวิญญาณนั้นเห็นยาก
เปลี่ยนศาสนาเป็นพุทธพาณิชย์ จนกลายเป็นปกติธรรมดา...

ปฏิรูปสงฆ์ไม่ได้ก็อย่าคิดไปปฏิรูปประเทศ

ปัญหามากมายของสังคมไทย ต่อให้ ๑๐๐ พลเอกประยุทธ์มาช่วยแก้ปัญหาให้อีก ๑๐๐ ชาติ ก็มั่นใจได้ว่าปัญหาทั้งหลายทั้งปวงนั้นก็ยังคงดำรงอยู่ต่อไปไม่จบสิ้น ถ้าไม่หันมาแก้ไขที่ต้นเหตุแห่งปัญหานั้นก็คือ “ความไร้คุณธรรม และไร้ศีลธรรม ของคนในสังคม” แต่ก็นับว่าเป็นความโชคดีของสังคมไทยที่เรามีสถาบันชาติ-ศาสนา-และพระมหากษัตริย์ ช่วยหล่อหลอมความเป็นไทย ให้ดำรงคงอยู่มาได้จนทุกวันนี้

สถาบันศาสนานับเป็นหลักสำคัญในการปลูกฝังคุณธรรม และศีลธรรมให้เกิดขึ้นในสังคม บ้านเมืองเสียหายเมื่อนักการเมืองชายชาติ ใคร ๆ ก็พอเห็นได้ และหาทางระงับยับยั้งกันได้ทัน แต่นักการศาสนาที่พากันชายจิตวิญญาณนั้นเห็นยาก เพราะเป็นเรื่องของจิตใจที่เห็นแก่อามิสสินจ้าง เงินทองและลาภยศสรรเสริญ มากกว่าความดีงามความถูกต้อง เปลี่ยนศาสนาเป็นพุทธพาณิชย์ จนกลายเป็นปกติธรรมดามายาวนาน

ทำให้สังคมหลงผิดเห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นความชั่วเป็นความดี เห็นสมีเป็นผู้วิเศษ มอมเมาผู้คนให้ลุ่มหลงกับคำว่า “บุญ” สวรรค์วิมาน และการบันดลบันดาลให้เกิดโชคลาภ ร่ำรวยโคตร ๆ เป็นศาสนาประชานิยม เพื่อฟันหนักราคาให้สูงกว่าการเมืองประชานิยม ถ้าศาสนาไม่ล่มจมในวันนี้ ก็คงจะเหลือแต่ผ้าเหลืองน้อยห้อยหูไว้ให้คนรุ่นหลังได้ดูต่างหน้า

ยังมีเหตุผลอีกมากมาย ที่ผู้รู้ทั้งหลาย และคอลัมนิสต์ได้ช่วยกันสะท้อนปัญหาพระพุทธรศาสนาว่าถึงเวลาแล้ว ที่จะต้องปฏิรูป ณ บัดนี้

ปฏิรูปกิจการพระพุทธศาสนา ต้องไม่กลัวมารศาสนา!-สารสัมพันธ์

คุณสารสัมพันธ์จากน.ส.พ. แนวหน้า นำเสนอประเด็นสำคัญของปัญหาศาสนาเอาไว้อย่างแหลมคมว่า :

ในรายงานของคณะกรรมการปฏิรูปฯ มีการประเมินมูลค่าทรัพย์สินของพระพุทธศาสนาว่า น่าจะไม่น้อยกว่า ๒๐ ล้านล้านบาท! เกือบ ๒ เท่า ของมูลค่าจีดีพีประเทศไทย! เกือบ ๑๐ เท่า ของงบประมาณแผ่นดินประจำปี! มหาศาล มหาศาล มหิมา แต่กลับปรากฏว่า มีการบริหารจัดการอย่างไม่โปร่งใส ไม่มีธรรมาภิบาล

เฉพาะเงินของวัดในประเทศไทย ผู้บริหารระดับสูงของธนาคารกรุงไทย เคยเปิดเผยว่า ในปี ๒๕๕๖ วัดทั้งหลายมีเงินฝากอยู่ในระบบธนาคารมูลค่ากว่า ๓๐๐,๐๐๐ ล้านบาท! นี่เฉพาะเงินทำบุญที่ฝากไว้ในธนาคารยังไม่นับที่เก็บไว้เป็นเงินสด แบบที่เป็นข่าวว่าเงินล้นกุฏิ ปลวกกิน หรือฝังหายไปไว้กับคนใกล้ชิด แล้วที่เก็บไว้ในรูปทรัพย์สินอื่น ๆ เช่น รถหรู ที่ดิน ทองคำ ฯลฯ มีอีกมหาศาลเท่าไร

งานวิจัย เรื่อง “การบริหารการเงินของวัดในประเทศไทย” ของ ดร.ณดา จันทร์สม คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) สะท้อนชัดว่าการบริหารจัดการเงินของวัดในประเทศไทยมีปัญหาความไม่โปร่งใสอย่างมาก จากจำนวนวัด ๓๗,๐๐๐ แห่ง มีแค่หลักพันเท่านั้น ที่ส่งรายงานบัญชีให้แก่สำนักงานพระพุทธศาสนา แผนการจัดทำบัญชีของวัดก็ไม่สอดคล้องกับหลักธรรมาภิบาล เพราะ “เจ้าอาวาสวัด” เป็นผู้กุมบัญชีและทรัพย์สินเบ็ดเสร็จ ไวยาวัจกรหรือคณะกรรมการวัดทั้งหลายส่วนใหญ่ก็เป็นเจ้าอาวาสเลือกขึ้นมา ซึ่งบ่อยครั้งก็จะเป็นเครือญาติ หรือลูกศิษย์ลูกหาคนสนิท

ไม่มีการตรวจสอบจากผู้สอบบัญชีรับอนุญาต ไม่มีการเปิดเผยข้อมูลทางการเงินของวัดต่อสาธารณะ ไม่มีระบบกำกับดูแลการบริหารการเงินของวัดที่มีประสิทธิภาพและมีมาตรฐานเพียงพอ เมื่อระบบบัญชีวัดหละหลวม การบริหารจัดการขาดธรรมาภิบาล นอกจากจะเปิดช่องให้มีการนำเงินวัดไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวแล้ว ยังเกิดขบวนการฟอกเงินโดยอาศัยวัดเป็นช่องทาง

**สพช. เสนอแนวทางและมาตรการปกป้อง
พิทักษ์กิจการพระพุทธศาสนาฯ ๔ ด้าน**

๑. ให้มีการเสนอร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) ว่าด้วยการจัดการทรัพย์สินของวัดและพระภิกษุ
๒. เสนอให้แก้กฎหมายมหาเถรสมาคม ในสาระสำคัญ คือ การกระจายอำนาจในการปกครองคณะสงฆ์ แทนการปกครองแบบรวมศูนย์อำนาจ
๓. ต้องมีกลไกนำหลักปฏิบัติตามพุทธบัญญัติที่ทรงไว้ซึ่งความดี ถูกต้อง และบริสุทธิ์ของพระพุทธศาสนา มาปฏิบัติ เพื่อไม่ให้เกิดการบิดเบือนหรือแอบอ้างพระธรรมวินัย
๔. ปฏิรูปการศึกษาของคณะสงฆ์ให้ทันเหตุการณ์ โดยราชการต้องให้ความสำคัญด้านการศึกษาของคณะสงฆ์ด้วย

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า ข้อเสนอของสพช.กลายเป็นชนวนเหตุใหญ่ของการเคลื่อนไหว ณ ลานพระบรมรูปทรงม้า ภายใต้ชื่อกลุ่ม เครือข่ายชาวพุทธแห่งประเทศไทย (คพท.) โดยมี ศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย เปรียญธรรมสมาคมแห่งประเทศไทยฯ เข้าร่วม

ปลุกมือบพระ ต่อด้าน “การปฏิรูปวงการสงฆ์” ??

คิดว่าจะมีนักการเมือง พวกบ้าอำนาจ สื่อบางสำนัก เท่านั้น ที่ดูรังเกียจรังอน “กระบวนตรวจสอบ” อ้างว่าจะทำให้เกิดความแตกแยก มีเป้าหมายแฝงเร้น แต่ทำไปทำไม “พระบางรูป” กลับดันเกิดอาการเดียวกันแถมที่พิลึกพิลั่นมากกว่านั้น คือมีคนบางกลุ่มไป “ปลุกมือบพระ” ทั้งในและนอกประเทศ ให้ออกมาต่อต้าน “การปฏิรูปวงการสงฆ์” และ การตรวจสอบพระบางรูป ทั้ง ๆ ที่บางองค์กรที่ออกมาเคลื่อนไหวไม่เคยได้ยินชื่อด้วยซ้ำว่า เคยมีบทบาทด้านพระพุทธศาสนามาก่อน

เขียนถึงเรื่องพระ ทำให้ผมคิดถึงคำให้สัมภาษณ์ของ “พระพรหมเมธี” กรรมการมหาเถรสมาคม (มส.) ในฐานะ โฆษก มส. พระพรหมเมธี ชี้แจงว่า “แล้วจะตรวจสอบเรื่องอะไร คือถ้าตรวจสอบของ มส. และพระสงฆ์ทั่วไปก็เหมือนการตรวจสอบศรัทธาของประชาชน พระองค์นี้ก็มีลูกศิษย์มาก พระองค์นี้มีลูกศิษย์น้อย อย่างหลวงพ่อเนียบวชมาตั้งแต่อายุ ๑๒ ปีจนมาถึงปัจจุบัน ๕๐ กว่าปี ก็มีลูกศิษย์มากมาย ลูกศิษย์เขาก็มีศรัทธา แต่ถ้าเราไปตรวจสอบทรัพย์สินของวัดสามารถตรวจสอบได้ แต่ตรวจสอบ มส. จะตรวจสอบเรื่องอะไร ส่วนจะเป็นการก้าวล่วงหรือไม่นั้น สังคมคิดว่าถ้าชาวบ้านมาก้าวล่วงกับพระสงฆ์ อย่างหลวงพ่อที่มีลูกศิษย์ลูกหาที่เขาเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ ยกตัวอย่างอดีตนายกรัฐมนตรื เขาก็อาจจะเดือดร้อนว่ามารุกรานครูบาอาจารย์ของเขา นี่เป็นเรื่องที่ยากเหมือนกันนะเรื่องตรวจสอบ”

ตะลึง!!งานวันเกิด ‘พระพรหมเมธี’ จัดใหญ่สุดอลังการเชียงใหม่
(ภาพแนวหน้า ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๘).

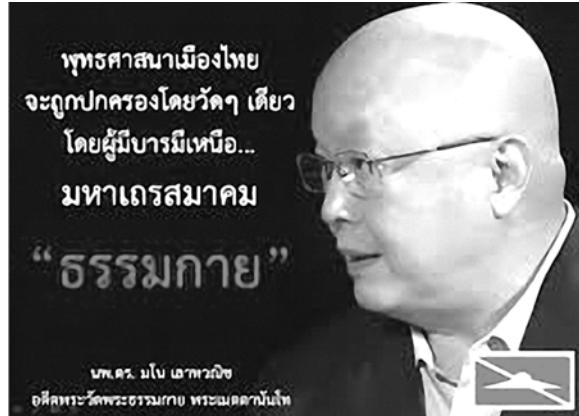
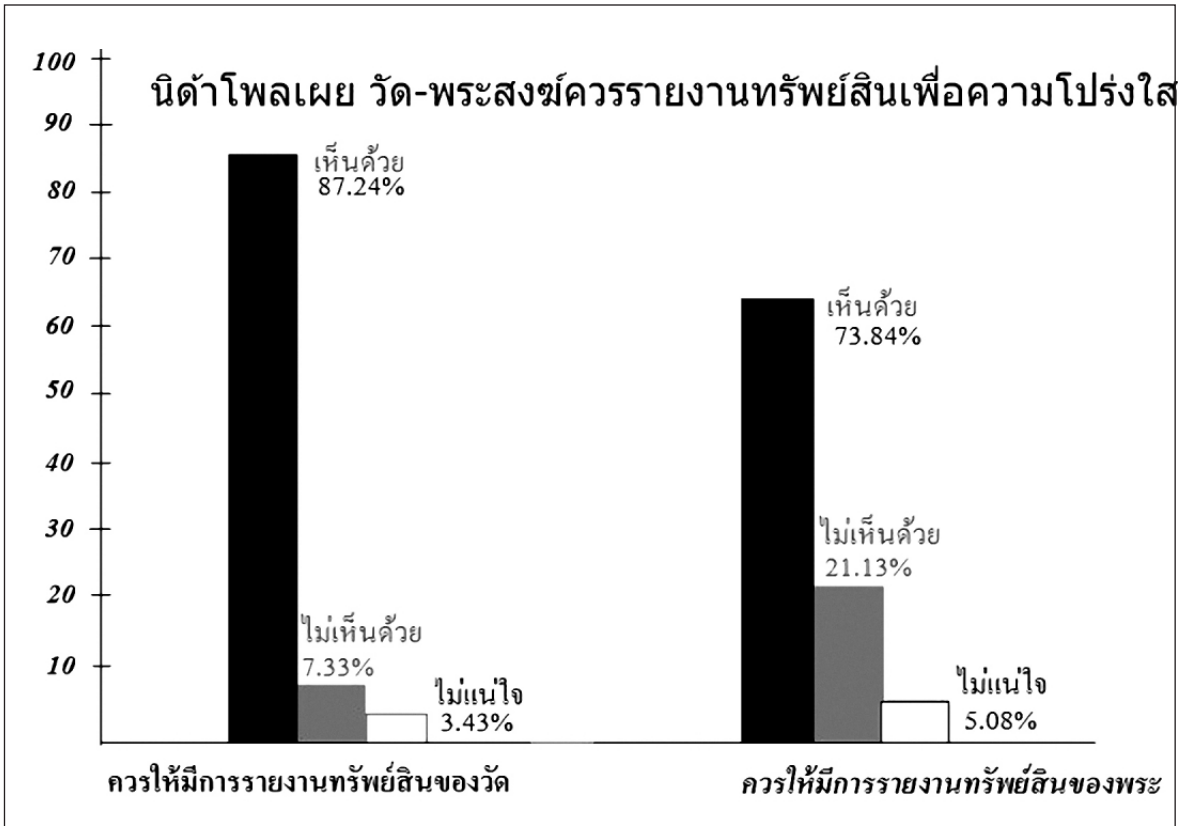
คงต้องขออนุญาตโต้แย้ง “พระคุณเจ้า” เพราะเห็นว่า เรื่องตรวจสอบทรัพย์สิน มส.และพระ ผม กลับเห็นว่า ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบศรัทธาผู้บริจาค แต่กลับเป็นความพยายามสร้างความโปร่งใสให้เกิดขึ้น “อุบาสก” และ “อุบาสิกา” จะได้ว่าเงินที่ญาติโยมทำบุญให้ นั้น ตกลงแล้วไปอยู่ที่ไหน มีการแยกแยะอย่างไร ระหว่าง “เงินพระ” กับ “เงินวัด” ที่สำคัญในฐานะ “ผู้ทรงศีล” จะไปกลัวเรื่องการตรวจสอบทำไมเล่า ยิ่งไปยกตัวอย่าง อาจมี “อดีตนายกรัฐมนตรี” บางคนเดือดร้อน ยิ่งไม่น่าจะใช้ เพราะบุคคลที่เข้าสู่ระบบการเมือง ต้องยอมรับกระบวนการตรวจสอบ ต้องสนับสนุนการสร้างความโปร่งใสให้เกิดกับทุกองค์กร ไม่ใช่ไปปลุกม็อบ หรือไปทำให้สังคมเกิดความขัดแย้ง

“เชื่อนันท์” ๑ เม.ย. ๕๘ เดลินิวส์

นิด้าโพลเผย?วัด-พระสงฆ์”ควรรายงานทรัพย์สินเพื่อความโปร่งใสเหตุวัดเป็นพุทธพาณิชย์มากขึ้น

ศูนย์สำรวจความคิดเห็น “นิด้าโพล” สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) เปิดเผยผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชน เรื่อง “ทรัพย์สินของวัดและพระสงฆ์” ทำการสำรวจระหว่างวันที่ ๒๘ - ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ จากประชาชนที่นับถือศาสนาพุทธ ทั่วประเทศ กระจายทุกระดับการศึกษาและอาชีพ

อตร. ธรรมกาย น.พ. มโน

หลายปีที่ผ่านมา มีแต่ข่าวลบของธรรมกาย ทำไมคนยังศรัทธาวัดนี้อยู่?

นี่เป็นโครงสร้างในรูปแบบคล้ายกองทัพ ไม่ใช่การยึดโยงกันธรรมดา ไม่เหมือนเนรค่า ยันตระ ที่ไม่มีการจัดตั้ง แต่ของธรรมกายเป็นโครงสร้างกองทัพ อย่างกองทัพมีคนดำ แล้วทหารแตกแถวไหม ก็ไม่แตกแถว เมื่อมีคำสั่งก็อยู่ในแถว นี่คือการจัดตั้ง เขาเป็นฐานให้พรรคใดพรรคหนึ่ง เพื่อพรรคนั้นจะได้เป็นรัฐบาล แล้วนักการเมืองเหล่านั้นมาปฏิรูปศาสนาใหม่ คำตอบคือเป็นไปไม่ได้ จะปฏิรูปได้คือต้องทำเร็วที่สุด และทำตอนนี้ ไม่เช่นนั้นจะเสียของ ถ้าปล่อยไปจนถึงเลือกตั้ง นักการเมืองจะไม่อยากเห็นความพ่ายแพ้ของตัวเอง โดยต้องมาจากฐานของหัวคะแนน โดยพระภิกษุกับหัวคะแนนก็ไปด้วยกัน โดยเฉพาะวัดที่ลูกศิษย์ลูกหาหลายล้านเป็นฐานเสียงสำคัญ ถ้าวัดนั้นเซย์โน พรรคนั้นก็ไม่มีสิทธิ์ขึ้นเป็นรัฐบาล

อดอยากปากแห้งต่อไป

เราสู้กับอิทธิพลที่ใหญ่ที่สุดตั้งแต่อาณาจักรคอมมิวนิสต์ล่มสลาย ที่ใหญ่ที่สุดคือธรรมกาย เป็นมหากาพย์ที่ยาว เป็นลัทธิอุบาทว์ ผมคิดว่าตอนนี้เขาเทกโอเวอร์ประเทศด้วยซ้ำไป ส่วนฝ่ายความมั่นคงก็ทำได้แค่ดูกับแล เพราะมีคนของเขาเยอะ อย่าง อนันต์ อัศวโภคิน ผู้บริหารเครือแลนด์ แอนด์ เฮาส์ ถ้าธรรมกายล้ม เขาก็เดือดร้อน อย่างเช็คทีลิ่งจ่ายก็เป็นของธนาคารแลนด์ แอนด์ เฮาส์ เครือข่ายเขาทั้งตลาดหลักทรัพย์ฯ สำนักนายกฯ หน้าห้องนายกฯ ก็มีคนของเขาอยู่ เขาอยากครองโลก อาวุธเขาคือความมั่งงายที่ยื่นให้ประชาชนให้บริโภค ตอนนี้ยิ่งกว่ายาเสพติด

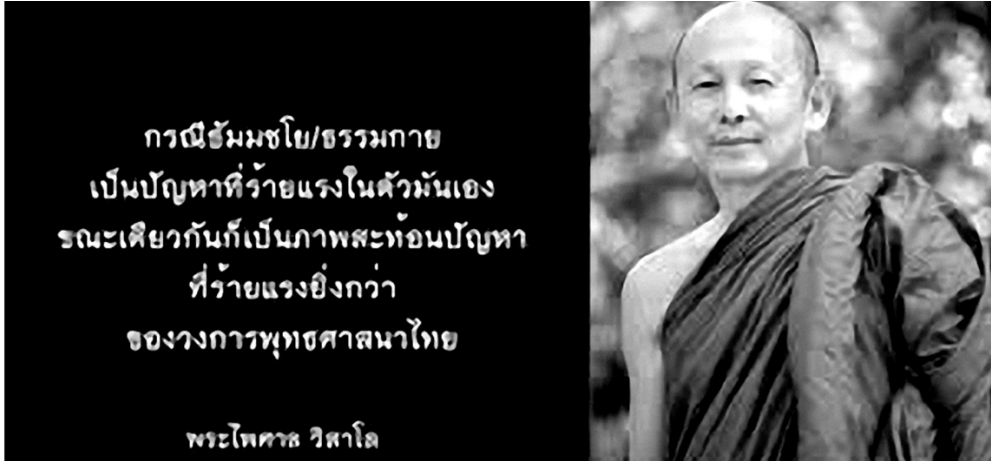
ถึงเวลายกเครื่องศาสนา “พระต้องตรวจสอบบัญชีได้”

โดยทีมข่าวในประเทศ โพลสตูเดย์

ความฉ้อฉลของวัดพระธรรมกายสิ้นสะเทือนวงการผ้าเหลืองและระบบการปกครองสงฆ์ของ “มหาเถรสมาคม” การศรัทธาต่อวงการสงฆ์ของพุทธศาสนิกชนทั่วประเทศกำลังถูกทำลายครั้งใหญ่ จนถึงเวลาที่ทุกฝ่ายเห็นตรงกันว่า ควรใช้โอกาสนี้ล้างคายนาคือผ้าเหลืองกลับมาเป็นที่เคารพของคนไทยเสียที โพลสตูเดย์สัมภาษณ์สุลักษณ์ ศิวรักษ์ หรือ ศ.ศิวรักษ์ นักคิดนักเขียนอาวุโสปัญญาชนสยาม ผู้ที่กล้าวิพากษ์วงการสงฆ์โดยตรงไปตรงมา เล่าให้ฟังถึงวัดพระธรรมกายมีการจ่ายเงินให้สมเด็จพระราชาคณะที่เป็นกรรมการมหาเถรสมาคมจริง และเรื่องที่พระเทพญาณมหามุนี (พระธัมมชโย) โกงเงินนั้นก็ถูกพิสูจน์แล้วว่าจริง โดยสมเด็จพระสังฆราชก็มีพระลิขิตเลยว่า หมดความเป็นพระไปแล้ว แต่เมื่อมหาเถรสมาคมถูกซื้อจึงไม่มีใครทำอะไรกับวัดพระธรรมกายได้

“พระเนี่ย มีค่าตัวบาทเดียวนะครับ โกงเงินบาทเดียวก็หมดจากความเป็นพระนะครับ แล้วเรื่องนี้ถึงพระสังฆราช ท่านมีพระลิขิตเลยว่าหมดความเป็นพระแล้ว แต่มหาเถรสมาคมถูกมันซื้อ ท่านเลยรับสั่งเลยว่าจะไม่เข้าประชุมมหาเถรอีก เรื่องก็เลยคาอยู่ถึงทุกวันนี้

“ตอนผมบวชที่วัดทองนพคุณ ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ อดีตเจ้าคุณจังหวัดธนบุรี ท่านบอกเลย เงินสงฆ์กับเงินส่วนตัวต้องแยกกัน พระต้องทำบัญชี ท่านก็ไปบอกผมให้สอนพระทำบัญชีแล้วตรวจสอบบัญชี ถ้าพระผิดครั้งแรกท่านให้อภัย ครั้งที่ ๒ ท่านประณาม ครั้งที่ ๓ ท่านถอดเลย ท่านบอกว่า พระมีค่าตัวบาทเดียว โกงบาทเดียวก็หมดจากความเป็นพระ แต่พระตอนนี้มีเงินไม่รู้กี่ล้านต่อกี่ล้าน เพราะฉะนั้นหากตรวจสอบพระไม่ได้ ทุกอย่างก็เหลวหมด” (จากโพลสตูเดย์ ๑๕ มี.ค. ๒๕๕๘)

**ปฏิรูปสงฆ์ไม่ได้ก็อย่าคิดไปปฏิรูปประเทศ
พระไพศาล วิสาโล**

..... นอกจากนี้ยังไม่มีกระบวนการตรวจสอบใดๆ ทั้งสิ้น ยกตัวอย่างคณะรัฐมนตรีต้องขึ้นตรงต่อสภา มีการตรวจสอบจากองค์กรอิสระอย่าง ปปช ปปง. สตง. แต่คณะสงฆ์ไม่มีเลย คุณทำผิดพลาดอย่างไร ก็ยังเป็นกรรมการมหาเถรสมาคมไปตลอดชีวิต จะหมดวาระก็ต่อเมื่อลาสิกขา มรณภาพ และมีพระบรมราชโองการถอดยศเท่านั้น..ระบบแบบนี้ทำให้ไม่มีประสิทธิภาพในการปกครอง ทั้งยังเปิดโอกาสให้มีการฉ้อฉลขึ้นด้วยเราจึงเห็นว่าเวลาที่มีเรื่องใหญ่ขึ้นมติของมหาเถรสมาคมมักไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับของประชาชน อาจจะทำให้เรื่องซ้ำในกรณีของเนรดำ ยันตระ หรือชัตสยาตาประชาชนอย่างกรณีหมชโย ซึ่งเป็นแบบนี้ ครั้งแล้วครั้งเล่าตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมา ตรงนี้เป็นปัญหาที่เกิดจากการปกครองที่รวมศูนย์ ในมุมมองของอาตมา การปกครองคณะสงฆ์จะเรียกว่า ปฏิรูปอย่างแท้จริงได้ก็ต่อเมื่อมีการกระจายอำนาจให้มากขึ้น

กระบวนการกลั่นกรองสำหรับกลุ่มเหล่าผู้ที่จะมาบวช สมัยนี้พระอุปชฌาย์ตำบลหนึ่งมีได้รูปเดียว และต้องดูแลพระปีหนึ่ง ๆ เป็นร้อย เขาเรียกว่าพระอุปชฌาย์เปิด พักไข่ออกมาแต่ไม่ได้เลี้ยง ไม่มีเวลาดูแลสั่งสอน เจ้าอาวาสก็ไม่มีความรู้และก็ไม่สนใจที่จะดูแลด้วย คนที่บวชมาเมื่อไม่ได้รับการกล่อมเกลาก็กลายเป็นว่าอยู่สบาย กินสบาย นั่ง ๆ นอน ๆ เอาแต่เงิน ทำให้คุณภาพพระยุคนี้ตกต่ำ สุดท้ายคือการศึกษานี้ของสงฆ์ แม้จะมีการศึกษาในวัดแต่พระก็ไม่มีแรงจูงใจที่จะเรียน เพราะน่าเบื่อมากเป็นระบบท่องจำ พระก็เครียดไม่รู้จะเรียนไปทำไม เรียนไปก็ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาก็คือเวลาสอบก็จะโกง ลอกข้อสอบ แอบใช้โทรศัพท์มือถือโจ่งครึมยิ่งกว่าฆราวาส ทั้งหมดสะท้อนให้เห็นว่าการศึกษานี้ของสงฆ์นั้นล้มเหลวทั้งในแง่ของการเรียนรู้ ทั้งในแง่ของการกล่อมเกล้าให้เป็นคนดีมีคุณธรรม

ถาม: เรื่องการปฏิรูปสงฆ์ในเมืองไทยถือเป็น Mission(ภารกิจพิเศษ) Impossible ไหม?

มันต้องทำให้ได้ ถ้าทำไม่ได้ สิ่งที่เราไม่อยากเห็นก็จะเกิดขึ้นนั่นคือ ความเสื่อมสลายของพุทธศาสนา พุทธศาสนาจะเหลือแต่รูปแบบ ไม่มีแก่นเนื้อหาสาระ หากคิดจะปฏิรูปประเทศอย่างที่กำลังทำกันอยู่ในตอนนี้ ถ้าคุณปฏิรูปคณะสงฆ์ไม่ได้ ก็อย่าปฏิรูปประเทศเลย พระสงฆ์มีแค่ ๒ แสนรูป แต่คนไทยมีตั้ง ๗๓ ล้านคนถ้าคิดว่าการปฏิรูปสงฆ์เป็น Mission Impossible ก็ไม่ต้องไปคิดเรื่องการปฏิรูปประเทศแล้ว เพราะนั่นมันใหญ่กว่าเยอะ (จากโพสต์ทูเดย์ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘)

บทสรุป จาก สมณะโพธิรักษ์

ยุคนี้เป็นยุคใกล้ลึกลับ ยุคที่คนมีกิเลสหนักกิเลสแรงกิเลสมาก ขอภัยเถาะขอพูดตรงๆ คือเป็นคนที่ไม่ค่อยรู้ ไม่มีปัญญา ใจนั่นเอง ยุคนี้จึงเป็นยุคอวิชชา หรือเป็นยุคที่คนโง่ไม่ค่อยจะรู้จักสังขารมากและอยากอยากอะไร กลายเป็น..จะว่าอยากไปนิพพานก็แฝง ไปบวช บวชแล้วก็ไม่ได้ปฏิบัติเพื่อไปนิพพานกลับไปปฏิบัติเป็นผู้ที่ขบถต่อนิพพานอีก ไปล่าลาภล่ายศล่าสรรเสริญอะไรใส่ตัวเองอีก แล้วก็ช้อนหลอกพูดไปบางทีพูดโก้ไปเป็นภาษานิพพานนะ แต่พฤติกรรมของตนเองนั้น แย่งตำแหน่งหน้าที่จะต้องเลื่อนขั้นเลื่อนอะไร ชี้โก่งสารพัดทำอะไร คือมันหยาบจนหลับตาก็เห็น ไม่ฟังก็ได้ยิน ปิดหูปิดตาไปหมดเลย ๕-๖ ทวารก็รู้ มันถึงขนาดนั้นทุกวันนี้ มันลือลั่นดังสนั่นเป็นภาพความเน่า ความผิด ความเลอะเทอะชัดเจนกระทั่งไม่ดูก็เห็น ไม่ฟังก็ต้องได้ยิน จะไม่รู้มันก็ต้องยึดยึดยึดมาให้ได้รู้ จัดจ้านถึงขนาดนั้น

ที่อาตมาหยาบอันนี้ขึ้นมา แล้วอาตมาก็พูดไปแล้วก็เกรงใจแต่ไม่รู้จะทำอย่างไร อาตมาเห็นว่ายุคนี้เป็นยุคที่จะต้องปฏิรูปปฏิวัติ ขอให้ใช้คำว่าปฏิวัติ ปฏิวัติแปลว่าทำให้มันดีขึ้นให้รวดเร็ว ปฏิรูปก็คืออย่าเป็นค่อยไปค่อยเป็นค่อยไปไม่ไหวหรอกตอนนี้ มันหาทางที่จะแก้ตัว หาทางที่จะคดโกง วันนี้ทั้งวันอาตมาก็ได้เห็นไม่รู้ว่าที่ช่องต่อที่ช่อง ไม่รู้ที่รายการออกมา โดยเฉพาะรายการของหลวงปู่พุทธอิสระ บอกว่า เออถ้าเผื่อว่าต่อไปเราไปขโมยเงินคน ขโมยเสร็จแล้วก็เอาไปคืน เราก็เลิกจบกัน ไม่ต้องติดคุกสบายไป เพราะมีตัวอย่างแล้วไม่ใช่เล็ก ๆ เรื่องใหญ่ด้วยคืนกันเป็นร้อยล้านพันล้านก็สบาย เพราะฉะนั้นก็ไปขโมยของเขาเลย ไปขโมยของไปขโมยของกิน ขโมยแล้วเขาจับได้คืน สบายไม่ต้องติดคุก ขโมยอะไรก็ได้ พูดกันโครมๆ ไปหมดไม่รู้ที่คนที่ช่องที่รายการ มันจะเน่าไปถึงไหน อาตมาว่าทางศาลหรือทางยุติธรรม เจ้าหน้าที่ยุติธรรมเขายังไม่ตัดสินไปทีเดียว แต่มันเคยตัดสินผิดพลาดมาแล้วแหละ อาตมาขอยืนยันว่าผิดพลาด โดยเฉพาะคดีของคุณไชยบุญญ์ ผิดพลาดตั้งแต่ก่อน พ.ศ. ๒๕๔๒ คินเงินตอน ๒๕๔๙ พระสังฆราชมีบัญชามีพระลิขิตมา ๒๕๔๒ แต่เหตุการณ์ที่ตัดสินคินนี้ ๔๙ คินเงินแล้วก็เลิกรอกัน ยกเลิก ซึ่งนั่นก็เป็นองค์กรทางยุติธรรมทางกฎหมาย ก็เป็นเรื่องที่ตกลงมาตั้งแต่บัดนั้น มาถึงวันนี้ฉายหนึ่งบทเก่าซ้ำอีกมันก็เลยมาแทงหัวใจคน ว่าไอ้โฮผิดพลาดมาแล้ว แล้วคนเก่าอีกเล่นเรื่องเก่าอีก เขาซ้ำมาแล้วหนึ่งครั้ง มาแทงแผลเก่าเขาอีกมันก็เลยต้องแรง คราวนี้มันก็เลยต้องแรง

อาตมาก็เห็นว่ามันควรจะต้องชำระสะสางกันได้แล้ว อันนี้เป็นเรื่องการจัดสรรสังขารไม่ใช่เป็นเรื่องรังแก ไม่ใช่เป็นเรื่องโทศร้าย ไม่ใช่เป็นเรื่องไม่มีน้ำใจ แต่กลับเป็นเรื่องที่มีน้ำใจอย่างยิ่ง ถ้าปล่อยให้คนตกนรกทำบาปซ้ำแล้วซ้ำอีก ทำบาปหนักแล้วยังปล่อยให้ตกนรกซ้ำหนักขึ้นไปอีก มันกลายเป็นการทำร้ายเขา มันไม่เมตตา เพราะฉะนั้นการจะไม่ให้คนชั่วทำชั่วเพิ่มขึ้นอีกนี้มันเป็นความเมตตาเป็นการช่วยเหลืออย่างยิ่ง ไม่ใช่ปล่อยให้เขาทำชั่วซ้ำเติมเข้าไปอีก นั่นคือเมตตา ไม่ใช่เนะ แล้วการทำนี้เป็นกรรม ทำแล้วบาปจริง ๆ เป็นผลวิบากที่จะต้องติดตัวติดตนไปจริง ๆ มันไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ จะปล่อยให้เขาทำแล้วทำเล่า ๆ ไม่ได้หรอก ต้องช่วยเขาแก้ไข ต้องช่วยให้เขารับโทษ หรือด่ากัน อย่าให้เขาทำผิดซ้ำผิดซ้ำอีก ถ้าเขาทำผิดแล้ว ต่างก็ยอมให้สำเร็จไปอีก คนร่วมมือกันบาปด้วยนะ เพราะเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่ลึกซึ้ง ที่อาตมาต้องนำมาพูด นำมาขยายผลต่อไปอีก เพราะเป็นเรื่องถึงคราวที่ควรจะจัดการให้ได้ เป็นเรื่องสำคัญมาก โดยเฉพาะ ขอพูดตามความมั่นใจของอาตมาว่า เรื่องธรรมะนี้แหละยิ่งใหญ่ ถ้าเรื่องธรรมะไม่จัดการอีก ปล่อยให้เหลวและเน่าเฟะต่อไปอีก ทางโลกก็กู้ไม่ขึ้น ขอยืนยันอย่าทำเป็นเล่นไป ตอนนี้เป็นโอกาสดีมากที่สุด ชื่นมาแล้วก็วางหลักเกณฑ์อะไรต่ออะไร เขาตั้งใจที่จะทำจงทำเถิด ขอรับรอง จงทำเถิด ทำให้เด็ดขาด บริสุทธิเข้าไป เอาให้ถูกระดมเข้าไป ถ้าปล่อยให้ผู้ที่ทำผิดและเหาะไปกับความผิดอีก ย่อมเกิดบาปซ้ำบาปซ้อนมากมาย

๒

๖๐ บ้านนี้ยังมีรัก
ร้ายนักยังให้อภัย
เมตตาค้าจุนหนุนไว้
ช่วยให้โลกนี้มีธรรม.

บ้านนี้ยังมีรัก โลกนี้ยังมีธรรม

(กัจจანიชาดก)

พระศาสดาเมื่อประทับอยู่ ณ พระวิหาร
เชตวัน ได้ตรัสถึงอุบาสกผู้กตัญญูกตเวทิต่อ
มารดาคนหนึ่ง

อุบาสกนั้นเป็นลูกผู้ดีในเมืองสาวัตถี เป็นคน
ที่มีมารยาทดีงาม รักและเคารพบิดามารดา
ยิ่งนัก เมื่อบิดาได้ตายจากไปแล้ว เขายังบำรุงบูชา
มารดาราวกับเป็นเทพเจ้าของตน โดยหมั่น
ชวนขวยจับน้ำล้างหน้า น้ำบ้วนปาก ไม้สีฟัน
น้ำอาบ น้ำล้างเท้าเป็นต้น สรรหาอาหารอันประณีต

แม่ช้ำวยาคุ(ช้ำวต้มเหลวที่สามารถต้มได้)รสเลิศ
ให้มารดาได้รับประทานทุกวันไม่เคยขาด

กระทั่งอยู่มาวันหนึ่ง ด้วยความห้วงใยของ
มารดา นางสงสารบุตรชายจึงได้กล่าวกับเขาว่า

“ลูกรัก เจ้ามีการงานมากมาย ทั้งยังต้องมา
คอยดูแลแม่อีก เอาอย่างนี้เถิด เจ้าจงหาหญิงที่
ดีมีสกุลทัดเทียมกันสักคนเป็นภรรยา แล้วให้
นางคอยดูแลแม่ ส่วนเจ้าจะได้มีเวลาทำการงาน
ของตัวเอง ไม่หนักหนาเหน็ดเหนื่อยจนเกินไป”

“แม่จำ ตลอดมาฉันได้บำรุงเลี้ยงแม่ด้วยตัวเอง ฉันได้รับความสุข และได้ผลบุญผลประโยชน์มากมาย อย่างนี้ยังจะให้ใครมาดูแลแม่แทนฉันอีก แล้วคนอื่นที่ไหนใครเล่าจะเลี้ยงดูแม่ได้เหมือนฉัน”

“ก็จริงอยู่ แต่ลูกเอ๋ยเจ้าควรมีเวลาได้พักผ่อนมากกว่านี้ มีเวลาทำการทำงานให้ตระกูลเจริญรุ่งเรืองได้ดีกว่านี้”

“ฉันยังไม่ต้องการครองเรือน ฉันอยากเลี้ยงดูแม่ด้วยตัวเองตลอดไป จนกว่าแม่สิ้นชีพิตายจากไปแล้ว ฉันก็จะออกบวช แสวงหาสังฆธรรมของชีวิต”

มารดาฟังแล้วยิ่งหวังใยลูกชายหนักกว่าเดิม ครั้นเมื่อไม่ได้ตั้งใจหมาย จึงลงมือจัดการด้วยตนเอง โดยไม่ถามไถ่ลูกชายอีกต่อไป ได้ติดต่อสืบหาหญิงที่มีชาติตระกูลเสมอกันมาให้ แม้เขาจะมีได้มีใจยินดีแต่ก็ได้คัดค้านมารดาให้ต้องเสียใจ จึงได้อยู่ร่วมกันกับหญิงนั้น

แม่หญิงที่มาเป็นภรรยา ก็เป็นดุจสะใภ้ใหม่ที่ดี นางมีความคิดตั้งใจไว้เมื่อยังเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้ว่า

“สามีของเราคนนี้มีใจรักเทิดทูนแม่ ด้วยความอุตสาหะอันยิ่งใหญ่ เราก็ควรดูแลท่านเป็นอย่างดี หากเราทำอย่างนี้แล้วก็จะเป็นที่รักของสามีแน่ๆ”

จึงเอาใจใส่ปรนนิบัติแม่สามีโดยเคารพยิ่ง เป็นที่ถูกอกถูกใจของสามีนักหนา นับแต่นั้นมาหากเขาได้ของดีๆสวยๆ หรือของกินอร่อยๆมา ก็จะยกให้แก่นางเพียงผู้เดียวทั้งหมด

เป็นอยู่กันด้วยความสุขเยี่ยงนี้นานพอควร จนกระทั่งภรรยาของเขาเกิดความคิดวิปริตลิ้มตัวขึ้นมา

“สามีของเราได้ข้าวของอะไรที่ดีมีราคาแพง ล้วนแต่นำมามอบให้เราหมดสิ้น ไม่ได้ให้แก่แม่เลย อย่างนี้ย่อมแสดงว่ารักเรามากกว่าแน่นอน และคงจะไม่อยากให้แม่อยู่ร่วมด้วยกระมัง ก็แล้วเรายังจะต้องเสียเวลาดูแลแม่ผู้ให้ลำบาก

อยู่ทำไมอีก น่าจะหาอุบายไล่แม่ผู้ออกไปจากบ้านหลังนี้เสียเลย”

ด้วยเหตุแห่งความโลภในลาภที่ได้มาเสมอๆ จึงขาดสติยับยั้งชั่งใจให้ติ นางเริ่มโกหกหลอกลวงสามี

“คุณพี่ เมื่อเวลาใดที่คุณพี่ออกไปทำธุระนอกบ้านคราวใด คราวนั้นแม่ของพี่จะมีอาการเปลี่ยนไป มักเอาแต่ตำว่าฉันอยู่เสมอๆ เป็นประจำ ไม่รู้เพราะสาเหตุใดกัน ทั้งๆที่ฉันไม่ได้ทำอะไรผิดแก่แม่เลย พี่จะให้ฉันทำอย่างไรดีเล่า”

สามีไม่ได้ตอบอะไร เขาได้แต่นั่งฟังแล้วเฉยเสีย นางเห็นอย่างนั้นยิ่งคิดว่า

“เห็นทีเราจะต้องกล่าวโทษแม่ผู้ให้หนักขึ้นไปกว่านี้ สามีของเราจึงจะมีโอกาสไล่แม่ของเขาได้ ทุกสิ่งในตระกูลนี้จะได้ตกเป็นมรดกของลูกเราเท่านั้น”

วันต่อๆมานางจึงนำข้าวยาคุที่ร้อนจัดบ้าง เย็นจัดบ้าง เค็มจัดบ้าง จืดชืดบ้าง หมุนเวียนให้แก่แม่ผู้ทุกวัน หากครั้งใดที่แม่ผู้บ่นออกมาว่า “ลูกแม่ ข้าวยาคุนี้ร้อนจัดเกินไป แม่กินไม่ได้หรอก”

นางก็จะเติมน้ำเย็นใส่ให้จนเต็ม ทำให้แม่ผู้อดไม่ได้ที่จะพูดออกมาว่า

“ลูกแม่ ข้าวยาคุมันเย็นมากไปแล้ว”
เป็นเช่นนี้นางก็จะฉวยโอกาสต่อว่าทันที
“เมื่อก็แม่ก็บอกว่าร้อนจัดไป คราวนี้ก็บอกว่าเย็นมากไป ใครจะทำลูกใจแม่ได้”

นางกลั่นแกล้งหาเรื่องแม่ผู้บริสุทธิ์อยู่ทุกวัน แม่น้ำสำหรับอาบ ก็ต้มเสียร้อนจัด แล้วเอาไปเทอาบที่หลังของแม่ผู้ จนแม่ผู้ต้องสะดุ้งปวดสลับปวดร้อน

“โธ่! หลังแม่จะสุกพองไปหมดแล้ว”
ที่นี้นางก็จะรีบไปเอาน้ำเย็นจัด มาราดรดให้แม่ผู้ที่ครวญครางอยู่ ทำให้แม่ผู้ถึงกับหนาวลั่นสะท้าน ต้องต่อว่าออกมาจนได้

“เจ้านี้ก็ช่างไม่เป็นเอาเสียเลย น้ำนี้ก็เย็นมากเกินไปแล้ว”

แล้วนางก็จะเอาคำต่อว่าเหล่านี้ของแม่ฟัว
เที่ยวไปพูดกับชาวบ้านทั้งหลายว่า

**“แม่ฟัวของฉันเวลาอาบน้ำ เดียวก็ว่าน้ำ
ร้อนไป เดียวก็ว่าน้ำเย็นไป อย่างนี้ใครจะ
สามารถคอยเอาใจไหว”**

แม้แต่ในเวลาหลับนอนลูกสะใภ้ก็ไม่ละเว้น เมื่อ
แม่ฟัวไหว้วานกับนางว่า

**“ลูกแม่ เติงนอนของแม่มีตัวเรือดซุกซุม
ช่วยเอาออกให้แม่ที”**

นางก็ขนเตียงของแม่ฟัวออกมา แล้วไปเอา
ตัวเรือดจากเตียงของตัวเองมาเคาะใส่เตียงของ
แม่ฟัวเพิ่มเข้าไปอีก เสร็จแล้วก็เอาเตียงแม่ฟัว
กลับไปไว้ตามเดิม พร้อมกับบอกวา

“แม่ ฉันเคาะตัวเรือดออกให้แล้ว”

ตลอดทั้งคืนนั้น แม่ฟัวจึงถูกเรือดกัดตมมากมาย
ไม่อาจที่จะนอนหลับได้เลย ต้องนั่งอยู่จนกระทั่ง
รุ่งเช้า เมื่อเจอลูกสะใภ้ก็อดไม่ได้ที่จะสอบถาม

**“ลูกทำเตียงของแม่ยังงัย ตัวเรือดยังมีอยู่
เต็มไปหมดทำให้แม่ไม่ได้หลับไม่ได้นอนเลยทั้งคืน”**

นางจะรีบโต้ตอบเถียงทันควันว่า

**“เมื่อวานฉันก็ได้เคาะเตียงของแม่แล้วนี่
แม่ยังจะมาหาเรื่องอะไรฉันอีก แม่เป็นอย่างนี้
ประจำ ใครจะช่วยเหลือดูแลแม่ได้”**

แล้วนางก็นินทาใส่ร้ายแม่ฟัวที่ไร้ความผิดให้
แก่สามีฟัง หมั่นกรอกหูสามีทุกๆวัน แต่เขาก็
ยังคงสงบใจอยู่ ไม่ได้ว่ากล่าวอะไรเลยสักคำ
เป็นเหตุให้นางลงมือกระทำบาปชั่วหนักกว่าเดิม
ขึ้นไปอีก ครั้งนี้นางเที่ยวถ่มน้ำลาย ลังน้ำมูก ให้
เรียกราดในที่ต่างๆทั่วบ้าน สามีเดินเหยียบบ้าง
พบเห็นเข้าบ้าง จึงถามไถ่ภรรยาด้วยความสงสัย

“ใครกันทำให้บ้านนี้สกปรกเลอะเทอะไปหมด”

นางจะกุกุจจตอบทันที

**“จะมีใครเล่า นอกจากแม่ของคุณพี่เท่านั้น
พอฉันห้ามว่าอย่าทำสกปรก ก็พาลโกรธทะเลาะ
กับฉัน ฉันทนไม่ไหวแล้ว ฉันไม่อาจจะอยู่บ้าน
เดียวกันกับแม่สะใภ้กาลกิณี(อัปมงคล)อย่างนี้
ได้อีกต่อไป วันนี้คุณพี่ต้องตัดสินใจเลือกให้**

**เด็ดขาด บ้านหลังนี้จะให้แม่อยู่ หรือจะให้ฉัน
อยู่”**

เขาเองได้ฟังคำของภรรยาแล้ว นิ่งอึ้งสักครู่
ก็ตกใจกลัวอย่างหนักแน่นมั่นคงว่า

**“น้องรัก เธอยังสาวยังสวยอยู่ สามารถที่
จะไปทำมาหากินเลี้ยงชีวิตในที่ใดๆได้ แต่แม่
ของพี่สิ! แก่เฒ่าทุพพลภาพแล้ว มีแต่พี่เท่านั้น
เป็นที่พึ่งของแม่ ฉะนั้นเธอจงออกจากบ้านนี้
กลับไปสู่ตระกูลของเธอเถิด”**

นางเองคาดไม่ถึงว่าสามีจะกล่าวเช่นนี้ ถึง
กับตกใจกลัวยิ่งนัก หน้าขาวซีดเหงื่อเย็นซึมออก
มาตามซุมซุน เกิดจิตสำนึกขึ้นมาทันที

**“สามีของเราไม่ละทิ้งแม่ของเขาแน่แล้ว
แสดงว่าแม่เป็นที่รักยิ่งของเขาโดยส่วนตัว
ไม่ใช่เราเลย แล้วนี่ถ้าเรากลับคืนบ้านเดิม เราก็ค
จะต้องอยู่อย่างหญิงหม้าย ได้รับแต่ความทุกข์
เท่านั้น อย่างกระนั้นเลย เราอดทนอยู่ที่นี้จะดีกว่า
แล้วปฏิบัติรับใช้ให้แม่ฟัวชื่นชมเรา เหมือนกับ
ตอนแรกที่เรามาอยู่ใหม่ๆเถิด”**

จากวันนั้นสืบมานางก็ดูแลเอาใจใส่แม่ฟัวเป็น
อย่างดี เหมือนกับว่าตัวเองเป็นสะใภ้ใหม่ทีเดียว
ต่อมาวันหนึ่ง สามีของนางไปสุ่พระวิหาร
เขตวัน เพื่อฟังธรรมจากพระศาสดา พระผู้มี
พระภาคเจ้าได้ตรัสถามเขา

**“อุบาสกท่านไม่ประมาทในบุญกรรมมิใช่หรือ
ท่านปฏิบัติเลี้ยงดูมารดาดีอยู่มิใช่หรือ?”**

**“พระเจ้าข้า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หลังจาก
ที่มารดาหาหญิงคนหนึ่งมาให้เป็นภรรยาแล้ว
โดยที่ข้าพระองค์มิได้ปรารถนาเลย นางได้กระทำ
เรื่องเลวร้ายต่างๆ หลายอย่าง แต่ก็ไม่อาจแยก
ข้าพระองค์จากมารดาได้ จนในที่สุดได้สำนึกรู้ตัว
เดี๋ยวนี้นางได้บำรุงเลี้ยงดูมารดาโดยเคารพแล้ว”**

พระศาสดาทรงสดับเช่นนั้น จึงมีพระดำรัสว่า

**“ชาตินี้ท่านไม่ได้กระทำตามคำของภรรยา
ก็ดีแล้ว แต่ในอดีตชาตินั้นท่านเคยขับไล่
มารดาตามคำของนางมาแล้ว ดีที่ได้อาศัยเรา
จึงสามารถนำมารดากลับมาเลี้ยงดูอีกได้”**

อุบาสกได้ฟังดังนั้นก็อยากรู้เรื่องแต่หนหลัง จึงทูลอาราธนา(นิมนต์)ให้พระศาสดาตรัสเล่า เรื่องในอดีตให้ฟัง

ใน.....
อดีตกาล มีกุลบุตรคนหนึ่งของตระกูลผู้ดี เมื่อบิดาของเขาตายไปแล้วก็ได้เลี้ยงดูมารดาชื่อ กัจจानीอย่างดีเยี่ยม ราวกับมารดาเป็นเทวดาประจำบ้านของตนทีเดียว ด้วยความเคารพบูชายิ่ง

เรื่องราวการปฏิบัติมารดา เป็นทำนองเดียวกับที่ได้กล่าวมาแล้วทุกประการ จนกระทั่งเขาได้ภรรยาที่มารดาหามาให้ แล้วนางก็ใช้อุบายไล่แม่ผัวต่าง ๆ นานา สุดท้ายได้ยื่นคำขาดกับสามีว่า

“บ้านหลังนี้จะให้แม่อยู่ หรือจะให้ฉันอยู่”

กุลบุตรนั้นถึงกับอีกอักตัดลนใจลำบาก ในที่สุด ก็เชื่อถ้อยคำของภรรยา ด้วยความคิดหลงผิดไปว่า

“แม่ทำตัวไม่ดี เป็นความผิดของแม่เราคนเดียว”

จึงออกปากขับไล่มารดาผู้บริสุทธิ์ อย่างหมดความเคารพนับถือ

“แม่จ๋า แม่จู้จี้ขี้บ่น เอาใจยาก สกปรก เลอะเทอะ ก่อการทะเลาะวิวาทต่ำต้อเป็นนิจ แม่จงออกไปเสียจากบ้านหลังนี้ ไปอยู่ในที่อื่นตามชอบใจแม่เถิด”

นางกัจจानीได้ฟังลูกชายสุดที่รักพูดเช่นนั้นถึงกับร่ำไห้เสียใจอย่างใหญ่หลวง ที่ลูกชายเชื่อถ้อยภรรยายิ่งกว่ามารดาของตัวเอง จึงออกจากบ้านด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ ไปขออาศัยอยู่กับตระกูลที่เป็นเพื่อนกัน แล้วทำงานรับจ้าง เลี้ยงชีพอยู่ด้วยความยากลำบาก

อยู่มาไม่นานนัก ภรรยาของกุลบุตรนั้นได้ตั้งครรภ์ นางจึงบอกกับสามีและเที่ยวโพนทะนากับชาวบ้าน

“เห็นไหมเล่า เมื่อไม่มีหญิงกาลกิณี(จััญไรอัปมงคล)อยู่บ้านนี้แล้ว ฉันจึงตั้งท้องได้”

แล้วต่อมานางก็คลอดบุตร แต่ยังไม่วายที่จะ

ใส่ร้ายแม่ผัวให้สามีที่รักฟัง

“ครั้งที่แม่ของคุณพี่ยังอยู่ในบ้านหลังนี้ ฉันไม่อาจที่จะได้ลูกสักคน แต่เดี๋ยวนี้ฉันได้ลูกแล้ว พี่จงรู้เถิดว่าแม่ของพี่เป็นกาลกิณีแน่แท้เชียว”

ฝ่ายหญิงชราผู้เป็นมารดาของกุลบุตรนั้นพอได้รับกระแสข่าวมาเข้าหูว่า ลูกสะใภ้มีลูกได้ ก็เพราะแม่ผัวถูกไล่ออกจากบ้าน นางจึงนึกน้อยใจขึ้นมาว่า

“ในโลกนี้ธรรมะ(ความยุติธรรม)คงสูญสิ้นไปเสียแล้ว เพราะถ้าธรรมะยังมีอยู่ ลูกสะใภ้ที่เลวทรามกลั่นแกล้งแม่ผัวอย่างโหดร้าย จนแม่ผัวต้องถูกไล่ออกจากบ้านเช่นนี้ ไม่ควรมีลูกได้ ไม่ควรเป็นอยู่อย่างสบายเลย”

แล้วจึงตัดลนใจตระเตรียมเครื่องเช่นไหว้หมายบูชาเรียกเรื่องความเป็นธรรมให้กลับคืนมา โดยตรงไปยังป่าช้าใหญ่ในเมือง

ในเวลาขณะนั้นเอง...**ท้าวสักกะจอมเทพ(ผู้มีจิตใจสูงส่งอย่างยิ่งใหญ่)** ทรงตรวจดูหมู่สัตว์โลก เห็นนางกัจจानीกำลังมีทุกข์เร่าร้อน ด้วยเชื่อว่าธรรมะสูญสิ้นจากโลกเสียแล้ว จึงทรงแปลงร่างเป็น**พราหมณ์** ปรากฏตัวเข้าไปหานางกัจจानी แล้วกล่าวว่า

“ดูก่อนแม่กัจจानी ท่านสละผม นุ่งห่มผ้าขาวสะอาด ยกถาดสำหรับตั้งบนเตาทะเลโลกหัดคนตายเยี่ยงนี้ ทั้งยี่แป้ง ล้างงา ชาวข้าวสารทำไมท่านจะหุงข้าวสุกคูลงงาไว้เพราะเหตุอะไรกัน”

หญิงชราไหว้เคารพพราหมณ์แล้วตอบ

“ดูก่อนท่านพราหมณ์ ข้าวกคูลงงาอย่างดีนี้ ดิฉันไม่ได้เอาไว้กินเอง แต่จะใช้เป็นเครื่องบูชาธรรมท่ามกลางป่าช้านี้ **เพราะธรรมที่เป็นความอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ และสุจริตธรรม ๓ ประการคือ กายสุจริต วจิสฺสุจริต มโนสุจริต ล้วนได้ขาดสูญไปหมดสิ้นแล้ว**”

พราหมณ์รับยกมือขึ้นปราชมนต์ที กล่าวด้วยเสียงหนักแน่นมั่นคงว่า

“ท่านอย่ากล่าวเช่นนั้นเลย จงใคร่ครวญให้ดีเสียก่อน แล้วค่อยลงมือทำเครื่องบวงสรวงเถิด

ใครกันบอกท่านเล่า ว่าธรรมสูญไปหมดแล้ว ที่แท้ธรรมอันประเสริฐนั้น เป็นเสมือนท้าวสหัทสนัยน์ (ลัทธิกะจอมเทพ)ผู้มีฤทธิ์เดช มีอานุภาพหาผู้เปรียบมิได้ ย่อมไม่ตายขาดสูญในกาลไหนๆเลย”

นางกัจจณีได้ฟังอย่างนั้น ก็ยังคงยืนยั้ง เช่นกันบ้าง

“ข้าแต่ท่านผู้ประเสริฐ ข้อที่ว่าธรรมได้สูญสิ้นแล้วนั้น ดิฉันมั่นใจด้วยผลเกิดกับตัวเอง **แต่ข้อที่ว่าธรรมยังมีอยู่ ดิฉันยังสงสัย เพราะเดี๋ยวนี้คนชั่วช้าได้รับความสุข เช่นลูกสะใภ้ของดิฉัน เบียดเบียนทำร้ายดิฉันผู้ไร้ความผิด หาทางให้ดิฉันโดนขับออกจากบ้าน นางไม่เคยมีลูกก็ได้คลอดลูก บัดนี้นางได้เป็นใหญ่ในตระกูลทั้งหมด ส่วนดิฉันต้องถูกทอดทิ้งอยู่เพียงลำพังผู้เดียว ไร้ลูกหลานที่จะพึ่งพิง”**

ลึนคำกล่าวที่น่าสงสาร น่าเห็นใจในความเสื่อมศรัทธา(ความเชื่อมั่น)ของนาง พราหมณ์จึงแสดงฤทธิ์กลับคืนสู่ร่างเดิม เป็นท้าวลัทธิกะจอมเทพเปล่งรัศมีสว่างไสวทั่วบริเวณ แล้วตรัสกับหญิงชรา

“ธรรมไม่มีดับสูญ เราผู้เป็นลัทธิกะจอมเทพจึงไม่ตาย ยังเป็นอยู่ในโลก แล้วได้มา ณ ที่นี้ก็เพื่อประโยชน์สุขแก่ท่านโดยตรง เราจะทำให้ลูกสะใภ้ชัวกับลูกชายของท่าน ได้รับทุกข์ทรมานด้วยไฟนรกแผดเผา จนเป็นเจ้าธุลีเดี๋ยวนี้”

นางกัจจณีถึงกับตกใจใหญ่หลวงอย่างคาดคิดไม่ถึง แม้จะแค้นเคืองลูกสะใภ้ แต่ก็อดสงสารไม่ได้ ต้องรื้อนรื้อบบอกออกไปอย่างรวดเร็ว

“ข้าแต่จอมเทพผู้เป็นใหญ่ หากพระองค์เสด็จมาที่นี่เพื่อช่วยเหลือหม่อมฉันจริงแล้ว โปรดประทานพรให้หม่อมฉัน ลูกชาย ลูกสะใภ้และหลาน จงยินดีสมัคสมานอยู่ร่วมบ้านเดียวกันด้วยความรักเอื้อเอ็นดูต่อกันเถิด”

ท้าวลัทธิกะจอมเทพทรงสดับเช่นนั้น ก็พอพระทัยยิ่งนัก ได้ตรัสยกย่องแก่นางกัจจณี

“แม่ท่านไม่ได้รับความเป็นธรรม ต้องได้รับทุกข์ยากลำบากมากมาย ก็ยังไม่ละทิ้งธรรมคือ

ความเมตตา จงเจริญเถิด หากท่านชอบใจและปรารถนาเช่นนั้น ขอให้ท่านและครอบครัวทุกๆคน จงอยู่ร่วมกันอย่างผาสุกด้วยเมตตาธรรมเถิด”

แล้วจึงเสด็จกลับคืนสู่วิมานของพระองค์ ด้วยอานุภาพแห่งท้าวลัทธิกะจอมเทพนั่นเอง บันดาลใจให้ลูกสะใภ้ที่กำลังเลี้ยงดูลูกของตนเอง อยู่อย่างเมตตาเอ็นดู **ระลึกได้ถึงคุณของมารดา** จึงสำนึกในบาปกรรมที่ก่อไว้ รู้สึกละอายและเกรงกลัวต่อบาป ยอมสารภาพบาปให้สามีรู้ความจริง ทั้งหมดจึงเที่ยวตามหานางกัจจณีถามไถ่ผู้คนไปทั่ว จนกระทั่งติดตามไปถึงป่าช้านั้น

เมื่ออยู่ต่อหน้าหญิงชราผู้เปี่ยมเมตตาธรรม ลูกสะใภ้ได้แต่ร้องไห้เสียใจ ก้มกราบที่แทบเท้าแม่ผู้พร่ำรำพันอยู่แต่คำว่า

“แม่.....แม่.....แม่.....”

ส่วนลูกชายของนางกัจจณีนั้นน้ำตาไหลพราก หมอบกราบที่เท้ามารดา แล้วพูดด้วยเสียงสั่นเครือ

“แม่จ๋า ขอแม่ได้โปรดยกโทษให้เราทั้งสองด้วย ลูกทำผิดไปแล้ว ขอแม่อย่าได้ถือโทษเลย พวกเราจะทำคุณไถ่โทษ แม่ได้โปรดกลับไปอยู่ร่วมกันกับพวกเราเถิด”

นางกัจจณี ได้ยกโทษให้อย่างเต็มใจ รับเอาหลานมาน้ำตาอาบแก้มด้วยความซาบซึ้งอุมไว้แนบอกร แล้วทั้งหมดต่างก็มีความสุขชอบอุน พวกเขากลับบ้าน อยู่ร่วมกันด้วยความเมตตาสามัคคี

.....
พระศาสดาครั้งตรัสเล่าเรื่องนี้จบแล้ว ก็ทรงเฉลยให้อุบาสนั้นได้รับรู้

“กุลบุตรที่เลี้ยงดูมารดาในครั้งนั้นได้มาเป็นท่านผู้เลี้ยงดูมารดาในบัดนี้ แม่ภรรยาของเขาในครั้งนั้น ก็ได้มาเป็นภรรยาของท่านในบัดนี้ ส่วนท้าวลัทธิกะจอมเทพนั้น ได้มาเป็นเรตถาคตเอง”

จากนั้นทรงประกาศสังฆธรรม เมื่อจบสังฆธรรมนั้นแล้ว อุบาสนผู้เลี้ยงมารดาก็ได้ดวงตาเห็นธรรม บรรลุเป็น**พระโสดาบัน** ณ ที่นั้น **๗**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๑๒๑ อรรถกถา แปลเล่ม ๕๙ หน้า ๔๕๔)

พวกวิจารณ์มีทั้ง ‘ปากพล่อย’ และ ‘ปากหมา’
 ถ้า ‘ปากพล่อย’ ก็อยากให้ศึกษาข้อมูลมาก ๆ ก่อนพูด
 ถ้า ‘ปากหมา’ ก็อยากจะทำให้ทำใจให้เป็นกลาง
 มองรัฐบาลในแง่เจตนาดีกันบ้าง

เปิดเผยเบื้องหลังวีรบุรุษ... ยิ่งสูงก็ยิ่งหนาว!

‘วีรบุรุษ’ ย่อมหมายถึงบุคคล ผู้เข้ามากอบกู้
 แก้ววิกฤต

ถ้าไม่มาวันนี้ฉิบหายแน่!

‘วีรบุรุษ’ ย่อมรู้ตัว แต่คนอื่นอาจไม่รู้ มิใช่
 แค่คนสองคน แต่อาจเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้านก็
 ยังเป็นไปได้!

‘วีรบุรุษ’ เมื่อรู้ๆอย่างนี้ จะได้ไม่เสียใจ
 ไม่รันทด ไม่กราดเกรี้ยว !

‘วีรบุรุษ’ ย่อมรู้ๆอยู่แก่ใจ ทำเพื่ออะไร ทำ
 เพื่อสิ่งใด?

หากไม่กระโดดเข้ามาอะไรจะเกิด ความพินาศ
 จะตกอยู่กับใคร ?

‘วีรบุรุษ’ จึงดูเหมือนนักรันทด นำสงสาร
 นำเหน็ดเหนื่อย นำท้อแท้ !

‘คนทำ’ ย่อมรู้ๆอยู่แก่ใจ ‘คนไม่ทำ’ ย่อมเอา

แต่ใจ ย่อมเอาแต่ได้

อยากได้ไว ๆ อยากได้เยอะ ๆ

‘วีรบุรุษ’ ท่านจึงเหมือนพ่อ คนอื่น ๆ จึงเหมือนลูก
 ‘พ่อ’ ย่อมคิดหน้าคิดหลัง ทำรอบ ลิบรอบ
 ร้อยรอบ !

แต่ลูกเวร เอ๊ย ลูกทั้งหลายมีแต่ร้องแแรกแหก
 กระเชอ ‘เอาอีกๆ!’ ‘หิวๆๆ !’

มันคิดแต่เรื่องตัวเอง ผลประโยชน์ตัวเอง
 เท่านั้น จริง ๆ ครับท่านผู้ชม!

โบราณที่กล่าวว่า ‘ยิ่งสูงยิ่งหนาว’ ก็ด้วย
 เหตุนี้และเหตุนั้น !

“ยิ่งสูง” ยิ่งมีหน้าที่ปกครองคนมาก ๆ ยิ่ง
 มีบารมี มีอำนาจ

หากไม่ระมัดระวังก็มักจะล้มตัว ลืมอุดมการณ์
 ลืมสัญญาที่เคยตั้งปณิธานมุ่งมั่น

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๒๙๗

เรากำลังพูดถึงประเด็นที่สำคัญมีนัยยะลึก มันละเอียดซับซ้อนอย่างยิ่ง นั่นคือประเด็นที่ว่า “ฌาน ๔” ที่ “ได้โดยความยาก” (กัจจนะ) “ได้โดยความลำบาก” (กสิระ) กับ “ฌาน ๔” อีกชนิดหนึ่งที่เป็น “ฌาน ๔” ของพระพุทธเจ้าที่ทรงยืนยันว่า “ได้โดยไม่ยาก” (อภิจฉลาภี) “ได้โดยไม่ลำบาก” (อกสิรลาภี)”

ถ้า “ฌาน” ที่แพร่หลายกันอยู่ทั่วไป ซึ่งปฏิบัติในแบบ meditation หลับตาสะกดจิตเข้าไปอยู่ในภวังค์กันอยู่นั้น นั่นแหละเป็น “ฌาน ๔” ที่มีจฉาภิภูฏฐิ คือมีความเห็นไม่ตรงตามพุทธศาสนา จึงเป็น “ฌาน ๔” ที่ได้โดยยาก (กัจจนะ) ได้โดยลำบาก (กสิระ) ซึ่งต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง กับ “ฌาน ๔” ที่ปฏิบัติอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ของพุทธ ซึ่งเป็น “ฌาน ๔” ที่ได้โดยไม่ยาก (อภิจฉลาภี) ได้โดยไม่ลำบาก (อกสิรลาภี) ซึ่งเป็นแบบ supra concentration

supra concentration ย่อมไม่ใช่ meditation แน่นนอน ซึ่งเป็นภาวะของจิตที่มี “ทิฏฐิ” คนละอย่างอย่างหนึ่งเรียกว่า “มีจฉาภิภูฏฐิ” ส่วนอีกอย่างหนึ่งจึงเรียกว่า “สัมมาทิฏฐิ”

แม้จะเป็นชาวพุทธด้วยกัน แต่ก็ยังมี “ทิฏฐิ” แตกต่างออกไปจาก “สัมมาทิฏฐิ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้แต่เดิม เพียงผิดออกไปเป็น “มีจฉาภิภูฏฐิ” ได้แน่นนอน และได้

เป็น “มีจฉาภิภูฏฐิ” กันจริงมากกว่ามาก แทนจะหมดจากการศาสนาพุทธไปปานนั้นเลย

การปฏิบัติเพื่อเกิด “ฌาน” ก็ดี หรือเกิด “สมาธิ” ก็ดี ตามวิธี meditation คือแบบหลับตาสะกดจิตเข้าไปอยู่ในภวังค์แล้วก็ “ทำใจในใจ” (มนสิการอตี) ตามทฤษฎีของตนๆ ซึ่งแม้ “มีจฉาภิภูฏฐิ” นี้ก็ยังมีแตกต่างกันออกไปอีกหลากหลายสำนักอาจารย์

ส่วนการปฏิบัติเพื่อเกิด “สัมมาฌาน” ก็ดี หรือเกิด “สัมมาสมาธิ” ก็ดี ตามวิธี supra concentration คือแบบลืมตาเปิดจิตอยู่กับ “ภาพ” ทุกภาพ (กามภาพ-รูปภาพ-อรูปภาพ) ไม่ต้อง “ปิดภาพ” หรือ “หนีภาพ-หลบภาพ-หลบภาพ” แต่มีวิธีพิเศษที่สามารถดับ “ภาพ” เฉพาะส่วนของตนในตนได้โดยอยู่กับ “ภาพ ๓” นั้นอย่างรู้เท่าทัน “ภาพ” นั้นด้วย “ทฤษฎีพิเศษ” (สัมมาทิฏฐิ)

สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงของ “กาย” ที่เป็น “กายในกาย” อีกที่ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงของ “เวทนา” ที่เป็น “เวทนาในเวทนา” อีกที่ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงของ “จิต” ที่เป็น “จิตในจิต” อีกที่ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงของ “ธรรม” ที่เป็น “ธรรมในธรรม” อีกที่

จนกระทั่งสามารถ “ดับกายในกาย-ดับเวทนาในเวทนา-ดับจิตในจิต-ดับธรรมในธรรม” ได้อย่างวิเศษวิสุทธ์ยิ่งเยี่ยมจริง ๆ

ซึ่งไม่ใช่ “ดับเวทนา-ดับจิต” กันชนิดที่ “ดับเวทนาหรือดับจิต” ก็พาชื่อพาลไป “ดับเวทนา-ดับจิต” ให้หมดสิ้นความรับรู้ทั้งเวทนา-ทั้งจิตอย่างไม่ให้เหลือ “ความรู้สึก” เลย

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

แล้วหลงว่า “ความดับเวทนาทั้งเวทนา” (ไม่ใช่ดับเวทนาในเวทนา) หลงว่า “ความดับจิตทั้งจิต” (ไม่ใช่ดับจิตในจิต) กัน ในขณะที่แต่ละขณะนั้น คือ “นิโรธ” (ความดับ) ที่หลงเลยเถิดผิดเพี้ยนไปว่า เป็น “สัญญาเวทียตนิโรธ” ไปโน่นเลย

ซึ่งทฤษฎีเฉพาะของพระพุทธเจ้า นั้น คนที่เป็นชาวพุทธด้วยกันเองแท้ๆ ก็ยังมี “มิจฉาทิฎฐิ” ได้หลายแบบเลย

มีทั้ง “วิธีปฏิบัติ” ที่ผิดเพี้ยนแตกต่างกันออกไป มีทั้ง “ผล” ที่ผิดเพี้ยนแตกต่างกันออกไป เพราะปฏิบัติ “การทำใจในใจ” (มนสิการ) แบบพุทธไม่เป็น หรือแม้จะหลงคิดว่า ตนทำเป็น เช่น แบบหลับตาเข้าไปในภวังค์ “ทำใจในใจ” ตนอยู่ในนั้น แต่ไม่มี “กาย” ให้ศึกษา ก็ไม่เป็น “ฌาน” ไม่เป็น “สมาธิ” ที่ถูกต้องตรงตามพระวณะของพระศาสดา

ดังนั้น จึงต้องศึกษากันอย่างสำคัญจริงๆ พระพุทธเจ้าตรัสว่า “พุทธธรรม” ของพระองค์นั้น “คัมภีรา (ลึกซึ้งยิ่ง) - ทุพฺพสา (เห็นตามได้ยาก) - ทุรฺนุโพธา (รู้ตามได้ยาก) - สันตา (สงบอย่างพิเศษ) - ปณฺธิตา (สุขุมยิ่งเยี่ยม) - อตฺถกาวจรา (รู้ด้วยเหตุผลหรือจากการขบคิดไม่ได้) - นิปฺภูนา (ละเอียดชั้นนิพพาน) - ปณฺทิตเวทนียา (บัณฑิตเท่านั้นจะรู้ได้)

ปรมัตถธรรมต่างๆ อุตตริมนุสสรธรรมทั้งหลายจึงไม่ใช่เรื่องตื้นๆ แต่ลึกยิ่ง (ลึก-ลาด-ลุ่มเรียบเป็นลำดับเหมือนมหาสมุทร) ไม่ใช่หยาบๆ แต่ละเอียดยิ่ง ไม่ใช่ผิวๆ แค่ชั้นเดียวหรือแค่สองชั้น แต่มีการเลikelะสูงขึ้นไปตามลำดับ

หลายชั้นทวนไปทวนมาซับซ้อนเป็นชั้นๆ หมุนรอบเชิงซ้อน (ปฏิสนิสส์คคะ) จนถึงที่สุด

ผู้สัสมาทิฎฐิได้ปฏิบัติมีมรรคมีผลเอง จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ฌาน” หรือ “สมาธิ” แบบ “มิจฉาทิฎฐิ” ปฏิบัติหลับตา “เข้าฌาน” ได้สมาธิ กับแบบ “สัสมาทิฎฐิ” ปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์” สัสมา “เข้าฌาน” ได้สัสมาสมาธิ นั้น มันมีความเป็น “กาย” (องค์ประชุมของรูปกับนาม) กันคนละอย่าง เพราะมี “สัญญา” (การกำหนดรู้ หรือการสำคัญมั่นหมาย) กันคนละอย่าง

เพราะ “ทิฎฐิ” (ความเห็น, ความเข้าใจ) แตกต่างกัน การได้ “กาย” หรือการมี “สัญญา” จึงแตกต่างกัน เช่น กำหนดหมาย (สัญญา) ความเป็น “โลก” ต่างกัน กำหนดหมายความเป็น “อตฺตตา” ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงต่างกัน

ซึ่งความเป็น “โลก” ก็ดี ความเป็น “อตฺตตา” ก็ดี ต่างก็คือ “สังขาร” ทั้งนั้น ที่ผู้ยัง “อวิชชา” ย่อมยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแน่

ความเป็น “สังขาร ๓” ได้แก่ “กายสังขาร - จิตสังขาร - วจีสังขาร” นั้น ทั้งโลก - ทั้งอตฺตตา ของความเป็น “มนุษย์” ต่างก็มีความเป็น “กาย” เป็น “จิต” ที่ผู้ศึกษาปฏิบัติต้องรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง และต้องศึกษาปฏิบัติแยก “กาย” แยก “จิต” ได้ ด้วยญาณทัสสนะวิเศษ ซึ่งจะสามารถ “กำหนดรู้” ความเป็น “กาย” เป็น “จิต” ได้ด้วยสัญญา กระทั่งเป็นปัญญาชั้นญาณทัสสนะวิเศษ

พระพุทธเจ้าตรัสความเป็น “กาย” กับ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ความเป็น“สัญญา”ไว้ใน“สัตตาวาส ๘” ซึ่งจะต้องศึกษาความเป็น“สัตว์”ที่เป็น“โอปปาติกะสัตว์”นี้ ในขณะที่“วิญญานฐิติ ๗ อายุตนะ ๒” โดย“การสัมผัสโสมกซ์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอริยาบถอยู่” จึงจะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงในความสิ้นอาสวะด้วยปัญญาสัมบูรณ์

ความเห็นอันถือเอาที่สุด, ความเห็นผิดที่เล่นไปสุดโต่งข้างใดข้างหนึ่ง ที่บาลีว่า “อันทคาหิกทิกฺขุ” นั้นมี ๑๐ เรื่อง ได้แก่

โลกเที่ยง-โลกไม่เที่ยง-โลกมีที่สุด-โลกไม่มีที่สุด

ชีวะก็อันนั้น สรีระก็อันนั้น-ชีวะก็อย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง

อตตตา(สัตว์,ตถาคต)เบื่องหน้าแต่ตาย ย่อมเป็นอีก(ย่อมมีอยู่)

อตตตา(สัตว์,ตถาคต)เบื่องหน้าแต่ตาย ย่อมไม่เป็นอีก(ย่อมไม่มีอยู่)

อตตตา(ตถาคต,สัตว์)เบื่องหน้าแต่ตาย ย่อมเป็นอีก(มีอยู่)ก็ใช่(ก็มี) ไม่เป็นอีก(ไม่มีอยู่)ก็ใช่(ก็มี)

อตตตา(สัตว์,ตถาคต)เบื่องหน้าแต่ตาย ย่อมเป็นอีก(มีอยู่)ก็มีใช่(ก็หาไม่ได้) ย่อมไม่เป็นอีก(ไม่มีอยู่)ก็มีใช่(ก็หาไม่ได้) [ในพระไตรปิฎกมีอยู่มากแห่ง เช่น เล่ม ๑๓ ข้อ ๑๔๗, เล่ม ๑๘ / ๘๘, เล่ม ๒๔ / ๑๙๓, เล่ม ๓๑ / ๓๓๗, เล่ม ๓๕ / ๑๐๓๒]

[และคำว่า “อตตตา”ในที่นี้ อรรถกถาบางแห่งหมายถึง สัตว์ ก็มี ว่า “ตถาคตหรืออาตมัน” ก็มีว่า พระพุทธเจ้า ก็มี]

เรื่อง“โลก”และ“อตตตา”นี้ เป็นเรื่องถกเถียงกันมาแต่ไหนแต่ไร เรามาอ่านที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้กันดูอีกที

พระพุทธเจ้าตรัสว่า

(๑) “ดูกรมาลุงกยบุตร เพราะเหตุไร ชื่อนั้นเราจึงไม่พยากรณ์ เพราะชื่อนั้นไม่ประกอบด้วยประโยชน์ ไม่เป็นเบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ ไม่เป็นไปเพื่อความหน่ายเพื่อความคลายกำหนด เพื่อความดับ เพื่อความสงบ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความตรัสรู้เพื่อนิพพาน เหตุนั้นเราจึงไม่พยากรณ์ ชื่อนั้น ดูกรมาลุงกยบุตร อะไรเล่าที่เราพยากรณ์ ดูกรมาลุงกยบุตรความเห็นว่าเป็นทุกข์ นี้เหตุให้เกิดทุกข์ นี้ความดับทุกข์ นี้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ ดังนี้”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ ๑๕๒)

(๒) ดูกรวัจฉะ พวกปริพาชกผู้ถือลัทธิอื่นย่อมตามเห็นจักขุว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของเรา พวกปริพาชกผู้ถือลัทธิอื่นย่อมตามเห็น หู... จมูก... ลิ้น... กาย... ใจ ว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของเรา

เพราะเหตุนั้น เมื่อพวกปริพาชกผู้ถือลัทธิอื่นถูกถามอย่างนั้นแล้ว จึงพยากรณ์อย่างนี้ ว่า โลกเที่ยงบ้าง ฯลฯ สัตว์เบื่องหน้าแต่ตายแล้วย่อมเกิดอีกก็หาไม่ได้ ย่อมไม่เกิดอีกก็หาไม่ได้บ้าง

ดูกรวัจฉะ ส่วนพระตถาคตอรหันต

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สัมมาสัมพุทธเจ้า ย่อมทรงพิจารณาเห็น
จักขุว่านั่นไม่ใช่ของเรา นั่นไม่เป็นเรา นั่น
ไม่ใช่ตัวตนของเรา ย่อมทรงพิจารณาเห็น
หู... จมูก... ลิ้น... กาย... ใจ ว่านั่นไม่ใช่
ของเรา นั่นไม่เป็นเรา นั่นไม่ใช่ตัวตนของเรา
เพราะเหตุนี้ เมื่อตถาคตถูกถามอย่าง
นั้นแล้ว จึงไม่ทรงพยากรณ์อย่างนี้ ว่า
โลกเที่ยงก็ดี ฯลฯ สัตว์เบื้องหน้าแต่ตาย
แล้วย่อมเกิดอีกก็หาไม่ได้ ย่อมไม่เกิดอีกก็
หาไม่ได้ก็ดี ฯ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๗๓๒)

ที่พระพุทธเจ้าไม่ทรงพยากรณ์นั้น ก็..
เพราะข้อนั้น ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ ไม่
เป็นเบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ ไม่เป็นไป
เพื่อความหน่าย เพื่อความคลายกำหนัด เพื่อ
ความดับ เพื่อความสงบ เพื่อความรู้ยิ่ง
เพื่อความตรัสรู้ เพื่อนิพพาน

แต่ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ศึกษา
ปฏิบัตินั้น คือ จะต้องมาเรียนรู้ “ตา-หู-
จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ” ของเรานี่เลย ที่จะต้อง
“สัมผัส” สัมพันธ์กับ “โลก” แล้วมี “เหตุ-นิทาน-
สมุทัย-ปัจจย” เกิดทุกข์เกิดสุขกันอยู่ใน
“วัฏฏะ” ก็เพราะไม่รู้ “โลก” ไม่รู้ “อตตตา” นี้แล

ก็ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า... ย่อมพิจารณา
เห็นจักขุว่านั่นไม่ใช่ของเรา นั่นไม่เป็นเรา
นั่นไม่ใช่ตัวตนของเรา... เห็นคำว่า “เป็นเรา
-ตัวตนของเรา” ..มัยละ?

ก็นี่แหละเรื่อง “อตตตา” แท้ๆ ใช่มั้ย?

จึงต้องเรียนรู้ความเป็น “อตตตา” ตั้งแต่

เริ่มกำหนดให้มาเรียนรู้ “กาย” เรียนรู้ “จิต” ไป
ตามลำดับ “กาย” กับ “จิต” นี้แหละคือ “โลก”
คือ “สังขาร” คือ “อตตตา” ที่อยู่ในตัวเราจริงๆ

มาเรียนรู้ใน “ขนาดจำกัด” ที่ละขนาด
เริ่มทีละน้อย ไม่ต้องมากเกินที่ควรแก่เราเอง
หรือมาเรียนรู้ใน “กามาวจร” ของเราเองตั้งแต่
ขั้นต้นไปตามลำดับ [“ขนาดจำกัด” นี้ พระไตรปิฎก
ฉบับมหาจุฬาฯ ท่านแปลมาจากคำว่า “ปริตตัง” ส่วน
พระไตรปิฎกฉบับหลวงแปล “ปริตตัง” ว่า “กามาวจร”]

ศึกษาเรื่องของ “กาย” กับ “จิต” นี้แหละ
คือ เรื่อง “โลก” กับเรื่อง “อตตตา” แท้ๆ

มีชื่อว่า “โลก” ไม่มีให้ศึกษา “อตตตา”
ไม่มีให้ศึกษา หรือว่าไม่ต้องศึกษาความเป็น
“โลก” และความเป็น “อตตตา” ก็หาไม่

ก็ความเป็น “โลก” กับความเป็น “อตตตา”
นี้แหละ คือตัวแท้ที่ประกอบด้วยประโยชน์
เป็นเบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ ที่เป็นไปเพื่อ
ความหน่าย เพื่อความคลายกำหนัด เพื่อ
ความดับ เพื่อความสงบ เพื่อความรู้ยิ่ง
เพื่อความตรัสรู้ เพื่อนิพพาน แต่ต้องปฏิบัติ

ที่พระพุทธเจ้า ไม่ทรงพยากรณ์นั้น คือ
ไม่ไปเสียเวลาทรงอธิบายอยู่แต่ว่า “โลก”
คืออะไร “อตตตา” คืออะไร เที่ยงหรือไม่เที่ยง
ใช่หรือไม่ใช่ ตายไปแล้วจะมีหรือไม่มี ตาย
แล้วจะเกิดอีกหรือไม่เกิดอีก... อะไรต่างๆนั้น

ถ้าศึกษาอย่างสัมมาทิวฏฐิ แล้วจึง
ปฏิบัติไปเป็นลำดับ ก็จะเริ่มรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
ความเป็น “โลก” ตามเป็นจริง และความเป็น

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“อัตตา”ตามเป็นจริงอย่างชัดเจนปริบูรณ์

“อัตตา”ที่พระพุทธเจ้าทรงให้เราเรียน คือ “อัตตา ๓” [โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา] (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒)

มีชื่อว่า พอไปได้เข้าใจได้อย่างซาบซึ้งว่า “ทุกสรรพสิ่ง ไม่ใช่ตัวตน” (สัพพัตถมา อนัตตา) แล้วก็เห็นไปว่า เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสแล้วว่า “ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ใช่อัตตา-ไม่ใช่ตัวตน-ตัวตนไม่มี-ไม่มีตัวตนในที่ไหนๆทุกสรรพสิ่ง แล้วจะยังไปมัว “เห็นว่า” เป็นตัวตนกันอยู่ที่ไหนกันอีก ก็ในเมื่อ “อัตตาไม่ใช่ตัวตน” แล้วจะไปงมหา “ตัวตน” มาจากไหนกันอยู่เล่า?

ที่จริงแล้วความเป็น “ตัวตน” นี้แหละ คือตัวการใหญ่ที่มันยังมี “ทุกข์” มี “สุข” มี กิเลส มีเรื่อง (นิทาน) ไม่จบ ต้องเรียนรู้เป็นลำดับแล้วชำระด้วยการปฏิบัติกำจัด “ตัวตน” (อัตตา) ให้หมดสิ้น “อัตตา” (ตัวตน) เกือบสิ้น

ไม่ใช่ไปหลงสุดโต่งว่า อัตตาไม่มี ให้เป็น “อุจเฉททิฏฐิ” หรือเลยเถิดไปอีกทางหนึ่งว่า “อัตตาหรืออัตมันหรือปรมาตมัน” มีอยู่นิรันดร ..นั่นก็ “สัสสตทิฏฐิ” สุดโต่งอีกฝ่าย

ความเป็น “อัตตา” แล้วที่นี้ “โลก” บ้าง ก็ยิ่งมากมายหลากหลาย ที่ต้องศึกษาปฏิบัติ ตั้งแต่ “โลก ๒” ที่ใหญ่โตกว้างขวางสุดๆ ได้แก่ ๑.เอกภพ (หนึ่งเดียวของทุกสรรพสิ่ง) ๒.โลกจักรวาล” (ทุกสรรพสิ่งในโลกหนึ่งเดียว)

“โลก ๒” ได้แก่ ๑.โลกที่ไม่มีภาวะของชีวะ (อชีวตินทรีย์) ๒.โลกที่มีภาวะของชีวะ

(ชีวตินทรีย์)

“โลก ๒” ได้แก่ ๑.โลกชีวะที่ยังไม่ถึงขั้นวิญญาณ มีแค่ รูป, สัมผัส และสังขาร (พีชนิยาม) ๒.โลกชีวะ ที่ถึงขั้นวิญญาณ มีรูป, เวทนา, สัมผัส, สังขาร และวิญญาณ (จิตนิยาม)

“โลก ๒” ได้แก่ ๑.โลกียะ (ปุถุชน, กัลยาณชน) ๒.โลกุตระ (อารยชน)

“โลก ๒” ได้แก่ ๑.โลกนี้ (อิธโลก, อังโลก, อิมัญจ โลกัง) ๒.โลกหน้า (ปรโลก, บโรโลก, ปรัญจ โลกัง, สัมปรายิกะ)

“โลก ๒” ได้แก่ ๑.โลกสมุทัย (มีเหตุแห่งทุกข์) ๒.โลกนิโรธ (ดับเหตุแห่งทุกข์)

“โลก ๒” ได้แก่ ๑.โลกที่ไม่สุขไม่ทุกข์ แบบปุถุชน (เคหสิตอุเบกขา) ๒.โลกที่ไม่สุขไม่ทุกข์แบบอารยชน (เนกขัมมสิตอุเบกขา)

“โลก ๒” ได้แก่ ๑. “กามโลก (หรือกามภพ ซึ่งเป็นโลกภายนอก) ๒. ภวโลก (โลกภายใน) ซึ่งยังมีขั้นตอนละเอียดเป็นรูปโลก, อรูปโลก อีก ดังนั้นเมื่อแยกออกไปเป็น “โลก ๓” จึง ได้แก่ ๑.กามโลก ๒.รูปโลก ๓.อรูปโลก

“โลก ๓” อีกหมวด ได้แก่ ๑.สังขารโลก ๒.สัตวโลก ๓.โอกาสโลก (โลกอันมีในอวกาศ, จักรวาล, โลกอันกำหนดด้วยโอกาส ซึ่งได้แก่โอกาสที่เป็นสังขารอันมีวิญญาณครอง หรือได้แก่โอกาสที่เป็นสังขารอันไม่มีวิญญาณครอง)

“โลก ๓” อื่นอีกคือ ๑. มนุษย์โลก (โลกที่มีร่างกายของสัตว์คนและจิตวิญญาณ) ๒. เทวโลก (โลกโดยเฉพาะของจิตวิญญาณที่เป็นสุขโลกีย์หรือสุข

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

โลกุตระ) ๓.พรหมโลก(โลกโดยเฉพาะของจิตที่ทำให้ไม่มีกิเลสได้ ทั้งที่เป็นโลกียะ และทั้งแบบโลกุตระ ซึ่งมีลำดับหรือขนาดต่างๆหรือแบบต่างๆ)

“โลกที่เป็นวัฏฏะ ๓” บ้าง ซึ่งมี ๑.โลกที่วนเวียนอยู่ด้วยกิเลสวัฏฏะ(วงจรกิจ) ๒.โลกที่วนเวียนอยู่ด้วยกรรมวัฏฏะ(วงจรรกรรม) ๓.โลกที่วนเวียนอยู่ด้วยวิปากวัฏฏะ(วงจรวิปาก)

“โลกที่มีญาณ ๓” ได้แก่ ๑.โลกที่สามารถระลึกภูมิจิตอันเคยอาศัยอยู่มาก่อน (บุพเพนิวาสานุสติญาณ) ๒.โลกที่สามารถกำหนดรู้“การตาย(จตุต)”และ“การเกิด(อุบัติ)”(จตุปปาตญาณ) ๓.โลกที่สามารถหยั่งตรวจสอบรู้แจ้งความหมดสิ้นอาสวะในจิตตน(อัสสัทธิญาณ)

“โลก ๖” ได้แก่ ๑.อบายโลก ๒.มนุษย์โลก ๓.เทวโลก ๔.ชั้นนรกโลก ๕.ธาตุโลก ๖.อายตนโลก(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๑๔)

๑. อบายโลก คือ ภาวะที่ชีวิตินทรีย์ในจิตยังเป็นรสนุสรสทุกข์เวียนวนอยู่กับอบายมุข หรืออบายอื่นๆที่หยาบแล้วสำหรับตน และอบายที่หยาบรองลงไปเป็นลำดับ ได้แก่ ความต่ำทราม ความทุจริตอกุศล ความโกง ความหลอกลวง การพนัน ความเสื่อมเสีย ความเสียหาย ความหยาบ ความรุนแรง ความจัดจ้าน ความมากหรือใหญ่หรือหรรษาเกินสมควร ความหลงในทรัพย์สมบัติมาก หลงในความมีอำนาจใช้อำนาจเกิน หรืออะไรต่างๆที่เสียมากกว่าได้

๒. มนุษย์โลก คือ ภาวะที่เป็นคนมี

ชีวิตอยู่บนโลก ชีวิตินทรีย์ในจิตนั้นยังเป็น “มนุษย์โลกีย์”อยู่ ทั้งที่เป็นปุถุชน และเป็นกัลยาณชน หลงเสพ“สุขัลลิกะ”(สุขเท็จ) ซึ่งเป็นสุขโลกีย์ เป็น“เทวดาดาวดึงส์” และเสพทุกข์โลกีย์เป็นสามัญ หลงสร้างอุปาทานของตนเป็นวิมานขึ้นได้สำเร็จ และใฝ่เสพภูมิความเป็น“มนุษย์ชั้นสูง” ได้เสพ“โลก”เสพ“อัตตา”ที่หลงว่ามากว่าใหญ่ว่าสูง เป็นลำดับจนที่สุดได้เป็น“มนุษย์อารยะและมนุษย์อริยะ”(ยังมีโซอารยะ)ตามทิฐิของแต่ละสำนัก สำเร็จสูงสุดตามทิฐิที่ตนยึดว่าจริง และประพฤติได้ผลนั้นๆ ให้ชีวิตอาศัยเป็นอยู่ไปจนตาย แล้วมีวิปากเป็นนรกกันมากกว่ามาก

หากเป็นคนที่“สุรภาโว-สติมันโต” ก็จัดเป็น“มนุษย์ชมพูทวีป” เพียงแต่ว่า ต้องใช้“สุรภาโว-สติมันโต”กับความเป็น“โลก”ที่ หลากหลายต่างๆอันเราสัมผัสอยู่นี้(อิธ) ใช้ปฏิบัติเพื่อสิ้น“อัตตา”ให้บรรลุปฐมจรรย

เพราะผู้มีความเป็น“มนุษย์โลก”ที่มี “สุรภาโว-สติมันโต”ครบพร้อม ก็ในความเป็น “โลกนี้”(อิธ)แหละ ไม่มี“โลกอื่น”ที่สามารถจะปฏิบัติให้บรรลู่ถึงที่สุดแห่งปฐมจรรยได้ (อิธ พรหมจริยวาโส) [พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๕]

แต่ถ้ายังไม่สามารถพัฒนาตนให้จิตใจมี ภูมิบรรลู่“โลกุตระธรรม” ก็ชื่อว่ามนุษย์โลกีย์ สามัญ อย่างเก่งก็บรรลู่“กัลยาณธรรม”ได้ดี

“มนุษย์โลกีย์”ระดับนี้ยังไม่รู้(อริชชา) ความเป็นมนุษย์หรือเป็นเทวดาดาวดึงส์

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

หรือความเป็นสัตว์นรกของตนอย่างสัมมาทิฏฐิ มีแต่ยังหลง“วิมาน”ของเทวดาดาวดึงส์ยังไม่สามารถรู้“กาย”อัน“พันสังโยชน์ ๑๐”ไปได้แม้แค่“สังโยชน์”ข้อที่ ๑ จึงยังไม่สามารถ“พันสักกายทิฏฐิ”(กายขั้นต้น) ดังนั้นก็คือไม่มีภูมิรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“มนุษย์โลกุตระ”ที่เป็น“อเทวนิยม”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”จริง

ส่วนมนุษย์โลกที่ทำ“ชีวิตินทรีย์”ในจิตให้บรรลุเป็น“มนุษย์โลกุตระ”ได้ ทั้งที่เป็นอารยชนที่ลดการเสพสุขโลภก็ย ลดการเป็นทุกข์โลภก็ยได้ตามลำดับ เพราะสามารถทำใจในใจ(มนสิการ)ของตนได้ความเป็น“โลกุตระ”และสูงถึงขั้น“อารยภูมิ” ลดกาม ลดอัตตาได้เป็นลำดับ ก็เป็น“อุบัติเทพและวิสุทธิตเทพหรือพรหม” จนที่สุดได้เป็น“มนุษย์อารยยะ”สำเร็จสูงสุดตามทิฏฐิถึงขั้นอรหันต์

๓. เทวโลก คือ ภาวะชีวิตินทรีย์ในจิตได้เป็น“เทวดาดาวดึงส์”อยู่ ทั้งที่เป็นปุถุชนเสพสุขโลภก็สุข ก็ยังเป็น“สมมุติเทพ” ต่อเมื่อมีสัมมาทิฏฐิ และปฏิบัติเกิดมรรคผล จิตก็กลายเป็น(ภวันติ)“มนุษย์อุตตรกुरुทวีป” เป็นอารยชนไปตามลำดับ ลดละโลภก็สุข เกิดเป็น“อุบัติเทพ” จนกระทั่งถึงที่สุดเป็น“วิสุทธิตเทพ”หรือ“พรหม”สูงสุดในความเป็น“เทพ ๓”

๔. ชั้นโลก คือ กอง กลุ่ม ภาวะที่รวมตัวกันของส่วนต่างๆ เช่น รูปชั้น เวทนาชั้น สัญญาชั้น สังขารชั้น วิญญาณชั้น เป็นต้น หรือกอง กลุ่มของธาตุต่างๆอื่นๆอีก ก็เป็น

ชั้นของความเป็น“โลก”ซึ่งเป็น“โลกสมุทัย”ที่ต้องศึกษาเรียนรู้สมุทัย และดับ“สมุทัยอารยสัง”นั้นได้ ก็จะเข้าสู่ความเป็น“มนุษย์โลกนโรธ”ไปตามลำดับ

๕. ชาติโลก คือ ธรรมชาติที่ผสมส่วนกันลงตัวยึดกันอยู่สนิท ซึ่งยังวนเวียนไปเกิดใหม่อีกอยู่ เช่น ปฐมชาติ มหาภูต ๔ ดิน น้ำ ไฟ ลม เป็นต้น แม้แต่ อากาศ วิญญาณ ซึ่งเกิดเป็น“รูปธาตุ”ก็มี “นามธาตุ”ก็มี แยกไปอีกเป็น กามธาตุ รูปธาตุ อรูปธาตุ ก็ได้ แม้ที่สุดไม่เวียนไปเกิดอีกคือ นิพพาน ชาติ สุญญธาตุ อมตธาตุ

๖. อายตนโลก คือ ภาวะที่เกิดเป็น“อวจร”หรืออวงจรของรูปกับนาม ในขณะที่มีรูปกับนามกระทบกัน(ปฏิมสัมผัส) แล้วภาวะที่เกิดขึ้นจากการเชื่อมต่อกันของรูปกับนามนี้แหละชื่อว่า“อายตนะ” ต้องมี“นาม”ร่วมด้วย จึงจะเกิด“อายตนะ” ถ้าไม่มี“นาม”ร่วมด้วย มีแต่“รูป”กระทบกันก็ไม่มี“อายตนะ”เกิดขึ้น

และนัยสำคัญคือ“อายตนะ”ไม่ตั้งอยู่เป็น“ธาตุ”เป็น“ชั้น” “อายตนะ”เกิดขึ้นในช่วงระยะที่มีการกระทบสัมผัสกันของ“รูป”กับ“นาม” หรือ“นาม”กับ“นาม”ในภายในเท่านั้น เมื่อขาดการกระทบสัมผัสกันที่ใด “อายตนะ”ก็หายไป ไม่ตั้งอยู่ ณ ที่ใดๆเลย

“อายตนะ”จึงไม่ใช่ภาวะที่ตั้งอยู่ในที่ใดๆจนเป็น“ธาตุ”หรือ“ชั้น”ให้ผู้อื่นรู้เห็นได้ด้วย ตนเองเท่านั้นเมื่อ“สัมผัส”อยู่ของแต่

ละคน ๓ บัดใด สมัยใด บัดนั้นสมัยนั้นมิ “อายตนะ” หากขาดการสัมผัส “อายตนะ” ก็หายไปทันที ไม่เหลืออยู่ไม่ตั้งอยู่ในที่ใดๆเลย

ผู้ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น “โลก” ต่างๆนั้น และเข้าถึงความเป็น “โลก” ต่างๆ นั้นได้จริงแล้ว ก็จะไม่สงสัย ไม่สับสน ไม่อวิชชาในความว่า “โลกเที่ยง-โลกไม่เที่ยง-โลกมีที่สุด-โลกไม่มีที่สุด”

จะมี “โลกวิทู” เป็นผู้รู้แจ้ง รู้จริงในความเป็น “โลก” ว่า อะไรเที่ยง หรือไม่เที่ยง อะไรมีที่สุด และอะไรไม่มีที่สุด “โลกเที่ยง-โลกไม่เที่ยง” คืออะไรแท้จริง “โลกมีที่สุด-โลกไม่มีที่สุด” คืออย่างไรอย่างจริงแท้

เพราะสามารถทำ “สมุทัย” ในความเป็น “โลก” ให้ “ดับ” (นิโรธ) ไปได้ จนกระทั่งเป็น “โลกนิโรธ” สำเร็จ จึงรู้จัก รู้แจ้ง “ความมี (โหติ, ัตถิ) - ความไม่มี (น โหติ, นัตถิ)” ในความเป็น “โลก” ต่างๆ ได้ด้วยสังขารแห่ง “โลกุตระ” แท้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓)

แม้แต่ “ชีวะก็อันนั้น สรีระก็อันนั้น-ชีวะก็อย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง” ก็ดี

“อตตาทหรือสัตว์หรือตตาคตเบื้องหน้า แต่ตาย ย่อมเป็นอีก (ยอมมีอยู่)” ก็ดี

“อตตาทหรือสัตว์หรือตตาคตเบื้องหน้า แต่ตาย ย่อมไม่เป็นอีก (ยอมไม่มีอยู่)” ก็ดี

“อตตาทหรือสัตว์หรือตตาคตเบื้องหน้า แต่ตาย ย่อมเป็นอีก (มีอยู่) ก็ใช่ (ก็มี) ไม่เป็นอีก (ไม่มีอยู่) ก็ใช่ (ก็มี)” ก็ดี

“ตตาคตหรือสัตว์หรืออตตาทเบื้องหน้า แต่ตาย ย่อมเป็นอีก (มีอยู่) ก็มิใช่ (ก็หาไม่ได้) ย่อมไม่เป็นอีก (ไม่มีอยู่) ก็มิใช่ (ก็หาไม่ได้)” ก็ตาม ก็สามารรู้แจ้ง รู้จริงได้แจ่มแจ้งชัดเจนพร้อมกันไปด้วย จนถึงที่สุดบริบูรณ์

เช่น “โลก ๒” คือ เอกภพ นั้น ๑ กับโลกจักรวาล นั้นอีก ๑ ก็จะสามารถรู้ได้

๑. เอกภพ หมายถึง *หนึ่งเดียว* ของทุกสรรพสิ่ง ก็จะเข้าใจได้ทันทีว่า ในมหาเอกภพ (A universe) นั้นคือ *หนึ่งเดียว* ของทุกสรรพสิ่ง หมายถึง ความว่า *ทุกสรรพสิ่งที่เป็น “ความมี” ทั้งหลายทั้งหมดของมหาจักรวาลรวมกันอยู่ เป็นหนึ่งเดียว..ไม่มีสอง*

และถ้ามี ๒ ภาวะ ๑ ก็คือ “สูญ” กับอีกภาวะ ๑ นั่นคือ เกิด “หนึ่ง” ขึ้นมาใน “ความมี”

เพราะผู้มี “สูญ” จะรู้อื่นๆ ที่มี “สูญ” ชัด

๒. โลกจักรวาล หมายถึง *ทุกสรรพสิ่งในโลกหนึ่งเดียว* ก็จะเข้าใจได้ทันทีว่า ในโลกจักรวาล (Universal) นั้นคือ *ในภาวะหนึ่งเดียวของสรรพสิ่งนั้น หมุนไป เวียนไป เป็นจักรวาล ซึ่งมีทั้งยึดกันอยู่-แยกกันไป มีภาวะทั้งหลายทั้งหมดที่เกี่ยวข้องเกี่ยวเกะวณเวียนสัมพันธ์กันอยู่ด้วยความรวม และความพรากห่าง หรือจากกันไปเป็น “ความไม่มี” ในกันและกันเป็นที่สุด แม้ความรับรู้หรือ “ธาตุรู้” ที่เก่งวิเศษใดๆ ก็ไม่สามารถ “เห็น” หรือไม่สามารถรู้จัก (รับรู้) ภาวะที่ไม่มีนั้นได้อีกเลย* หรือ “โลก ๒” คือ *โลกที่ไม่มีภาวะของ*

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ชิวะ(อชิวิตินทรีย์) นั้น ๑ กับโลกที่มีภาวะของ
ชิวะ(ชิวิตินทรีย์) นั้นอีก ๑

โลกที่ไม่มีภาวะของชิวะ หรือที่ภาษา
บาลีว่า อชิวิตินทรีย นั้น ก็เข้าใจได้ทันทีว่า
ในความเป็น“โลก”หรือ“องค์ประชุมของสิ่งตั้ง
แต่ ๒ สิ่งขึ้นไป เคลื่อนตัวไปได้ หรือตั้งแต่
๓ สิ่งขึ้นไป หมุนรอบตัวเองได้ พาดตัวเองวน
เวียนไปอยู่ในเอกภาพ(unit,unification) คือ
ในองค์รวมของสรรพสิ่งทั้งหลายอันนั้น ที่
ปรุ่รงแต้่งกันอยู่เป็นลั้ดส่ว่นมีค่วมเป็นตน
เป็นของตนแล้ว และพากันหมุนเวียนไปอยู่
นั้น ภาวะนี้ย้งไม่มี“ค่วมเป็นชิวะ”ประกอบ
อยู่ด้วย มีแค่องค์รวมหรือองค์ประชุมของ
“ธาตุที่ไม่เป็นชิวะ”(อตุณิยาม)เป็นอยู่เท่านั้น

“อชิวิตินทรีย์”คือ โลกที่ไม่มีภาวะของ
ชิวะนี้ ในโลกที่แม้จะมีความเป็น“อินทรีย์”
อื่นๆ หรือพลังงาน“อตุ”ใดๆจะยิ่งใหญ่แก่งกาจ
มหาคาลฤทธิ์ แร่ยั้งในด้า่นไหนสุดแรงสุดเดช
ปานใดก็ตาม เช่นในดวงอาทิตย์ นี้แหละ
“อชิวิตินทรีย์” ซึ่งเป็นโลก“อตุณิยาม” ย้งไม่
มีพลังงานของความเป็นชิวิตอยู่ใน“โลก”นั้น

ที่นี้“โลก”ที่มี“ชิวิตินทรีย์” บ้าง คือ
“โลกที่มีภาวะของชิวะ” หรือที่ภาษาบาลีว่า
ชิวิตินทรีย นั้น ก็เข้าใจได้ทันทีว่า ในความเป็น
“โลก”หรือ“องค์ประชุม” ถ้ารวมกันตั้งแต่ ๒
สิ่งขึ้นไป หากเคลื่อนตัวเองได้ในระนาบ
เดียวก็เป็นชิวะชั้นหนึ่ง เคลื่อนตัวไปมาได้
แค่ในแนวระนาบ ๒ มิติเท่านั้น ที่เคลื่อนตัว

ได้ในชนิดนั้น แต่ถ้าแน่นมีองศาแห่งมิติที่ ๓
คือเริ่มมีภาวะที่ ๓ เป็น ๓ มิติขึ้นไป เริ่มแยก
ตัวออกเป็นมุม เริ่มมีองศาจาก ๒ มิติ วงจร
ก็จะเริ่มเกิดวงวนเป็น“โลก”ที่มีความเคลื่อน
หมุนจาก ๒ มิติแนวระนาบขึ้นมาหมุนรอบตัว
เองได้ จะเริ่มเป็นวงรี พาดตัวเองวนเวียนไป
อยู่ในมหาเอกภาพนี้ก็ด้วยวงรี กล่าวคือ เป็น
สิ่งหนึ่งในองค์รวมของสรรพสิ่งทั้งหลาย ที่
ปรุ่รงแต้่งกันอยู่ ซึ่งเป็นลั้ดส่ว่น และมีค่วม
เป็นตนเป็นของตนแล้ว พากันหมุนเวียนไป
อยู่ ภาวะนี้มี“ค่วมเป็นชิวะ”ประกอบอยู่ด้วย
เป็นองค์รวมหรือเป็นองค์ประชุมของ“ธาตุ
ที่มีชิวะ”นับเป็นชิวะชั้น“พีช”(พีชนิยาม) ถ้า
ชิวะชั้นสูงขึ้นไปอีกถึงขีดหนึ่ง ก็เป็น“ลั้ตว์”
(จิตนิยามที่มี“วิญญาณครอง” และมี“กรรมครอง”)

“วิญญาณครองหรือกรรมครอง”นั้น
หมายความว่า แม้จะตายสิ้นชิวิตผ่านแต่ละ
ชาติไป วิญญาณคือพลังงานของความเป็น
ชิวิตที่ต้องรับสุขรับทุกข์ รับลำบากรับสบาย
กันไปอีกของแต่ละชิวิตหรือวิบากกรรมของ
แต่ละชาติก็ย้ง“อวิชชา”หรือ“โมหะ”ในคน
ที่ย้งไม่หมดสิ้น“อวิชชา”หรือ“โมหะ” จึงจะเ้ง
จะหลงสะสมติดยึดกันข้ามชาติต่อเนื่องไป
มีผลต่อ“ตนเอง”หรือต่อ“อัตตา”ของลั้ตว์
นั้นๆต่อไป ย้งไม่สิ้นสุดลงได้ง่ายๆ

ส่วน“โลก ๒”ที่ได้แก่ โลกชิวะที่ย้งไม่
ถึงชั้นวิญญาณ มีแค่ รูป,ลั้ตว์ญาและสังขาร
(พีชนิยาม) กับโลกชิวะที่ถึงชั้นวิญญาณ มีรูป,

เวทนา, สัญญา, สังขาร และ วิญญาณ (จิตนิยาม)

“โลกชีวิตที่ยังไม่ถึงขั้นวิญญาณ” มีแค่ รูป, สัญญา และ สังขาร ที่บาลีว่า “พีชนิยาม” นั้นมีแค่ “รูป-สัญญา-สังขาร”

“รูป” คือ สิ่งมีภาวะองค์ประกอบของ ดิน, น้ำ, ไฟ, ลม หมู่หนึ่ง ที่มีพลังงานชีวิตระดับ ปรุณแต่งหรือ “สังขาร” กันอยู่ชื่อว่า “พีชนิยาม” เป็น “พีชพันธุ์” ชนิดหนึ่ง มันก็ต้องดำรง เผ่าพันธุ์ของมันเองให้เป็นที่ไป ได้ ด้วยตนเอง

“รูป” เป็น “วัตถุธรรม” เป็นภาวะที่ให้ “นามธรรม” อาศัยได้ หรือเป็นภาวะที่ให้ “นามธรรม” สัมผัส รู้จัก รู้แจ้งได้ แต่ “รูป” เอง ไม่สามารถ “รู้” อะไรได้ แม้จะเป็น “นามรูป” ก็เป็นแค่เป็น “นามธาตุ” อยู่ในตนเอง” ที่ให้ “ธาตุรู้” อื่นเข้ามา “รู้” เอาได้ เท่านั้น

“ส่วน “สัญญา” นั้น คือ “ธาตุรู้” ที่มีหน้าที่กำหนดรู้ ภาวะต่างๆ ทั้ง “รูป” ทั้ง “นาม” ได้

และเมื่อมันทำหน้าที่ “สัญญา” นั้นคือ มันก็จะ “กำหนดรู้” ทุกภาวะที่ได้สัมผัส และ สัญญามันก็มีคุณสมบัติ “จำได้” ด้วยว่า อย่างนี้คือ ภาวะที่ต้องเอามาใช้ในชีวิตตน มันก็เอาภาวะนั้นมาใช้ให้แก “ชีวิต” เป็นประโยชน์ แก่ชีวิตตน มันก็พยายาม “เอา” ตามกรรมวิธี ที่จะพึงเอาให้ได้ แคไหนก็แค่นั้น ถ้าอย่างนี้ ไม่ใช่ ก็ไม่เอา อะไรเอาได้ ก็เอา เอาแล้ว ก็ “ปรุณแต่งขึ้นให้เป็นที่ตามเชื้อชาติหรือเผ่าพันธุ์ ของตน” ต่อไป เรียกว่า “สังขาร”

“พีชนิยาม” หรือ “พีช” มี “รูป-สัญญา-

สังขาร” แค่นี้ ไม่มี “เวทนา” คือ อารมณ์หรือ ความรู้สึก ไม่ทุกข์ ไม่สุข ไม่รัก ไม่โกรธ ไม่จองเวรใคร หรือจองเวรอะไรข้ามชาติ จึง ไม่มีบาป ไม่มีบุญ ไม่มีกุศล ไม่มีอกุศล

ผู้มี “ธาตุรู้” ขึ้นสามารถ “รู้” ก็ จะรู้ว่า พีชมี “รูป” (สิ่งที่ถูกรู้ได้ด้วยสัมผัส ๖) รู้ว่านี่เป็นพีช ชนิดหนึ่ง ส่วนตัวพีชเอง มันก็จะมี “พลังงาน ชีวิต” ที่ “รู้” ว่า นี่คือ สิ่งที่พีชต้องเอามาทำชีวิต ของตนให้ยังอยู่ได้ต่อไป เจริญดี พลังงาน ชีวิตของพีชมีแค่ “กำหนดรู้” เรียกว่า “สัญญา” แล้วพีชเองมันก็สังขารชีวิตของมันไปเท่านั้น และมีตาย ตายไปก็ไม่มีจองเวร-จองกรรม

“สัญญา” และ “สังขาร” ของ “พีชนิยาม” จึงไม่มีพลังงานที่หิวหวานอกกรอบที่ตนมี ตนเป็น ไม่ต่ำไม่สูงจนเป็นผลเสียผลดีอะไร เกินที่เคยมี พลังงานทำงานไปสม่าเสมออยู่ ตลอดกาลนาน จึงไม่เป็นภัยแก่โลก

เพราะมีแค่ “รูป-สัญญา-สังขาร”

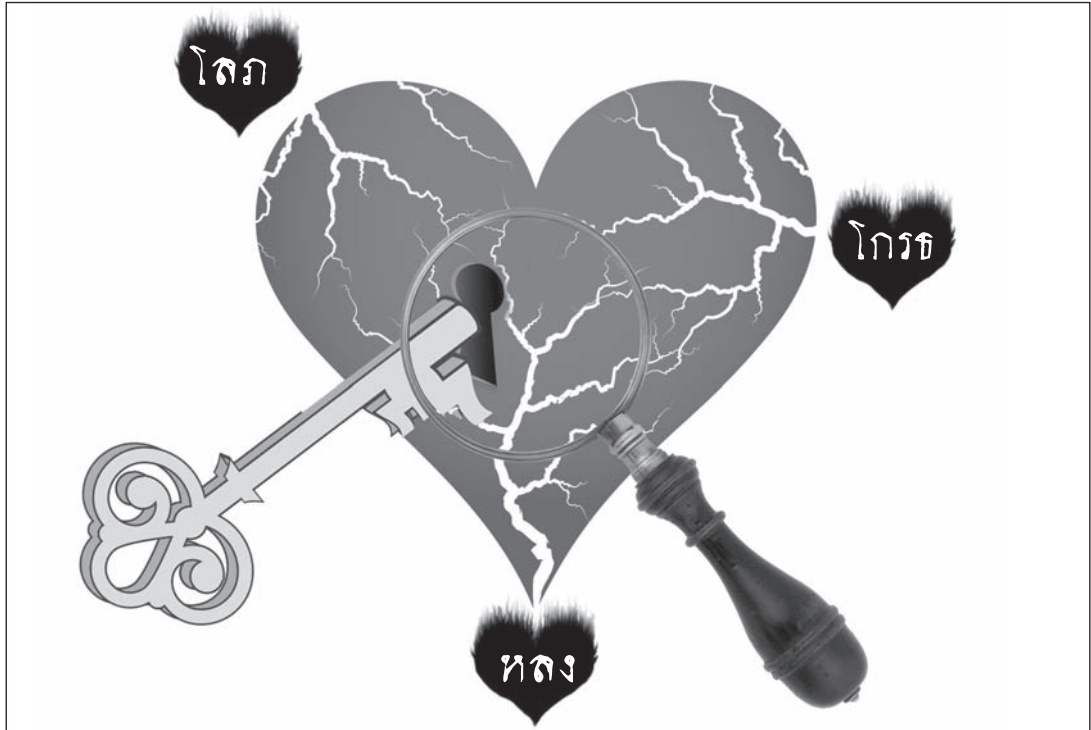
ส่วน “โลกชีวิตที่ถึงขั้นวิญญาณ” ที่มี รูป, เวทนา, สัญญา, สังขาร และ วิญญาณ ที่บาลีว่า “จิตนิยาม” นั้น ก็มีครบทั้ง “รูปและนาม” ครอบ “ขั้น ๕” ซึ่งมี “เวทนา” และมี “วิญญาณ” นี้เอง ที่เป็นตัวเลขที่ร้ายได้สุดๆ และเป็นตัวดีที่มี คุณค่าประโยชน์ได้สูงสุดพิเศษยิ่งจริงๆนะ

เพราะมี “เวทนา” และ “วิญญาณ” นี้แหละ ตัวการใหญ่ ที่ทำให้ “จิตนิยาม” ถึงขั้นได้ ชื่อว่า “ผู้สร้างโลก-สร้างจักรวาล” หรือ “ผู้ ทำลายโลก-ทำลายจักรวาล”

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

- ทำทุจริตเป็นภัย
- พุดทุจริตเป็นภัย
- คิดทุจริตเป็นภัย
- เลิกทุจริตก็ปลอดภัย

รักษาตนให้บริสุทธิ์

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสกับเหล่าภิกษุว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พึงเห็นภัย ๔ ประการนี้คือ

๑. ภัยที่เห็นจากการติเตียนตนเอง(อัตรานาวาทภัย)

บุคคลบางคนในโลกนี้ ย่อมพิจารณาเห็นดังนี้ว่า ถ้าเราประพฤติทุจริต(ชั่ว)ด้วยกาย ประพฤติทุจริตด้วยวาจา ประพฤติทุจริตด้วยใจ **ตัวเราย่อมติเตียนตัวเองด้วยศีลได้**

ดังนั้น เขากลับภัยที่เห็นจากการติเตียนตนเอง เขาก็จะละกายทุจริต บำเพ็ญ(ทำเพิ่มพูน) กายสุจริต(บริสุทธิ์) ละวจีทุจริต บำเพ็ญวจีสุจริต

ละมโนทุจริต บำเพ็ญมโนสุจริต ย่อมรักษาตนให้บริสุทธิ์

๒. ภัยที่เห็นจากการติเตียนของผู้อื่น (ปรานาวาทภัย)

บุคคลบางคนในโลกนี้ ย่อมพิจารณาเห็นดังนี้ว่า ถ้าเราประพฤติทุจริตด้วยกาย ประพฤติทุจริตด้วยวาจา ประพฤติทุจริตด้วยใจ **คนอื่นย่อมติเตียนตัวเราด้วยศีลได้**

ดังนั้น เขากลับภัยที่เห็นจากการติเตียนของผู้อื่น เขาก็จะละกายทุจริต บำเพ็ญกายสุจริต ละวจีทุจริต บำเพ็ญวจีสุจริต ละมโนทุจริต บำเพ็ญมโนสุจริต **ย่อมรักษาตนให้บริสุทธิ์**

๓. ภัยที่เห็นจากการถูกลงโทษ(ทัณฑภัย)

บุคคลบางคนในโลกนี้ ได้เห็นเจ้านายจับโจรที่ประพฤติชั่วช้า เอามาลงทัณฑ์ด้วยวิธีต่างๆ ได้แก่

- (๑). โขยด้วยแล้
- (๒). เขียนด้วยหวาย
- (๓). ตีด้วยตะบอง
- (๔). ตัดมือ
- (๕). ตัดเท้า
- (๖). ตัดทั้งมือ ทั้งเท้า
- (๗). ตัดหู
- (๘). ตัดจมูก
- (๙). ตัดทั้งหู ทั้งจมูก
- (๑๐). ลงทัณฑ์ “หม้อเคียวน้ำส้ม”
คือวางก้อนเหล็กแดงบนศีรษะ
- (๑๑). ลงทัณฑ์ “ขอดลั้งขี้”
คือถลกหนังศีรษะแล้วขัดให้ขาวเหมือนลั้งขี้
- (๑๒). ลงทัณฑ์ “ปากราหู”
คือเอาจุดไฟядปากจนเลือดไหลเหมือนปากราหู
- (๑๓). ลงทัณฑ์ “มาลัยไฟ”
คือเอาผ้าพันตัวรดน้ำมัน แล้วจุดไฟเผา
- (๑๔). ลงทัณฑ์ “คบมือ”
คือพันมือแล้วจุดไฟต่างคบ
- (๑๕). ลงทัณฑ์ “รื้อสาย”
คือถลกหนังจากคอถึงข้อเท้าแล้วให้ลูกเดินเหยียบหนังจนลัมลง
- (๑๖). ลงทัณฑ์ “นุ่งเปลือกไม้”
คือถลกหนังจากคอถึงบั้นเอวมองดูเหมือนนุ่งผ้าเปลือกไม้
- (๑๗). ลงทัณฑ์ “ยีนกวาง”
คือสวมปลอกเหล็กที่ข้อศอกและเข่าแล้วเสียบหลาวทั้ง ๕ ทิศ เอาไฟเผา
- (๑๘). ลงทัณฑ์ “เกี้ยวเหยื่อเบ็ด”
คือใช้เบ็ดเกี่ยวเนื้อหนังเอ็นออกมาก
- (๑๙). ลงทัณฑ์ “เหรียญกษาปณ์”
คือฉีกเนื้อออกเป็นแฉ่นๆ เหมือนเหรียญกษาปณ์

(๒๐). ลงทัณฑ์ “แปรงแลบ”

คือฉีกเนื้อหนังเอ็นออก เหลือไว้แต่กระดูก

(๒๑). ลงทัณฑ์ “กางเวียน”

คือใช้หลาวแทงช่องหูให้ทะลุถึงกัน

แล้วเสียบติดดิน จับตัวหมุนได้รอบ

(๒๒). ลงทัณฑ์ “ตั้งฟาง”

คือทุบกระดูกแหลก แล้วถลกหนังออก

เหลือเนื้อกองอยู่ เหมือนที่นั่งทำด้วยฟาง

(๒๓). ราวด้วยน้ำมันเดือดๆ

(๒๔). ให้สุนัขทึ้ง

(๒๕). นอนหงายบนหลาวทั้งเป็นๆ

(๒๖). ตัดคอด้วยดาบ

เขาเห็นโจรถูกลงทัณฑ์อย่างนี้ จึงมีความทุกข์หนักใจว่า เจ้านายจับโจรที่ประพฤติชั่วช้า เอามาลงทัณฑ์ด้วยวิธีต่างๆนั้น ก็เพราะเหตุแห่งการกระทำชั่วช้า **นี้ถ้าเรากระทำชั่วช้าอย่างนั้นบ้าง** เจ้านายก็คงจับเราไปลงทัณฑ์เช่นเดียวกันเป็นแน่ ดังนั้น เขากลับภัยที่เห็นจากการถูกลงโทษ จึงไม่กล้าฉกชิงทรัพย์ของผู้อื่น

๔. ภัยที่เห็นจากการไปทางชั่ว(ทุคติภัย)

บุคคลบางคนในโลกนี้ ย่อมพิจารณาเห็นดังนี้ว่า วิบาก(ผล)ของกายทุจริตในภพหน้านั้นเลวร้ายนัก วิบากของวจีทุจริตในภพหน้านั้นเลวร้ายนัก วิบากของมโนทุจริตในภพหน้านั้นเลวร้ายนัก ก็ถ้าเราประพฤติทุจริตด้วยกาย ประพฤติทุจริตด้วยวาจา ประพฤติทุจริตด้วยใจ **ในภพหน้านั้น เราต้องเข้าถึงอบาย(ความฉิบหาย) ทุคติ(ไปชั่ว) วินิบาต(ตกต่ำทุกข์ทรมาน) นรก(เร่าร้อนใจ)อย่างแน่แท้**

ดังนั้น เขากลับภัยที่เห็นจากการไปทางชั่ว จึงละกายทุจริต บำเพ็ญกายสุจริต ละวจีทุจริต บำเพ็ญวจีสุจริต ละมโนทุจริต บำเพ็ญมโนสุจริต **ย่อมบริหารตนให้บริสุทธิ์หมดจดได้**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พึงเห็นภัย ๔ ประการนี้แล”

¶

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๑ “ภยสูตรที่๑” ข้อ ๑๒๑)

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

ไทยโพสต์

อำนาจบริสุทธิ์... ต้องกล้าใช้ก่อนแพ้ภัยมาร

ปรองดองขัดแย้งได้ ไม่ขัดแตก

ปฏิวัติ ๒๒ พ.ค. มาจนครบปีแล้ว คสช.ไม่แคล้วมะงุมมะงาหราหาทางปรองดองทำนองตาบอดคลำช้าง และพวยเรือในอ่างอยู่นั้นแหละไม่เห็นเดินหน้าอะไรได้ดังเพื่อฝัน

น่าจะเป็นเพราะ คสช. ตั้งธงไว้ผิดรีเปลา่ตรงที่โยนบาปแตกแยกให้คู่ขัดแย้งเหลืองแดงเท่า ๆ กัน แทนที่จะแยกแยะชัด ๆ ว่าเหลืองผิดกฎหมายตรงไหนก็มากน้อย ในขณะที่ฝ่ายแดงใช้อาวุธสงคราม ทำรุนแรงจนคู่ต่อสู้บาดเจ็บล้มตายตั้งเท่าไรร์ ต่อเมื่อ คสช.ประกาศยึดอำนาจ ความสงบสุขจึงค่อยกลับคืนมาถึงทุกวันนี้

ฉะนั้น การที่ศูนย์ปรองดองสมานฉันท์เพื่อการปฏิรูป (ศปป.) มัวพะวงสองชั่วพรรคการเมืองใหญ่ให้เข้าใจอะไรนั้นโน่นนี่แล้วหยุดทะเลาะกันก่อนเพื่อปรองดองนั้น อย่างเก่งก็ได้ชั่วคราว พอให้เลือกตั้ง พวกไม่วายขัดแย้งกันต่อแน่นอน

คสช. กำลังกวาดบ้านแบ่งเมือง
ให้อยู่ในคลองธรรมาภิบาล หรือธรรมาธิปไตย...

คติทฤษฏีฉ้อโกงต่าง ๆ
สะสางไปตามกระบวนการยุติธรรม...
ทำเพื่อแผ่นดินเป็นต้วตั้ง
ทุกอย่างย่อมเรียบร้อย สงบสุข

ด้วยเหตุนี้ ความขัดแย้งจึงห้ามไม่ได้ จำเป็นต้องมีขัดแย้งพอเหมาะดังพ่อครูสอนไว้ สามัคคีต้องมีขัดแย้งพอเหมาะ คสช. จึงต้องคุมเกมขัดแย้งอย่าให้ขัดแตกรุนแรงจนเช่นฆ่าเผาเมืองสำคัญตรงจุดนี้เท่านั้นแหละ!

อนึ่ง แม้ว่าสังคมจะแบ่งสีเหลืองแดงเป็นต้นจริง ๆ แล้วคือ ๒ ฝ่าย พวกรักทักษิณกับไม่เอาทักษิณ ทิฐิแตกต่างเช่นนี้ไม่จำเป็นต้องแตกแยกแตกหักทำลายล้างรุนแรงเลย

ก็เหมือนถือศาสนาต่างลัทธินานาสังวาสต่างคนต่างอยู่พิสูจน์กันไป คนไทยอยู่ร่วมกันโดยสันติได้ ไทยฆ่าไทยเกิดขึ้น เป็นบาปของคนไม่เป็นไทยจริง

เมื่อทักษิณเป็นคนลวงโลก ผลงานพวกเขาและการดำเนินคดีทางศาล ย่อมพิสูจน์ความจริงไปเรื่อย ๆ พวกหลงผิดบูชาทักษิณ นับวันแต่ละลดฮวบ การปรองดองก็เกิดขึ้นตามลำดับ จะ

ไปกดดันเกินกว่านั้นยังงี้ คงได้แค่ภาพลวงตา
เสียดแรงเปล่านั้นไหม

เลือกตั้งได้หรือ เมื่อชื่อเสียงทั่วไทย?

รู้สึกว่าคุณ คสช. จะกลัวต่างชาติ และเอาใจ
พวกต่อต้าน คสช. มากเกินไหมถึงยื่นยันเดินหน้า
ไรต์แมฟ จะเลือกตั้งส่งเดชตามรัฐธรรมนูญใหม่
วิเศษยังงี้ รังแต่พังกับพัง เสียของตายซัก
ตราบไตที่ยังไม่ปฏิรูปการเมืองให้เห็นหน้าเห็นหลัง
ทั้งเดินหน้าประเทศไทย แก้ววิกฤติใหญ่ ๆ ให้
ตั้งหลักตั้งลำสำคัญนำร่องสำเร็จเสียก่อน

ประชาธิปัตย์ไทย ๘๐ กว่าปี วนอยู่แค่เลือกตั้ง
กับรัฐประหารซ้ำซาก ไม่รู้จักปฏิวัติปฏิรูปให้
สำเร็จเด็ดขาดจริงจั่งลัทธิ จะโทษต้นน้ำ กำป็น
ทุบดินคือประชาชน มันไม่ผิดดอก แต่แกไม่ถูก
ที่คั้น ประชาชนพวกไหนละตัวแลบ!

มั่วรอแก้มวลชนอีกก็ชาติ มันต้องโทษ
เข้าเป็นนักเลือกตั้งเต็มเปา นั้นถูกต้องแล้วคร้าบ
อย่างที่พันธมิตรประชาชนจนจนถึง กปปส. ต่อสู้มา
นั้นถูกทางแล้ว

เพราะฉะนั้นมันต้องสั่งสอนนักการเมือง
น้ำเน่าอย่างแรง เว้นวรรคนักเลือกตั้งสักห้าปี
อย่างน้อย ๆ **อย่าไปให้ค่าพวกอับปรีย์ไป จัญไร
มาอยู่เลย อย่าหลงทาง** จะให้พวกอาชีพนักการเมือง
โสเภณีเหล่านี้มาปรองดองกับ คสช. อะไรทำไม!

คสช. ปรองดองกับประชาชนส่วนใหญ่ ๆ
ทุกวันนี้ แจ่วที่สุดแล้ว อย่าหวังเศษ ๆ เช่นพวก
ด้านเผด็จการ ถ้ามั่นในพรรคใหญ่ดัง ๆ
มีประชาธิปัตย์ในพรรคแค่ไหนเชียว อย่ามา
สะเออะด้านเผด็จการเลยเถิด ประชาธิปัตย์
บ้านเมืองถึงทางตันทุกวันนี้ เพราะเผด็จการใน
พรรคคสช. เจ้าทั้งหลายนั่นเอง พาล้มเหลวสิ้นดี ขอ
บอกให้...

การเมืองภาครัฐสภา ฆ่าตัวตายตักดานถอย
หลังลงเหวนรกมาตลอด ส่วนทางการเมืองภาค
ประชาชนซึ่งตื่นรู้เพื่องูขึ้นมาเต็มที่แล้ว

เพียง คสช. ฟังเสียงสวรรค์มวลมหาประชาชน

ให้ชัด ๆ เท่ากับเดินหน้าประชาธิปไตย ดีที่สุด
เชียว จะไปหวังอะไรกับนักเลือกตั้งกากเดน
ประชาธิปัตย์ซ้ำสามานย์!

ธรรมาธิปไตย ย่อมเป็นใหญ่ในแผ่นดิน

คสช. กำลังกวาดบ้านแปงเมืองให้อยู่ในคลอง
ธรรมาภิบาล หรือธรรมาธิปไตย อย่างน่าชื่นชม
หนุนส่งสุดฤทธิ์ คติทูลจริตฉ้อโกงต่าง ๆ สะสางไป
ตามกระบวนการยุติธรรม เช่น จัดล้างบางกระทรวง
ศึกษาฯ เป็นการใหญ่ อะไรผิดถูกให้ปรากฏเป็น
จริงตรงมา คือทำเพื่อแผ่นดินเป็นต้วตั้ง ทุก
อย่างยอมเรียบร้อย ลงบสุข ไม่เห็นจะต้องหวั่น
พวกไหนจะขัดแย้งก็เป็นสิทธิ์ส่วนตัว

ประชาธิปัตย์จะก้าวหน้า เมื่อ คสช. นำพา
สิ่งถูกต้องเป็นธรรม ให้ประชาชนต่างมีธรรมเป็น
ไทตาม ผู้นำมวลชนผู้มีศีลธรรม ย่อมมีอธิปไตย
อันสร้างสรรเป็นของตัวเอง

อัคราธิปไตย ของสาธุชนคนถือศีล อยู่ใน
กัลยาณธรรม จึงสอดคล้องทำนองคลองธรรม
เดียวกันหมด ตั้งแต่ซาวรากหญ้าไปถึงผู้นำ คสช.
แล้วจะมีปัญหาแตกแยกไม่ปรองดองตรงไหนหนักหนา

ประชาธิปัตย์อันมีธรรมนำหน้า ไม่ได้
หมายความว่าทุกคนจะเป็นใหญ่มีสิทธิ์เสียงเท่ากัน
เขี้ยว ในบ้าน พ่อแม่ต้องใหญ่ ลูกต้องฟังก่อน ใน
หมู่บ้าน ผู้เฒ่าผู้ใหญ่ ควรที่ผู้น้อยต้องเชื่อถือ
ในโรงเรียน เด็กต้องฟังครู ในวัดพระพรชาน้อย
ต้องคารวะผู้บวชก่อน กระทั่งบ้านเมืองนี้มี
องค์พระประมุข การชี้หน้าของพระองค์ย่อมมี
น้ำหนัก โดยพฤติเป็นจริงมากกว่าหนึ่งสิทธิ์
หนึ่งเสียงชาวบ้านไซ้ไหม...นั่นคือ ประชาธิปัตย์
จะถือดีเอาแต่พวกมากลากไปตามลำพังแค่นั้นมัน
ถึงใช้ไม่ได้ จำเป็นต้องอยู่ในขอบเขตกฎหมาย
และหลักถูกต้องชอบธรรมของสังคมด้วยเสมอ

เพราะฉะนั้น **เมื่อในหลวง ทรงประกาศ
ราโชบาย เราจักครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อ
ประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม พระ
ราชโองการนี้ ย่อมคือหลักรัฐธรรมนูญสูงสุด**

ในแผ่นดิน ให้ถือปฏิบัติโดยทั่วหน้าอย่างไม่ต้อง
วิจิตรจรรยาใด ๆ

ดังนั้น ทั้งการปฏิวัติของ คสช. ด้วยหัวใจ
บริสุทธิ์ เพื่อให้สังคมกลับคืนสงบสุข เป็น
ประโยชน์สุขประชาชนทั้งแผ่นดิน เท่ากับเป็น
ประชาธิปไตยเบ็ดเสร็จ แม้เผด็จการก็
สถานการณ์บังคับ ไม่เห็นทางเลือกอื่นใดจะดี
ยิ่งกว่า ถือได้ว่าเป็นอัตรายโดยอันเป็นธรรม
นำสร้างสรรค์จรรโลง เป็นปฏิวัติตัวอย่างดีเลิศ
กว่าใครในโลกก็คงได้มั่ง

ทั้งหมด คสช. กำลังพิสูจน์ความจริงใจใน
การใช้ธรรมาธิปไตยขับเคื่อนประเทศตาม
อุดมการณ์ ค่านิยม ๑๒ ประการ

เฉพาะอย่างยิ่งการใช้อัตรายโดยของ คสช.
เข้ายึดปฏิวัติรัฐประหารไป มาจัดระเบียบบ้านเมือง
ใหม่ให้เป็นประชาธิปไตย และอัตรายโดยสร้าง
สรรตามครรลองธรรมาธิปไตย อยู่ในทำนอง
ถูกต้องชอบธรรมอันหนึ่งอันเดียว ทั้งสาม
อธิปไตยสอดคล้องไปด้วยกันมาด้วยกัน คือ
หรือวัน ไม่เกิดปัญหาดังพวกประชาธิปไตยทุน
สามานย์แข่งเลวทรามมากกว่า ๘๐ ปีติดต่อก

คนป่วยแห่งเอเชีย

วิบากกรรมประเทศ ได้นายกหญิงคนแรก
โอเวอร์คัมแทนเวลคัม ท่ามกลางเคราะห์ร้ายก็ยังมี
เคราะห์ดีที่มี คสช. มาตามล้างตามเช็ด ต่อให้
เป็นเทวดาเก่งจากไหน ใครมาเป็นรัฐบาลต่อจาก
ยิ่งลักษณ์ ต้องเจอศึกหนักอีกโข ดังที่นายกฯ
พล.อ. ประยุทธ์ดูท่าเหนื่อยใจจะขาดเหมือนจะ
ถอดใจด้วยซ้ำ

คนไทยต้องรับชะตากรรมร่วมกัน หันหน้า
สามัคคีกับรัฐบาลให้แข็งขัน ฝ่าทางตันปัญหา
ร้อยแปดรอบทิศไปด้วยกัน

จีนเคยเป็นคนป่วยแห่งเอเชียประเทศแรก
สามารถพลิกผันหายไขกลับฟูเฟื่องต่อเนื่องจากว่า
ลืปี จนนำหน้าอเมริกาที่กำลังถดถอยตกเหวก็ว่าได้
ฟิลิปปินส์รับตำแหน่งต่อจากจีน แต่

ประธานาธิบดีเขาประกาศปีที่แล้วเลิกป่วยไข้เสียที่
สื่อเทศนักวิเคราะห์พากันจะยกให้ไทยได้ฉายา
คนป่วยแห่งเอเชียต่อ

คงจะสมน้ำหน้าตัวเองเหมือนกัน ในเมื่อหนี้
ครัวเรือนไทย พุ่งสูงเกิน ๘๕% ของจีดีพีด้วย
ผลพวงยุ่งให้คนกู้หนี้ เช่นรถคันแรก

รัฐเพิ่มข้าราชการลูกจ้างในรอบสิบปี เกือบ
๕๐% จนมีมากถึง ๒.๒ ล้านคน ขึ้นเงินเดือน
สวัสดิการตั้งสามเท่า สูงตั้ง ๗% ต่อจีดีพี สูงสุด
ในอาเซียน จากรายงานของสถาบันไทยคดีศึกษา
เห็นชัดว่ารัฐบาลประชานิยม ดีแต่ผลาญงบประมาณ
อาชีพราชการแทนที่จะเสียสละรับใช้
แผ่นดิน กลับเอาเปรียบประชาชนจนน่ารังเกียจ

คงไม่ต้องพูดถึงประชานิยมจำนำข้าว ทำเจ๊ง
ถึงเจ็ดแสนล้าน ตลาดข้าวที่พัง ส่งออกที่ตกต่ำ
สารพัดปัญหา พาปฏิเสธได้ยากว่าเราไม่ใช่คน
ป่วยหนักแห่งเอเชีย!

สามอาชีพกู้ชาติ ถึงคนกล้าคืนถิ่น

เมืองไทยมีจุดแข็งตรงกลีกรรม แม้วิกฤติ
สาหัสปานใด ยังสามารถพึ่งตนฟื้นตัวได้ไม่ยาก
หากไม่โง่บ้าตามฝรั่งมากเกินไป ครั้งต้มยำกุ้งวิกฤติ
๒๕๔๐ วงการค้าเป็นหนี้ท่วมล้มละลาย เพราะ
กู้เงินนอกแล้วลดค่าเงินบาท แต่ภาคชนบท ไม่
กระเทือนชาวอะไรร้ายแรงเงินทองของมาया
ข้าวถ่วงาลิของจริง ถึงพอรอดตัว

สำหรับสถานการณ์คนป่วยแห่งเอเชีย ที่
กำลังจะเป็นของเราบ้างขณะนี้ เดชะบุญอีกนั้น
แหละ เมื่อได้หัวหน้า คสช. เป็นรัฐบาล ท่านโน้ม
หันมาพึ่งเศรษฐกิจพอเพียงอย่างน่าสนใจ

ยิ่งถ้ากล้าเชื่อศรัทธา พระปรีชาญาณ
ในหลวงนัก ๆ หน่อย ไทยเราไม่จำเป็นต้องไปหว่าง
มากมายกับเม็ดเงินลงทุนต่างชาติ หรือกระทั่ง
เงินได้จากการท่องเที่ยว ซึ่งพาเสียหายวัฒนธรรม
ทำคนไทยเห็นแก่เงินตาโต เกิดการค้าฉาบฉวย
และเศรษฐกิจฟองสบู่ ฉิบหายค่านิยมสารพัด
มากกว่ามาก ได้ไม่คุ้มเสีย

แม้กระทั่งหวังดันส่งออกดูตเงินนอกมา เลี้ยงตัว ล้วนห่างไกลเศรษฐกิจพอเพียง พอส่ง ของนอกตกต่ำ ไปแขวนชีวิตไว้กับตลาดต่างชาติ พาลจะเป็นจะตายขึ้นมาเสียชื่อเมืองไทยแย่

แผ่นดินธรรม แผ่นดินทองของเรา มันเคย อุดม ทำอะไรก็ล้นตลาด พ่อครูชี้ชัดว่าเศรษฐกิจดี มันผิดที่ไปใช้ต้นทุนแพงเกินเหตุ มันเลยขายถูก ๆ ให้คนกินใช้ทั่วถึงไม่ได้ ช่วยตรงนี้แหละ นัก เศรษฐกิจฉลาดน้อยทั้งหลาย

ฉะนั้น ทางออกทางรอดฉลุย ต้องเชื่อใน หลวงมากกว่าตำราฝรั่ง หันมาลดต้นทุน ฟังทุน ธรรมชาติและสังคม ทำกินใช้เองทุกอย่างให้ พอเพียงจนเหลือกินกินใช้ ค่อยแบ่งปันขายไปบ้าง

ชุมชนบุญนิยมชาวอโศกทั่วภูมิภาค พอจะ ภูมิใจยังอยู่ ที่เป็นประจักษ์พยาน ดำเนินตาม หลักเศรษฐกิจพอเพียง คือนโยบายสามอาชีพ กู้ชาติเป็นต้น ได้แก่ กสิกรรมธรรมชาติ ปุ๋ยสะอาด และขยะวิทยา ซึ่งพ่อครูนำพาชวนปฏิบัติเป็น ชาวไร่นามานานนับสิบ ๆ ปี พอฟังตัวเองได้เพียง บางอย่าง ยังจะต้องให้ก้าวหน้าสมบูรณ์เพื่อ เอื้อมเอื้อเอื้อกว้างขึ้นอีกยิ่งขึ้น

ยิ่งมาจวบเหมาะ จากนโยบายกองทัพบก อันสอดคล้องอันดีกับวิสัยทัศน์เศรษฐกิจพอเพียง ของท่านนายกรัฐมนตรี พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ซึ่งมุ่งช่วยท้องถิ่นเกษตรรายย่อยต่าง ๆ **โดย กองทัพหวังเห็นผลสัมฤทธิ์ของปรัชญาเศรษฐกิจในการดำเนินชีวิต เพื่อแก้ปัญหาวิกฤติคนทั้งถิ่น เพราะคนทำไร่นา ยิ่งทำยิ่งขาดทุน เป็นหนี้หัวโต**

ภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งกองทัพรวมสถาบันองค์กร ราว ๑๐ แห่ง ประสานจัดโครงการสร้างผู้นำร่อง เปลี่ยนชีวิต ฟังตนเองอย่างยั่งยืน โดยตั้งต้น นำพาอาสาสมัครเข้าร่วมหลายร้อยคน ที่พร้อม ลงมือปฏิบัติในพื้นที่ ๒-๓ ไร่ โดยมีการสนับสนุน ทั้งปัจจัยทุนและผู้ชำนาญการ นี่เป็นตัวอย่าง ความริเริ่มที่ดีมาก ของโครงการคนกล้าคืนถิ่น

กล่าวโดยสำคัญสรุป เราพัฒนาประเทศผิด ทางเสียไกล การศึกษาพาคนหนุ่มสาวทิ้งหมู่บ้าน

ทิ้งไร่นา ให้พวกเขากลายเป็นมนุษย์เงินเดือน แออัดในสังคมเมืองฟุ้งเพื่อแสงสี ในขณะที่เรามี ทรัพยากรไร่นาสวนแสนวิเศษ ฟังตนทำข้าวเลี้ยง โลกมาได้แต่โทษแต่ไร

การเปลี่ยนค่านิยมใหม่ ให้คนอยู่เย็นเป็นสุข ในหมู่บ้าน มีเศรษฐกิจพอเพียงเลี้ยงตน ครอบครัว ชุมชนไปถึงสังคมกว้างไกล ได้อีกต่างหาก

เมืองไทย ควรเป็นครัวโลกจริง ๆ ด้วย แต่ไม่ ไซ้ให้เอาอย่างยักษ์ใหญ่ทางเกษตร ที่ผูกขาด ตลาดตั้งแต่การผลิตยันบริโภค กลิกรตกเป็นทาส โดนขูดรีดต้องกินน้ำได้คอก กิจการแม็คโครโลดัล เซเวนเป็นต้น ล้วนประจานผลงานรัฐบาลสามัญ แล้วมา ปลอ่ยให้ร้านโชห่วยกลิกรคนเล็กคนน้อย ต้องล่มจมเกินบรรยาย คสช. จะมีวิสัยทัศน์เห็น ภัยมั่นคงเศรษฐกิจของทุนผูกขาด อย่างไรเมื่อใด บ้างเอ่ย!

แม้ว่าจะเห็นใจ คสช.ต้องเจอวิกฤติประเทศ สาหัสทุกด้าน ทั้งศาลนาการเมืองเศรษฐกิจสังคม ล่มจมและทะเลหมต สารพันปัญหาตกหนัก เป็น บุญหล่นทับ คสช.

เหมือนอะไร ๆ ก็ต้องทุชะทุกอย่างเลย...

ถ้าให้เปิดอกผ่า ๆ อย่างนักเลงตรงไปตรงมา ของชายชาติทหารแกลั่วกล้าเช่น พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา พุดจาจริงใจจริงจังฟังง่ายดี เราอาจ ได้ยินเข้าหูทำนองนั้นมัง

จะทำยังไงได้ละนะ สังคมจะขึ้นลงอยู่ที่ผู้นำ เป็นสำคัญ ประชาชนเป็นคนตาม จะให้ผู้ตาม นำหน้ากลับหัวทางได้หรือ ถึงอย่าเกียจงอนให้ สังคมตื่นรู้สู้จัดการเองเถอะ ถ้าประชาชนแก้ ปัญหาได้หมด สงฆ์แก้ปัญหาอลัชชีเอาเอง รัฐ ไม่ก้าวกาย มันไม่ใช่ง่ายปานนั้น

ในเมื่อประเด็นใหญ่เลวร้ายอยู่ที่ตัวนำหยิบ มือเดียวทำป่นปี้ พวกสารเลวดันขึ้นเป็นใหญ่ใน แผ่นดิน ทั้งสังคมสงฆ์ ทุกอย่างจึงตกหนักที่คน กล้าดีอย่างท่านต้องออกหน้านำดังที่นำไปตลอด เรียบร้อยถึงวันนี้ เลยน่าจะลุยโลด อย่าชักช้า เปิดช่องยักษ์มารแย่งทำเสียของ!! ☹

บนเส้นทางนักศึกษา (๙) เส้นทางแห่งการฝึกฝน

กลางเดือนมีนาคม-เมษายน ชีวิตนักศึกษาของฉันมีสีสันเอามาก ๆ เพราะต้องจัดตารางเรียนจัดสรรวันเดินทางไปช่วยงานค่ายนักเรียนชั้น ม. ๖ และค่ายยุวชนอโศกสัมพันธ (ยอส.) ที่รวมนักเรียนสัมมาสิกขาทุกชั้นปีจากทุกโรงเรียนของชาวอโศกมาเข้าค่ายร่วมกัน และผูกฟ้าฟ้าน้ำได้รับมอบหมายเป็นผู้จัดค่ายเป็นปีแรกอีกด้วย โดยมีชื่อว่า “ค่ายฟื้นฟูจิตวิญญาณเข้มแข็ง”

ฉันใช้วิธี MAKE CLEASS เรียนให้ครบชั่วโมงแบบอัดเต็ม จัดสรรเวลาย้ายวันเรียนไปเรียนกับห้องอื่น ๆ ให้ไม่ขาดชั่วโมงเรียน และเดินทางไปช่วยงานด้วย วันเสาร์เย็นเดินทางไป จ.อุบลราชธานี หลังจากเรียนเสร็จ ไปถึงเช้าวันอาทิตย์ก็ช่วยงานค่ายจนถึงวันศุกร์เย็นก็นั่งรถทัวร์เดินทางกลางคืนมาเรียนในเช้าวันเสาร์

ช่วงแรก ๆ มีไฟมาก จัดสรรวันเดินทางเรียนร้อยก็คิดว่าไหว เพราะใจอยากมาช่วยงานวัดมากกว่าจะจริงจังเรื่องเรียน แต่ด้วยภารกิจงานที่ได้รับรวมถึงการบ้าน รายงานอีกหลายเล่มจากอาจารย์ ก็ทำให้ฉันได้กลับมาประมาณกำลังตัวเองใหม่อีกครั้ง จากที่วางแผนไว้ จึงต้องเปลี่ยนเป็นเอา

แผนวาง และอยู่กับปัจจุบันทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ให้ไม่เบียดเบียนตัวเองและผู้อื่น คลาสเรียนที่วางแผนว่าจะเรียนอัดเต็มที่ สุดท้ายก็เปลี่ยนเป็นเรียนแบบสบาย ๆ ที่เราไหว และเอางานวัดเป็นหลักก่อน จนได้พบกับความเบาสบายที่เราไม่ยึดติดกับแผนและทำปัจจุบันขณะให้ดีที่สุด การประมาณที่ดี ย่อมพาไปสู่ความพอดีด้วยเช่นกัน

มาถึงบ้านราชฯ ฉันก็ไปรับมอบหมายงานจากแม่ไก่ (ใจจริง) ที่ให้ช่วยดูแลน้อง ๆ สัมมาสิกขาผูกฟ้าฟ้าน้ำฝ่ายหญิง ห้อง ๓ ซึ่งมีอยู่กัน ๗ คน (น้องบมฟ้าผักกาด กิ่งไผ่ แพง บีม โบว์) และในค่ายของน้อง ม. ๖ ฉันได้รับหน้าที่ให้ดูแลน้อง ๆ ทีมสื่อที่ทำสื่อบุปในงาน และเป็นปฏิบัติกรให้ห้องซักถามถึงชีวิตเมื่อครั้งเป็นนักเรียนสัมมาสิกขา และจบไปเป็นศิษย์เก่าแล้วเป็นอย่างไร?

การได้รับงานดูแลคนในครั้งนี้ ทำให้ความรู้สึกของฉันเปลี่ยนไปมาก จากเดิมที่ไม่ชอบดูแลคนดูแลใครนาน ๆ ไม่ได้ เพราะการดูแลคนต้องเสียสละมาก ทั้งเวลาส่วนตัวก็จะหมดไป ด้วยความที่ยังรักตัวเอง มีกิเลสมาก และเอาแต่ใจตัวเอง ไม่ชอบดูแลใคร แคดูแลกิเลสตัวเองไม่ให้เพ่นพ่านก็พอแล้ว

แต่ตอนนั้นฉันกลับรู้สึกมีความสุขมากกับการได้กลับมาดูแลน้อง ๆ อีกครั้ง ได้เห็นความเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการจิตวิญญาณของตัวเองที่ค่อยพัฒนามาเรื่อย ๆ ทีละนิด ๆ จนถึงตอนนี้จิตที่เคยไม่ยินดี แปรเปลี่ยนมาเป็นยินดีมาก จากที่เคยต้องอดทนมากในการดูแลน้องเปลี่ยนมาเป็นทนได้โดยไม่ยากไม่ลำบาก บางครั้งก็ไม่ต้องอดทนเลย จากที่เคยไม่รู้วิธี ไม่เข้าใจวิธีดูแลคน มาถึงวันนี้ก็เข้าใจวิธีการ และดูแลคนได้โดยตัวเองก็พัฒนา และคนที่เราดูแลก็พัฒนาไปด้วยกัน

จึงขอนำบทความที่น้องฟ้า (น.ส.เกร็ดรุ่งฟ้า คำโสภก เขือก ชั้น ม.๕) เขียนเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตติดตามแม่โก่มาฝากอีกครั้ง....

ชีวิตติดตามพี่โก่ในงาน ยอส.

งานปลูกเสกฯ และตลาดอารียะ

ฉันมาเป็นลูกโก่พี่ยังอีกครั้ง ในช่วงการเข้าค่ายยุวชนอโคสสัมพันธ (ยอส.) ซึ่งจัดขึ้นที่ราชธานีอโศก ปีนี้ถือเป็นปีแรกที่ชาวภูผาฟ้ามี โอกาสมาจัดค่ายยอส. ค่ายนี้เป็นการรวมนักเรียนลัทธิสมาธิทุกชั้น (ม.๑ ม.๖) ในชื่อค่ายว่า “พื้นวิถีชุมชนเข้มแข็ง” โดยมีเป้าหมายให้เด็ก ๆ ได้ตระหนักถึงคุณค่าของวิถีชุมชนที่เรียบง่ายและมีความเจริญอย่างยั่งยืนซึ่งเป็นวิถีของชุมชนบุญนิยมที่นักเรียนลัทธิสมาธิสัมผัสอยู่ทุกวัน

พี่ยังมีงานประจำมามอบให้ฉันและเพื่อนทำในช่วงค่าย คือ การบันทึกภาพ และเรื่องราวในค่ายเพื่อนำไปทำเป็นสื่อบันทึก หรือเพลงยาวประมาณ ๔๕ นาที ต่อวัน ด้วยหัวข้อเรื่องที่ว่า “มองเข้าหาดน” เพื่อเปิดให้เยาวชนคนในค่ายได้ดูในช่วงรับประทานอาหาร สำหรับค่ายนี้เป็นวิถีชีวิตปกติที่เรียบง่าย ซึ่งเราซึมซับทุกวัน

ฉันได้สัมภาษณ์นักเรียนคนหนึ่ง เขาบอกว่าค่ายนี้ไม่สนุกอย่างที่คิด แต่ไม่ว่าค่ายนี้จะเป็นอย่างไร สนุกหรือไม่สนุก มันก็ขึ้นอยู่กับเขาที่จะเป็นคนคิด (จิตเป็นประธาน)

ส่วนงานสื่อ ฉันและเพื่อนยังต้องพยายามทำ เราเรียนรู้เท่าที่สามารถ เพื่อนของฉันเขาไม่รู้สึกยินดีใน การงานนี้ ฉันเก็บความไม่ยินดีของเพื่อนมาคิด จนฉันรู้สึกไม่ยินดีตามไปด้วย ทั้ง ๆ ที่ฉันก็เชื่อว่า ความไม่

ยินดีมันเป็นกิเลสของเรา เรารู้อ่างานนี้ดี แต่กิเลส และมานะอวดตา ทำให้เราไม่ยอมทำงานร่วมกันต่างหาก อุปสรรคส่วนตัวสำหรับฉันกับการทำงาน หากยึดเมื่อไหร่ก็บั่นทอนกำลังเมื่อนั้น บางทีฉันคิดว่าการจริงจังกับงานนั้นดี แต่ฉันมักจะยึดมันซะมากกว่า ฉันก็เลยเลิกที่จะจริงจัง (แบบมีอวดตา) เปลี่ยนมาทำแบบสบายใจ (ไม่ยึด) ตามกำลังจริง ๆ ของเราและพยายามทำเท่าที่ได้ดีกว่า

ฉันมาอยู่กับพี่ยัง ได้เรียนรู้ชีวิตนักปฏิบัติธรรม ประสบการณ์ในการใช้ชีวิต ฉันทำงานกับพี่ยัง พี่ยังไม่ได้ยึดว่างานจะต้องเป็นอย่างไรอย่างนั้น ไม่มีทำไม่ได้ไม่ถูกใจ ฉันเห็นแล้วคงต้องมองเข้าหาตัวเองบ้างว่า ฉันยังยึดอะไรอยู่ งานตัดต่อ หรือไม่ว่างานอะไร ที่สำคัญคือเราอย่างมีหมู่กลุ่ม มีแม่ไก่ มีอา ๆ มีเพื่อนสองคน มีน้องสี่คน ฉันคิดว่านี่เป็นอีกครอบครัวของฉัน ที่ฉันยังคงต้องพัฒนาจิตของตนให้กว้าง ฝึกหัดดูแลกันและกัน คิดถึงผู้อื่นให้มากขึ้น ไม่ยึด ซึ่งการเป็นลูกโก่ทำให้ฉันเห็นการอุทิศตน และจริงจังในการฝึกฝนพัฒนาตนเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นฉันจึงฝึกคิดบ่อยยิ่งขึ้น เราต้องคิดอย่างไรถึงจะลดละความเห็นแก่ตัวลงได้

จากเรื่องราวประสบการณ์ของน้อง ๆ ฉันรู้สึกเลยทีเดีย่ว่าทั้งน้องและฉันกำลังก้าวเดินไปพร้อม ๆ กัน เพื่อฝึกฝนและพัฒนาตนเองให้เจริญยิ่งขึ้นไป ฉันเองคงต้องขอขอบคุณโอกาสอันดีที่ได้มาดูแลน้อง ๆ ได้ฝึกดูแลคน อยู่กับโจทย์กับผัสสะเป็น ๆ ที่สามารถโต้ตอบได้ ไม่ใช่สิ่งของที่ตอบโต้เราไม่ได้ ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมหลวงพ่อท่านสมณะ ท่านสิกขมาตุจึงสอนให้เราฝึกอยู่กับคน อย่าปลีกวิเวกแบบฤาษี อย่าเลี้ยงที่จะดูแลคน เพราะคนเป็นโจทย์ดีเยี่ยมช่วยขุดคุ้ยกิเลสอาสวะที่นอนเนื่องออกมา ให้เราได้เห็น ให้ได้ล้างกิเลส ได้ล้างตัวล้างตนให้ค่อยๆสะอาดขึ้นไปเรื่อย ๆ

ต้องขอบคุณน้อง ๆ ด้วยเช่นกันที่มาเป็นเพื่อนร่วมทางในเส้นทาง การฝึกฝนตนเอง มาเป็นลูกหลานพญาแร้ง ที่เราจะก้าวเดินตามพ่อไปสู่การ พากเพียรลดละกิเลสตัวเอง เพื่อเป็นที่พึ่งให้แก่ผู้อื่น และสังคมได้มากยิ่งขึ้นต่อไป ☸ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

จอห์น ดี. ร็อกกีเฟลเลอร์บริหารบริษัทในรูปแบบ “ทรัสต์”(Trust) “ทรัสต์” ของเขากลายเป็นการจัดประภคายให้มีการตั้ง “ทรัสต์” เพื่อผูกขาดสินค้าเกษตร เช่นข้าวสาลี ข้าวโพด น้ำตาล ฯลฯ

พอลถึงยุคอุตสาหกรรม บรรดานายทุนอเมริกันผูกขาดกิจการน้ำมัน เหล็ก รถไฟ ยาสูบ รถยนต์ ฯลฯ

ภาพ pixgood.com

ทรราชนายทุนโจร

The Tyranny of Robber Baron

นายเฮนรี คิสซิงเจอร์ อดีตรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ ในทศวรรษ ๑๙๗๐ (พ.ศ. ๒๕๑๓) ซึ่งยังเป็นผู้มีอิทธิพลทางความคิดอยู่ในปัจจุบันเคยกล่าวไว้ว่า “ควบคุมน้ำมันคือการควบคุมประเทศ ควบคุมอาหารคือการควบคุมชาวโลก” ต่อมา อัลัน กรีนสแปน อดีตประธานธนาคารกลางสหรัฐฯ สมัยประธานาธิบดีจอร์จ บุช (ลูก) กล่าวหลังจากกองทัพสหรัฐฯบุกอิรักว่า “ทุกคนรู้ว่าสงครามในอิรักเป็นเรื่องเกี่ยวกับน้ำมันเป็นส่วนใหญ่” และเขายังเขียนในหนังสือของเขาว่า “โลกกำลังหมดน้ำมันจากฟอสซิล โลกโดยเฉพาะสหรัฐฯ ดูเหมือนพร้อมจะไปทุกหนทุกแห่งเพื่อค้นหาน้ำมันส่วนที่เหลือ”

คำกล่าวของบุคคลทั้งสองข้างต้นชี้ให้เห็นว่าสหรัฐอเมริกาขึ้นอยู่กับจุดที่นโยบายต่างประเทศถูกกำหนดด้วยความต้องการน้ำมันตลอดมา และมันน่าจะเป็นเช่นนั้นต่อไปในอนาคต ทั้งนี้เพื่อการ “กินโลก” ต่อไปอีก ๑๐๐ ปีตามโครงการ Project for New American Century (PNAC) ที่วางแนวทางไว้ว่าสหรัฐฯ พร้อมจะใช้พลังทุกอย่างรวมทั้งการปฏิบัติการของซีไอเอเพื่อเข้าถึงแหล่งพลังงานด้วยการมีส่วนร่วมและการรับประโยชน์ของยักษ์น้ำมันข้ามชาติเช่นเอ็กซอนโมบิล (บริษัทแม่ของเอสโซ) และเชฟรอนสำหรับจุดกำเนิดพฤติกรรมและพลังอำนาจของ “ทรราชนายทุนโจร” มีรายละเอียดโดยสรุปดังนี้:

การค้นพบแหล่งใหญ่ครั้งแรก

เมื่อเดือนสิงหาคมปี ๑๘๕๙ (พ.ศ.๒๔๐๒) การค้นพบน้ำมันแหล่งใหญ่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในสหรัฐฯ นักพัฒนาที่ดินชื่อ เอ็ดวิน แอล.เดรค ได้ใช้เครื่องจักรไอน้ำเจาะหาน้ำในที่ดินของเขาในเขตตะวันตกเฉียงเหนือของรัฐเพนซิลวาเนีย แต่สิ่งที่พุ่งขึ้นไปในอากาศสูงถึง ๓๕ ฟุตคือน้ำมันดิบ อย่างไรก็ตาม น้ำมันยังถูกใช้เพียงเป็นเชื้อเพลิงสำหรับตะเกียงเพื่อให้แสงสว่างแทนไขปลาวาฬที่มีราคาแพง ในช่วงสงครามกลางเมืองระหว่าง ๑๘๖๑-๑๘๖๕ (พ.ศ.๒๔๐๔-๒๔๐๘) ตะเกียงน้ำมันถือเป็นเทคโนโลยีที่ยอดเยี่ยม ต่อมาแหล่งน้ำมันขนาดใหญ่ถูกสำรวจพบในรัฐเท็กซัส โอคลาโฮมา และแคลิฟอร์เนีย ตามมาด้วยการค้นพบในเวเนซุเอลา อิหร่านและเอเชียกลาง ยุคเศรษฐกิจที่พึ่งพิงน้ำมันก็เริ่มขึ้นและกลายเป็น “สิ่งเสพติด” ของชาวโลกโดยเฉพาะสหรัฐฯ มาจนถึงปัจจุบันนี้

ในระยะประมาณ ๘๕ ปีหลังการประกาศอิสรภาพเมื่อปี ๑๗๗๖ (พ.ศ.๒๓๑๙) ชาวอเมริกันยังจำได้ถึง “ขุนนางโจร” (robber baron) ชาวอังกฤษที่เอาเปรียบและรีดนาทาเร้นชาวอาณานิคมในระยะนั้นสหรัฐฯ ยังมีบริษัทเพียงประมาณ ๒๐๐ แห่งซึ่งส่วนใหญ่ตั้งขึ้นเพื่อประโยชน์สาธารณะระยะนั้นบริษัทยังอยู่ในการควบคุมอย่างเคร่งครัดของกฎหมาย เช่น บริษัทต้องตั้งเป้าหมายและกำหนดระยะเวลาดำเนินการ รวมทั้งไม่ได้รับอนุญาตให้ถือหุ้นในบริษัทอื่น โดยเฉพาะประธานาธิบดีโทมัส เจฟเฟอร์สัน (พ.ศ.๒๓๔๔-๒๓๕๒) ได้เตือนเรื่องการรวมศูนย์อำนาจของภาคการเงินมากจนหลายมลรัฐกำหนดให้ธนาคารดำเนินกิจการได้เพียง ๑๐ ปี อย่างไรก็ตาม สงครามกลางเมืองซึ่งมีผู้เสียชีวิตประมาณ ๖๐๐,๐๐๐ คน เป็นยุคที่เหตุการณ์เลวร้ายและสับสน บริษัทซึ่งร่ำรวยจากการขายอาวุธยุโรปกรณีได้ฉวยโอกาสเข้าควบคุมรัฐบาลกลางหลังสงครามมีการทุจริตคอร์รัปชัน คนรวยใช้เงินซื้อฝ่ายนิติบัญญัติ ควบคุมประธานาธิบดีและ

ฝ่ายตุลาการ ผลคือกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ เข้าข้างบริษัทมากขึ้น หลังจากคนรวยเข้าควบคุม พรรครีพับลิกันและกตตันอย่างหนัก ในปี ๑๘๘๘ (พ.ศ.๒๔๓๑) ศาลสูงอเมริกันก็ตัดสินให้บริษัทมีสถานะและสิทธิต่าง ๆ เช่นเดียวกับคนอเมริกันทุกประการแถมจำกัดความรับผิดชอบในกรณีที่เกิดความเสียหายด้วย

นายทุนโจร

สหรัฐฯ และโลกมีเศรษฐีพันล้านดอลลาร์คนแรกเมื่อปี ๑๘๙๐ (พ.ศ.๒๔๓๓) คนผู้นั้นเป็นชาวอเมริกันชื่อจอห์น ดี. ร็อกกีเฟลเลอร์ เขาเป็นเศรษฐีพันล้านหลังจากเขาเริ่มธุรกิจน้ำมันได้ ๓๐ ปี ภาพลักษณ์ของเขาที่ปรากฏในรูปถ่ายเมื่อปี ๑๙๐๔ (พ.ศ. ๒๔๓๗) แสดงว่าเขาเป็นคนร้ายกาจ เขาแต่งกายสีเข้มและนั่งพิงฉากหลังสีดำ ใบหน้าของเขาขาวซีด ผิวหนังบางและแห้งผาก ตาโปน อยู่ในเงาตาที่เป็นกระดุก จมูกกลีบเล็ก ปากบาง จนแทบมองไม่เห็น ทุขี้ตั้งเหมือนทูแมว มือเกร็งแห้งและเป็นปุ่มปมเหมือนกรงเล็บ บนหัวไม่มีผมเลย เขาทุกข์ทรมานจากโรคผิวหนังชนิดหนึ่งซึ่งเชื่อว่าเกิดจากความเครียดจนทำให้ผมร่วง เมื่อศาลสูงสุดพิพากษาว่า แสตนดาร์ดออยล์ของเขาเป็นสิ่งผิดกฎหมาย เขาก็กักตัวเองอยู่เพียงในบ้านและไม่ไปร่วมงานใด ๆ ชายผู้ที่อุทิศทั้งชีวิตเพื่อสร้างอาณาจักรอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัว ได้ตัดตัวเองออกจากสังคมอย่างสิ้นเชิง

เมื่อจอห์น ดี. ร็อกกีเฟลเลอร์ เป็นมหาเศรษฐีพันล้าน ชาวอเมริกันร้อยละ ๙๐ ยังเป็นคนยากจน คนนับล้านอาศัยอยู่อย่างแออัดยัดเยียดในสลัมของนิวยอร์ก ชิคาโกและฟิลาเดลเฟีย ในขณะที่คนรวยร้อยละ ๑.๐ ควบคุมความมั่งคั่งไว้ถึงร้อยละ ๙๙ คนงานต้องทำงานถึงวันละ ๑๖ ชั่วโมงแต่ก็ยังยากจน ที่เป็นเช่นนั้นเพราะนายทุนถือโอกาสเอาเปรียบโดยการกดค่าแรงเนื่องจากมีผู้อพยพเข้าสหรัฐฯ อย่างมากมาย และนายทุนยังสามารถทำลายสหภาพแรงงานได้ด้วย

จอห์น ดี. ร็อกกีเฟลเลอร์ มีบิดาชื่อวิลเลียม ซึ่งได้รับฉายาว่า “Devil Bill” หรือ “บิลจอมวายร้าย” บิลฯ มีภรรยามากกว่าหนึ่งคนซึ่งเป็นการละเมิดคำสั่งสอนของศาสนา เขาถูกกล่าวหาว่าเป็นนักข่มขืน เป็นคนจรรยาดี ชอบใช้เล่ห์เหลี่ยม ชีโก้งและเป็นศัตรูของศีลธรรมเพื่อความอยู่รอด บิลยังชีพด้วยการขาย “น้ำมันงู” ซึ่งเขาหลอกหลวงให้ลูกค้าเชื่อว่ามีสรรพคุณที่อัศจรรย์ จอห์นอาศัยอยู่กับพี่น้องสี่คน และภรรยาอีกคนของบิดาย้ายไปคานาดากับภรรยาคนที่สอง จอห์นจึงต้องเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงของครอบครัว เขาทำงานทุกชนิดเพื่อความอยู่รอด เขาจบจากโรงเรียนที่สอนเรื่องธุรกิจ พออายุ ๑๗ เขาทำงานเป็นนักบัญชีระหว่างสงครามกลางเมืองเขาจ่ายเงินให้คนอื่นไปเป็นทหารแทน ส่วนตัวเขาทำเงินได้มากจากการขายยุทธโธปกรณ์ให้กองทัพ

เมื่อถึงปี ๑๘๖๐ (พ.ศ.๒๔๐๓) จอห์นซึ่งมีอายุ ๒๔ ปี ก็เริ่มซื้อโรงกลั่นน้ำมันขนาดเล็กหลายแห่ง พอถึงปี ๑๘๗๐ (พ.ศ.๒๔๑๓) เขาก็ตั้งบริษัทแอสแตนดาร์ดออยล์ที่เมืองชิคาโก (ต่อมาย้ายไปอยู่รัฐนิวเจอร์ซีย์) เขาทำธุรกิจอย่างลึกลับ ซับซ้อนและโหดเหี้ยมโดยไม่ใส่ใจคุณธรรม ความรับผิดชอบต่อสังคม และผลกระทบทางเศรษฐกิจ เขาควบคุม บังคับซื้อและทำลายบริษัทที่ไม่ร่วมมือจนสามารถผูกขาดกิจการน้ำมันไว้ได้เกือบทั้งหมด ตั้งแต่แหล่งน้ำมัน การผลิต การจัดเก็บ การขนส่งและการจำหน่าย จอห์นบริหารบริษัทในรูปของ “ทรัสต์” (Trust) โดยเขาถือหุ้นใหญ่ในทุกบริษัทในเครือแล้ววางนโยบายและบริหารจากส่วนกลาง (ปัจจุบันเรียกเสียใหม่ว่า holding company) พอถึงปี ๑๘๙๑ (พ.ศ.๒๔๓๔) แอสแตนดาร์ดออยล์ก็ควบคุมตลาดโลกไว้ถึงร้อยละ ๗๐ “ทรัสต์” ของเขากลายเป็นการจุดประกายให้มีการตั้ง “ทรัสต์” เพื่อผูกขาดสินค้าเกษตร เช่นข้าวสาลี ข้าวโพด น้ำตาล ฯลฯ พอถึงยุคอุตสาหกรรม บรรดานายทุนอเมริกันผูกขาดกิจการน้ำมัน เหล็ก รถไฟ ยาสูบ รถยนต์ ฯลฯ

นายทุนดังกล่าวสร้างกำไรทั้งถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย ทั้งสร้างภาพนักบุญและชอนภาพปีศาจ ทั้งเช่นฆ่าคู่แข่งและดูเลียดเนื้อของกรรมกรและประชาชน โรเบิร์ต ไฮโบรเนอร์ (Robert Hcibroner) นักประวัติศาสตร์เศรษฐกิจอเมริกันเรียกนายทุนเหล่านี้ว่า “นายทุนโจร” (robber baron) และในปี ๑๙๘๘ (พ.ศ.๒๕๓๑) ประธานาธิบดีไมเคิล ดักลาส ได้แสดงความเห็นว่า “บริษัทซึ่งควรถูกควบคุมอย่างระมัดระวังด้วยกฎหมายและควรเป็นผู้รับใช้ประชาชนได้กลายเป็นเจ้านายของประชาชนอย่างรวดเร็ว”

ระหว่างปี ๑๘๙๔ - ๑๙๐๔ (พ.ศ.๒๔๓๗-๒๔๔๗) จำนวน “ทรัสต์” ที่ผูกขาดภาคต่าง ๆ ของเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นเกือบสี่เท่าจาก ๘๒ แห่งเป็น ๓๑๙ แห่ง “ทรัสต์” เหล่านี้ควรรวมบริษัทอิสระเอาไว้กว่า ๕,๐๕๐ บริษัท นักการเมืองและเจ้าหน้าที่รัฐถูก “ประมูล” (auction) “ขู่ขี้ยา” (black mail) และ “ติดสินบน” (bribe) อย่างน่าละอายโดยนักล็อบบี้ซึ่งเป็นตัวแทนของ “นายทุนโจร” ข้อสำคัญคือ ผู้บริหารของบรรดา “ทรัสต์” ต่างถือหุ้นไว้กันและนั่งอยู่ในคณะกรรมการการบริหารของกันด้วย (เหมือนปัจจุบัน)

อย่างไรก็ตามการผูกขาดของ “นายทุนโจร” ได้ก่อให้เกิดแรงต่อต้านกว้างขวางทั่วประเทศ เมื่อรัฐใดรัฐหนึ่งออกกฎหมายห้ามการผูกขาด จอห์นและพวกก็ย้ายไปจดทะเบียนในรัฐอื่น แต่ในที่สุดการต่อสู้อย่างจริงจังและต่อเนื่องของประชาชนก็ทำให้ “ศาลสูงสุด” (supreme court) พิพากษาว่า “ทรัสต์” เป็นสิ่งผิดกฎหมายในเดือนพฤษภาคม ๑๙๑๑ (พ.ศ.๒๔๕๔) ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาอำนาจผูกขาดของบริษัทน้ำมันก็ลดลง แต่ในทางปฏิบัติก็ยังร่วมมือกันควบคุมตลาด โดยเฉพาะในต่างประเทศ และยังมียทธิพลสูงในสหรัฐฯผ่านการบริจาคเงินให้นักการเมืองและการล็อบบี้ (ในปัจจุบันการควบคุมเพื่อการรวมศูนย์อำนาจของบริษัทก็กลับมาอีกครั้ง)

เจ็ดนางสาว

หลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ บริษัทน้ำมันสามบริษัทซึ่งแตกออกจากแอสแตร์ดอยล์อันได้แก่แอสแตร์ดอยล์แห่งนิวเจอร์ซีย์แห่งนิวยอร์กและแห่งแคลิฟอร์เนียได้คุมน้ำมันโลกร่วมกับกัลฟ์เท็กซากอ บีพีและเชลล์ เป็นเวลาเกือบห้าสิบปีที่บริษัทยักษ์ใหญ่ทั้งเจ็ดได้ร่วมมือกันควบคุมทั้งแหล่งน้ำมันและตลาดโลกจนได้รับฉายาว่า “เจ็ดนางสาว” (the Seven Sisters) ปริมาณและราคาจำหน่ายจะถูกกำหนดโดยการ “ฮั้ว” (cartel) ของบริษัททั้งเจ็ด การครอบงำเป็นไปได้อย่างที่ประเทศเจ้าของแหล่งทรัพยากรยังถูกยุยงส่งเสริมให้แข่งขันกันเองได้ และรัฐบาลของประเทศนั้น ๆ ยังร่วมผลประโยชน์กับบริษัทน้ำมัน เช่น กรณีที่พระเจ้าซาร์ ปาลาวิ ของอิหร่านเก็บค่าสัมปทานจากบริษัทอังกฤษและสหรัฐฯ ในอัตราต่ำ ๆ เพื่อแลกกับการค้าบัลลังค์ของตนในยุค ๑๙๕๐ (พ.ศ.๒๔๙๓) อย่างไรก็ดีตาม ระหว่างปี ๑๙๓๓-๑๙๗๐ (พ.ศ.๒๔๗๖-๒๕๑๓) โดยเฉพาะหลังปี ๑๙๖๐ (พ.ศ.๒๕๐๓) ซึ่งมีประเทศจำนวนมากประกาศเอกราชจากบรรดาเจ้าอาณานิคมในยุโรป กระแสการเรียกร้องให้เอาทรัพยากรอันมีค่าคืนจากนักล่าอาณานิคมได้แพร่กระจายไปทั่วโลก ประชาชนในเม็กซิโก อิหร่าน ลิเบีย อิรัก คูเวต ซาอุดี โนจีเรียและอื่น ๆ ต่างลุกฮือกันต่อต้านกลุ่ม “เจ็ดนางสาว” เมื่อถึงกลางทศวรรษ ๑๙๘๐ (พ.ศ.๒๕๒๓) ประเทศเหล่านั้นก็โอนแหล่งและการผลิตน้ำมันกลับคืนเป็นของประชาชนอย่างสมบูรณ์และเมื่อเร็ว ๆ นี้ประเทศในอเมริกาใต้ซึ่งเคยถูก “กีดกัน” โดยสหรัฐฯ เช่น เวเนซุเอลา เอกวาดอร์ โบลิเวียและอาร์เจนตินาต่างก็โอนทรัพยากรของตนคืนจากต่างชาติ แถมด้วยการถอยออกจาก “การค้าเสรี” หรือ “ทุนนิยมคาวบอย” และร่วมกัน ๑๐ ประเทศตั้งกลุ่ม “การค้าที่เป็นธรรม” ขึ้นด้วย

อนึ่ง หลังจากโอนแหล่งน้ำมันกลับคืนเป็นของชาติ ประเทศผู้ผลิตน้ำมันรายใหญ่ของโลก

โดยการริเริ่มของเวเนซุเอลาได้ร่วมกันตั้งกลุ่ม “โอเปค” (Organization of Petroleum Exporting Countries) เพื่อการกำหนดปริมาณการผลิตและราคาน้ำมันในตลาดโลก แต่อิทธิพลขององค์กรนี้ก็ลดลงในเวลาต่อมาเมื่อมีการพบแหล่งน้ำมันในโลกเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

การรวมศูนย์ครั้งใหม่

ในปี ๑๙๗๒ (พ.ศ.๒๕๑๕) บริษัทในกลุ่ม “เจ็ดนางสาว” ผลิตน้ำมันร้อยละ ๙๐ ของตะวันออกกลางและร้อยละ ๗๗ ของแหล่งนอกสหรัฐฯ ยุโรปตะวันออกและจีน การประกาศอิสรภาพของประเทศของเจ้าของแหล่งดังกล่าวข้างต้นส่งผลให้การควบคุมน้ำมันของยักษ์ข้ามชาติเหล่านั้นหายไปถึง ๒ ใน ๓ ระหว่างปี ๑๙๘๐-๑๙๘๕ (พ.ศ.๒๕๒๓-๒๕๒๘) กำไรของบริษัทเท็กซากอและโมบิลลดลงร้อยละ ๖๐-๘๐ การตอบโต้ทำโดยฮอลลีวูดซึ่งสร้างภาพยนตร์ล้างสมองชาวอเมริกันและชาวโลกให้เกลียดชัง “คนผิวสี” ซึ่งเป็นเจ้าของแหล่งน้ำมัน ภาพยนตร์โทรทัศน์ชื่อ “ไดนาสตี” (Dynasty) ได้ถูกสร้างขึ้นเป็นชุดและออกฉายเป็นถึง ๘ ปี อย่างไรก็ดี บรรดายักษ์ข้ามชาติไม่ได้ถอยหนีไปไหน แต่กลับเข้าเซ็นสัญญารับจ้าง “ผลิตและหรือจำหน่าย” กับประเทศเจ้าของแหล่ง ตามมาด้วยปรากฏการณ์ “ยักษ์ใหญ่กินยักษ์เล็ก” หรือการซื้อและการควบรวมเพื่อเพิ่มการถือครองแหล่งสำรองขยายทุนและลดต้นทุน (ปลดพนักงาน) ซึ่งเริ่มขึ้นโดยเชฟรอนซื้อกัลฟออยล์ในปี ๑๙๘๕ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ตามมาด้วยเท็กซากอกลืนเก็ดดีออยล์ โมบิลควบรวมกับซูพีเรียออยล์ บีพี ซื้อแอสแตร์ดอยล์แห่งโอไฮโอและเอ็กซ์อนกลืนเท็กซากอแห่งคานาดา การรวมกลุ่มอำนาจดังกล่าวเกิดขึ้นท่ามกลางการสกัดกั้นที่ล้มเหลวของรัฐสภาอเมริกันซึ่งทั้งถูกล็อบบี้และรับเงินบริจาคเพื่อใช้ในการรณรงค์ทางการเมืองเป็นเงินก้อนโตทุกปี

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

๙. อ่านข้างพาดหัวก็รู้ น.ส.พ. ฉบับไหน พวกใคร!
ชื่อกฎใหม่ ๑๔ ข้อเบ็ดเสร็จ ยูเอ็นตกใจ หนักกว่าใช้
'อัยการศึก' (มติชน ๓ เม.ย.๕๘)

๑๐. ผู้ใหญ่ต้องกวาดขัน จับลิก ๒ เจ้าวัดเมาซึ่งแก่ง
ตกถนน (เดลินิวส์ ๒๓ มี.ค.๕๘)

๑๑. กลียุคใกล้เข้ามา เดือนพุทธศุภจากไทย สปช.
ชั้ดธรรมโกยภัยมันคง อั้งทrophyสินพระ ๒๐ ล้านล้าน
(ไทยโพสต์ ๒๓ มี.ค.๕๘)

๑๒. มือบแต่ไม่จ่ายเบี้ยเลี้ยง พระร่วมครึ่งหมื่นนัด ๓๐
มี.ค. ด้านข้อเสนอ กก.ปฏิรูปสงฆ์ (มติชน ๒๖ มี.ค.๕๘)

๑๓. ความยุติธรรมต้องรวดเร็ว จำคุก 'ก้านั้นเซีย-
เมีย' ๑๑ ปี ข้อหาบุกรุก-ยึดครองที่รัฐ (ไทยโพสต์ ๒๕
มี.ค.๕๘)

๑๔. รู้หรือยัง งานหลักของผู้ว่า
กทม. คืออย่างไร ฝนถล่ม-ท่วม
หนัก - รถหนีบ กทม.ลำลัก
(มติชน ๒๕ มี.ค.๕๘)

๑๕. ตั้งหลักให้ดี จะกู้ศาสนาหรือจะล้มสงเคราะห์?
นักวิชาการ มจร. หนุนบวชภิกษุณี เชื้อ ลดปัญหา
ล้ม-ถูกลวงขายตัว (มติชน ๒ เม.ย.๕๘)

๑๖. เหมือนอยู่คนละฟากฟ้า ๒๘ - ๒๙ มี.ค.นี้ร่วมเป็น
หนึ่งในบุคคลสำคัญที่จะได้ครอบครอง 'อัครสถาน'
แห่งใหม่ เริ่ม ๕๐-๑๕๐ ล้าน (จากแผนพับโฆษณาขายบ้าน)

๑๗. แก้ปัญหาต่างๆ เปิด ๓ โครงการ ร่วมสัญญาคุณ-
ธรรม หลังซื้อรถเมล์เอ็นจีวีคืบหน้า (มติชน ๒๗ มี.ค.๕๘)

๑๘. ใช้ปัญหาหลบหลีกปัญหา ยันเท่า 'พรก. จุกเดิน'
แจง ม. ๔๔ เบากว่ากฎอัยการศึก (เดลินิวส์ ๑ เม.ย.๕๘)

๑๙. ไม่คุมสติ เหตุการณ์ยิ่งเลวร้าย พ่อถอยรถทับลูก
วัย ๑ ขวบดับ คว่ำมีดปาดคอ (เดลินิวส์ ๓ เม.ย.๕๘)

● ต่อจากฉบับที่ ๒๙๗

หลักการสำคัญของพุทธศาสนา
อยู่ที่การสอนเรื่องกฎธรรมชาติของกรรม
ซึ่งถือว่าถ้าเรากระทำความกรรมหรือ “เหตุ” ใดๆ
เราก็จะได้รับวิบากหรือ “ผล” ของกรรม
ที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

หลักการสำคัญของพุทธศาสนาอยู่ที่การสอนเรื่องกฎธรรมชาติของกรรม ซึ่งถือว่าถ้าเรากระทำความกรรมหรือ “เหตุ” ใดๆ เราก็จะได้รับวิบากหรือ “ผล” ของกรรมที่สอดคล้องสัมพันธ์กันทั้งในระดับ และทิศทางที่เป็น “ผลที่ดี” (กุศลวิบาก) หรือ “ผลที่ไม่ดี” (อกุศลวิบาก) เสมอ โดย “มโนกรรม” ที่เกิดจากจิตวิญญาณ (ธาตุรู้ ซึ่งรับรู้ความรู้สึกนึกคิดทั้งหลาย) จะเป็นรากฐานหรือเป็นประธานของกรรมต่าง ๆ จิตวิญญาณ (หรือธาตุรู้) มีธรรมชาติที่เป็นอิสระในการตัดสินใจเลือกกระทำ “เหตุที่ดี” (กุศลกรรม) หรือ “เหตุที่

ไม่ดี” (อกุศลกรรม) ฉะนั้น “เจตจำนงเสรี” หรือ “สิทธิที่จะคิด พูด ทำ” สิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างอิสระ จึงเป็นแก่นสารคุณค่าสำคัญ (virtue) ที่แฝงอยู่ภายในตัวมนุษย์แต่ละคน

ทั้งนี้แก่นของหลักพุทธปรัชญาตั้งอยู่บนสมมติฐานว่าธรรมชาติของสรรพสิ่ง หรือ “โลกที่มนุษย์รับรู้” เป็นสัมพันธ์ภาพระหว่าง “สิ่งที่ถูกรู้” (รูป) กับ “จิตที่รับรู้” (นาม) อันสอดคล้องกับโลกทัศน์ใหม่ทางฟิสิกส์ภายใต้ทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ที่ชี้ให้เห็นว่า “ความเร็ว” ซึ่งสัมพันธ์อย่าง

แบบแน่นอนกับ “อวกาศและเวลา” (จนอาจกล่าวได้ว่าความเร็วคืออัญรูปหนึ่งของอวกาศและเวลาที่ประกอบขึ้นเป็นเอกภพ)^(๑๒) มีธรรมชาติที่เป็น “สัมพัทธภาพ” (relativity) ซึ่งขึ้นกับ “ความเร็วของสิ่งที่ถูกสังเกต” กับ “ความเร็วของตัวผู้สังเกต” (ทำให้ “อวกาศและเวลา” มีธรรมชาติที่เป็นสัมพัทธภาพระหว่าง “รูป” กับ “นาม”)

ฉะนั้นถ้ามียานอวกาศ ๒ ลำอยู่ในห้วงอวกาศ (โดยไม่นำเทหวัตถุอื่นมาร่วมพิจารณาภายใต้กรอบอ้างอิงของอวกาศและเวลาในกรณีนี้) ความเร็วของยานอวกาศลำข้างหน้าที่สังเกตเห็นจากคนที่อยู่ในยานอวกาศอีกลำหนึ่งจะเป็นความเร็วสัมพัทธ์เสมอ เมื่อเป็นเช่นนี้สมมติถ้าเรานั่งอยู่ในยานอวกาศลำหนึ่ง เราจะมีความเร็วของยานอวกาศลำที่เห็นข้างหน้าได้ ๒ วิธีทางคือ ได้แก่การพยายามส่งผ่านพลังงานรูปใดรูปหนึ่งออกไปควบคุมบังคับความเร็วของยานอวกาศลำนั้นทางหนึ่ง ซึ่งกระทำได้ยากและมีข้อจำกัดมากมาย กับอีกวิธี

การหนึ่งที่กระทำได้ง่ายกว่ากันมากและไม่มีข้อจำกัดก็คือ การหันมาควบคุมที่ความเร็วของยานอวกาศลำที่เราที่นั่งนั่นเอง โดยถ้าเราต้องการบังคับให้ยานอวกาศลำข้างหน้าแล่นช้าลง ก็แค่เร่งความเร็วของยานอวกาศลำที่เราที่นั่งให้แล่นเร็วขึ้น หรือถ้าต้องการควบคุมบังคับให้ยานอวกาศลำข้างหน้าแล่นเร็วขึ้น ก็เพียงแค่ลดความเร็วในยานอวกาศของเราให้แล่นช้าลง และถ้าต้องการบังคับให้ยานอวกาศลำข้างหน้าหยุดนิ่ง ก็เพียงแค่ปรับอัตราความเร็วในยานอวกาศของเราให้เท่ากับยานอวกาศลำนั้น เป็นต้น

ในโรหิตัสสสูตร จตุตถนิบาต อังคตตรนิกาย พระพุทธเจ้าจึงตรัสแก่โรหิตัสสเทวบุตรที่มาเฝ้าว่า “...สัตว์ย่อมไม่เกิด ย่อมไม่แก่ ย่อมไม่ตาย ย่อมไม่จุติ ย่อมไม่อุบัติในโอกาสใด เราไม่กล่าวโอกาสนั้นว่าเป็นที่สุดแห่งโลกที่ควรรู้ ควรเห็น ควรถึง ด้วยการไป และเราย่อมไม่กล่าวการกระทำที่สุด

๑๒. พุทธปรัชญาอธิบายว่าสิ่งพื้นฐานหรือ “ธาตุ” ในจักรวาลประกอบด้วย 6 อย่าง ตามความเชื่อของคนยุคนั้น ได้แก่สิ่งที่แข็งของแข็ง (ธาตุดิน) ของเหลว (ธาตุน้ำ) ก๊าซ (ธาตุลม) พลังงาน (ธาตุไฟ) อวกาศที่ว่าง (อวกาศธาตุ) และธาตุรู้ (วิญญาณธาตุ) โดยความรู้ทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ชี้ให้เห็นว่าสถานะของสสารในรูปของแข็ง ของเหลว และก๊าซนั้น ประกอบขึ้นจากอะตอมของธาตุแบบเดียวกัน จึงสามารถยุบтонสิ่งพื้นฐานของเอกภพให้เหลือแค่ “สสาร พลังงาน อวกาศ และธาตุรู้” ทั้งนี้ทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ชี้ให้เห็นต่อไปว่าสสารกับพลังงานอันที่จริงก็เปลี่ยนสถานะสลับกันได้ (เช่นเดียวกับที่ของแข็ง ของเหลว และก๊าซ สามารถเปลี่ยนแปลงสถานะสลับกันได้) ตามสมการ $E = mc^2$ ฉะนั้นจึงทำให้สามารถยุบтонสิ่งพื้นฐานของเอกภพให้เหลือเพียง “สสาร อวกาศ และธาตุรู้” ขณะที่สสารและอวกาศเป็นเหมือนมิติสองด้านของสิ่งๆเดียวกัน ดังเช่นที่ว่างภายในแก้วน้ำย่อมถูกกำหนดขึ้นจากโครงกรอบของแก้วน้ำ ถ้าไม่มีโครงสร้างของแก้วน้ำเป็นกรอบอ้างอิง อวกาศหรือที่ว่างภายในแก้วน้ำก็ดำรงอยู่ไม่ได้ เป็นต้น พุทธปรัชญาจึงยุบтонสิ่งพื้นฐานของเอกภพต่อไปจนเหลือแค่ “รูปิ”(สสารและอวกาศ) กับ “นาม” (ธาตุรู้) ขณะเดียวกันในอีกด้านหนึ่งของการอธิบาย “ความเร็ว” ซึ่งก็คือการเคลื่อนที่หรือการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งแห่งที่ของสสารในอวกาศ (โดยเป็นสัมพัทธภาพกับการรับรู้ภายใต้กรอบอ้างอิงของอวกาศและเวลาหนึ่งๆ) อันมีค่าเท่ากับระยะทาง/เวลา โดย “ระยะทาง” ขึ้นกับตำแหน่งความสัมพันธระหว่างสสารในอวกาศหนึ่งๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ “ความเร็ว” จึงเท่ากับเป็นมโนทัศน์ที่รวมเอา “อวกาศ สสาร เวลา และธาตุรู้” ที่ประกอบขึ้นเป็นสิ่งพื้นฐานของเอกภพเข้าด้วยกัน

แห่งทุกซ์ เพราะไปไม่ถึงที่สุดแห่งโลกแต่เราย่อม
บัญญัติโลก เหตุเกิดแห่งโลก ความดับแห่งโลก
และปฏิบัติเครื่องให้ถึงความดับแห่งโลก ใน
อรรถภาพอันมีประมาณวาหนึ่ง (ของร่างกายมนุษย์)
ที่มีสัญญา (ความจำได้หมายรู้) และมีใจ (จิตที่
รับรู้) เท่านั้น” (พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๑ : ๔๘)

ด้วยเหตุนี้ถ้าสมมติมีคน ๒ คนยืนดูดวงอาทิตย์
โพล่พันขอบฟ้าทิศตะวันออกอยู่ด้วยกัน โดยคน
หนึ่งเชื่อว่า “ดวงอาทิตย์กำลังหมุนรอบโลก” อีก
คนเชื่อว่า “โลกกำลังหมุนรอบดวงอาทิตย์” ภาย
ใต้สัมพัทธภาพแห่งการปรุงแต่งของ “จิตที่รับรู้”
(นาม) กับ “ดวงอาทิตย์ที่ถูกรับรู้” (รูป) ในกรณีนี้
จะทำให้คนทั้งสองเห็น “ดวงอาทิตย์คนละดวง”
เพราะตัวตนของดวงอาทิตย์ที่คนทั้งสองมองเห็น
และเชื่อว่าดำรงอยู่จริงอย่างเป็นวัตถุวิสัยหรือภว
วิสัย (โดยไม่ว่าจะมีใครมาเห็นหรือไม่ก็ตาม ดวง
อาทิตย์ก็ยังคงดำรงอยู่จริงด้วยตัวของมันเอง
เช่นนั้นอย่างนั้น) ที่จริงเป็นเพียงภาพที่เลื่อนไหล
เปลี่ยนแปลงไปอย่างว่างเปล่า จากอนาคต
อันเร่ร้างมาเป็นปัจจุบันที่ดำรงอยู่จริงชั่วขณะ
จากปัจจุบันขณะที่ดำรงอยู่จริงเปลี่ยนไปเป็นอดีต
ที่ว่างเปล่าอยู่ทุก ๆ ขณะของกาลเวลา เพียงแต่
ความจำได้หมายรู้ (ซึ่งพุทธศาสนาเรียกว่า
“สัญญา”) กับการปรุงแต่งของความคิด (ซึ่ง
พุทธศาสนาเรียกว่า “สังขาร”) ภายใตจิตที่กำลัง
รับรู้ (ซึ่งพุทธศาสนาเรียกว่า “วิญญาณ”) ได้ถัก
-ทอเชื่อมร้อยภาพของสิ่งที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ๆ
อย่างต่อเนื่องรวดเร็ว นั้น ๆ เข้าด้วยกัน แล้ว
ปรุงแต่งให้เห็นเป็น “ตัวตน” ของสิ่ง ๆ หนึ่งทีดำรง
อยู่จริงอย่างเป็นวัตถุวิสัย ทั้ง ๆ ที่ตามความเป็น
จริงแล้วเป็นเพียงแคหน่วยความคิดหรือ “มโนทัศน์”
(concept) หนึ่ง ๆ ที่สะท้อนผ่านภาษาที่เรียกขาน
เท่านั้น การไปยึดเอาหน่วยความคิดหรือมโน

ทัศน์ที่สะท้อนผ่านภาษาดังกล่าวมาเป็น “ตัวตน”
ของสิ่งนั้น ๆ ก็คือสิ่งที่พุทธศาสนาเรียกว่า “อัตต-
วาหุพาทาน” (อัตตา + วาหะ + อุพาทาน)

ฉะนั้นคนที่กำลังรับรู้ในมโนทัศน์ว่า “มีสิ่ง ๆ
หนึ่งที่โลกกำลังหมุนรอบสิ่งนั้น” และเรียกสิ่งดัง
กล่าวว่าเป็น “ดวงอาทิตย์(๑)” กับคนที่กำลังรับรู้ใน
มโนทัศน์ของ “สิ่งอีกสิ่งหนึ่งที่โลกกำลังถูกล้อม
หมุนรอบ” และเรียกสิ่งดังกล่าวว่า “ดวงอาทิตย์(๒)”
จึงกำลังเห็น “สิ่งคนละสิ่งกัน” ถึงแม้ว่าจะกำลังยืน
ดูสิ่ง ๆ หนึ่งอยู่ด้วยกัน และเรียกชื่อสิ่งที่เห็นโดยใช้
ภาษาคำเดียวกัน สะกดตัวอักษรแบบเดียวกัน ตลอด
จนออกเสียงเรียกว่า “ดวงอาทิตย์” เหมือนกันก็ตาม

ถ้าเราใช้ “สติ” เป็นเครื่องมือเฝ้าสังเกต
ธรรมชาติของปรากฏการณ์ “ความรู้สึกลึก-นึก-
คิด” (ซึ่งพุทธศาสนาเรียกว่าเวทนา สัญญา
สังขาร) อย่างเพ่งพินิจพิจารณาโดยละเอียด
เหมือนนักวิทยาศาสตร์ที่เฝ้าสังเกตธรรมชาติ
ความเปลี่ยนแปลงของตำแหน่งดวงดาวบน
ท้องฟ้าในยามค่ำคืนผ่านเครื่องมือคือกล้องดูดาว
หรือเฝ้าสังเกตธรรมชาติความเปลี่ยนแปลงของ
สิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ ที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่าผ่าน
เครื่องมือคือกล้องจุลทรรศน์ จนเกิดปัญหาเข้าใจ
และเข้าถึงความจริงตามที่เป็นจริงในปรากฏการณ์
ธรรมชาติของ “สรรพสิ่งที่ถูกรับรู้”

ปัญหาที่สัมพันธ์ถึงลึกลับจะความจริงหรือที่พุทธ
ศาสนาเรียกว่า “ญาณ” อันค่อย ๆ ลึกลับเป็น
ความเข้าใจเพิ่มขึ้น ๆ ตามลำดับขั้น ๑๖ ขั้น (ซึ่ง
พุทธศาสนาเรียกว่าญาณ ๑๖ หรือโสฬสญาณ)
นั้น (๑๓) จึงเริ่มต้นด้วยญาณที่ ๑ คือ “นามรูป-
ปริเฉทญาณ” อันเป็นญาณที่สามารถแยกแยะ
ความแตกต่างระหว่าง “นาม” (จิตที่รับรู้) กับ

๑๓. ดูคำอธิบายเพิ่มเติมของโสฬสญาณหรือญาณ ๑๖ ใน พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต),
พจนานุกรมพุทธศาสตร์ฉบับประมวลศัพท์, (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์บริษัทสหธรรมิกจำกัด, ๒๕๕๓) หน้า ๙๐.

“รูป” (สิ่งที่ถูกรู้) จนประจักษ์ชัดว่าสองสิ่งนี้เป็นคนละสิ่งกัน จากนั้นจึงกำหนดรู้ต่อไปสู่ญาณที่ ๒ ได้แก่ “ปัจฉยปริศนญาณ” ซึ่งเป็นปัญญาที่กำหนดรู้ว่าความจริงของสรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่เราได้รับรู้นั้น อันที่จริงก็คือปัจจัยการปรุงแต่งแห่งสัมพัทธภาพระหว่าง “สิ่งที่ถูกรู้” (รูป) กับ “จิตที่รับรู้” (นาม) และถ้าเรากำหนดสติเฝ้าดูอย่างละเอียดและจดจ่อยิ่ง ๆ ขึ้นต่อไป ก็จะตามเห็นธรรมชาติแห่งไตรลักษณ์ (อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา) ของสรรพสิ่งทั้งปวงที่เรากำลังรับรู้อยู่นั้น ๆ ว่า ล้วนแล้วแต่มีความไม่เที่ยง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ดับไป ๆ ตลอดเวลา (อนิจจัง) ทนตั้งอยู่ในสถานะเดิม เช่นนั้น ๆ ไม่ได้แม้เพียงชั่วขณะแห่งเวลา (ทุกขัง) จึงปราศจากแก่นสารความหมายของความเป็น “ตัวตน” แห่งสรรพสิ่งที่ดำรงอยู่จริงอย่างเป็นวัตถุวิสัย (อนัตตา) ปัญญาที่สามารถประจักษ์ถึงความจริงตามความเป็นจริงขั้นนี้ (โดยไม่ใช้แค่

การคิดนึก แต่เป็นประสบการณ์ที่สัมผัสรับรู้จริง ๆ) จะเป็นการเข้าถึงลำดับขั้นของญาณที่ ๓ ซึ่งเรียกว่า “สัมมสนญาณ”

เมื่อเราใช้ “สติ” (สติสัมโพชฌงค์) และ “ปัญญา” (ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์) เฝ้าพิจารณาอย่างจดจ่อละเอียดขึ้น ๆ ต่อไปด้วย “ความเพียรอย่างต่อเนื่อง” (วิริยสัมโพชฌงค์) ในที่สุดก็จะสามารถสัมผัสกับสัจจะความจริงในอีกระดับหนึ่งของไตรลักษณ์ อันเป็นแก่นแท้แห่งความเป็นจริงของสรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวงในเอกภพที่ดำรงอยู่จริงเพียงแค่ “ปัจจุบันขณะ” แล้วดับไป ๆ จนพ้นการถูกครอบงำด้วย “มายาคติของกระแสความต่อเนื่องแห่งอวกาศและเวลา” ซึ่งพุทธศาสนาเรียกว่า “สันตติ” หรือคล้ายกับสิ่งที่ทฤษฎีควอนตัมเรียกว่า “คลื่นแห่งความน่าจะเป็น” (probability wave)^(๑๔) **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

๑๔. ทฤษฎีควอนตัมเป็นทฤษฎีทางฟิสิกส์ยุคใหม่ที่มีจุดเริ่มต้นจากการพยายามอธิบายพฤติกรรมธรรมชาติของอนุภาคเล็กๆ ภายใต้อะตอมซึ่งทฤษฎีทางฟิสิกส์แบบเดิมอธิบายไม่ได้ เช่นปรากฏการณ์โฟโตอิเล็กทริก (hotoelectric effect) ที่แสงแสดงพฤติกรรมเป็นทั้งอนุภาค ขณะเดียวกับที่แสดงพฤติกรรมเป็นคลื่นด้วย โดยปรากฏการณ์เช่นนี้สามารถอธิบายได้จากพื้นฐานของสมมติฐานใหม่ว่า ปริมาณทางฟิสิกส์บางอย่างที่มนุษย์เคยเชื่อกันว่ามีค่าได้อย่างต่อเนื่องนั้น อันเป็นจริงสามารถมีค่าได้เฉพาะบางค่า หรือที่เรียกว่าปริมาณดังกล่าวถูก “quantized” (อันเป็นที่มาของชื่อทฤษฎีควอนตัม) แนวคิดเรื่องสสารหรืออนุภาคประพฤติตัวเหมือนคลื่นและสลับกันได้ ซึ่งเรียกว่าทวิภาคของคลื่นและอนุภาค (wave/particle duality) นี้ เป็นพื้นฐานของทฤษฎีกลศาสตร์คลื่น (wave mechanic) อันเป็นส่วนหนึ่งของทฤษฎีกลศาสตร์ควอนตัม โดยฟังก์ชันของคลื่น (wave function) ในทฤษฎีกลศาสตร์คลื่นจะเป็นค่าฟังก์ชันทางคณิตศาสตร์ของระบบข้อมูลชุดหนึ่งๆ ที่เกี่ยวกับปรากฏการณ์ของสิ่งที่ถูกสังเกต เช่น เมื่อพูดถึงสิ่งๆหนึ่งที่เราเรียกว่าอิเล็กตรอน เรากำลังหมายถึงโอกาสหรือความน่าจะเป็นในการพบตำแหน่งของอิเล็กตรอนดังกล่าวภายใต้ อวกาศ ๓ มิติ (ของด้านกว้าง ยาว ลึก หรือ x, y, z) ณ มิติที่ ๔ ของเวลา (t) ท่ามกลางกระแสความเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องของอวกาศและเวลา (หรือที่พุทธปรัชญาเรียกว่ากระแสสันตติ) จนความดำรงอยู่ของอิเล็กตรอนที่กำลังสังเกตนี้มีสถานะเป็นเพียงค่าเชิงคณิตศาสตร์ในรูปฟังก์ชันของ “คลื่นแห่งความน่าจะเป็น” (probability wave) เท่านั้น การที่เราไม่สามารถแยกปรากฏการณ์ของสิ่งที่ถูกสังเกต (รูป) ออกจากเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและสังเกต (นาม) โดยภายใต้เครื่องมือและการทดลองแบบหนึ่งเราจะสังเกตเห็นแสงแสดงธรรมชาติเป็นคลื่น แต่ภายใต้เครื่องมือและการทดลองอีกแบบหนึ่งเราจะสังเกตเห็นแสงแสดงธรรมชาติเป็นอนุภาค (สสาร) ทั้ง ๆ ที่คลื่นและอนุภาคมีคุณลักษณะพื้นฐานแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง คือเมื่อคลื่นชนกันจะเกิดการซ้อนทับ แต่ถ้าอนุภาคชนกันจะเกิดการแตกตัว อันทำให้ปรากฏการณ์ความไม่ต่อเนื่องของปริมาณทางฟิสิกส์ในสิ่งที่ถูกสังเกตนี้มีความสอดคล้องกับรากฐานความคิดทางพุทธปรัชญาที่ชี้ให้เห็นการไม่สามารถแยกความจริงของสิ่งต่าง ๆ ออกจากการปรุงแต่งระหว่าง “รูป” (สิ่งที่ถูกสังเกต) กับ “นาม” (ตัวผู้สังเกตซึ่งรวมถึงเครื่องมือและรูปแบบการทดลองที่ใช้ในการสังเกต) ภายใต้กระแสสันตติของการเคลื่อนที่แห่งการ “เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป” อย่างต่อเนื่องของสรรพสิ่งในจักรวาล จนเราไม่สามารถจะกำหนดตำแหน่งที่ดำรงอยู่จริงของสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ (เพราะทันทีที่กำหนดรู้ สิ่งๆ นั้นก็ดับสูญเปลี่ยนแปลงไปแล้ว) ความจริงที่เรารับรู้จึงเป็นแค่ “ความน่าจะเป็น” แห่งการดำรงอยู่จริงของสิ่งๆ นั้นเท่านั้น

คนที่คิดแต่จะกินสูบตีมเสพให้สมใจ ไม่มีวันอิมวันพอ
คนประเภทนี้แม้มีอายุตั้งร้อยปี
ก็เป็นผู้ไม่ได้สร้างคุณค่าให้แก่ตนเอง
และช่วยรังสรรค์สังคมแต่อย่างใด

สาระของชีวิต

ชาวบ้านยุคนี้ถ้าพูดถึงความสุขสบายของชีวิต จะใช้คำเปรียบเทียบกับว่าสุขสบายเหมือนอยู่ในห้องแอร์ เป็นความหมายรวบยอดของความสุข โดยเปรียบให้เห็นภาพความเย็นสบายของสภาพร่างกายในห้องแอร์ที่เย็นฉ่ำ

แต่คำเปรียบเทียบกับโบราณนั้น พูดถึงความสุขสบายว่า มีความสุขสบายเหมือนได้ไปนั่งถ่ายบนขอนไม้ ยุคนั้นยังไม่มีรู้จักการสร้างส้วม เมื่อปวดถ่ายต้องไปปลดทุกข์ที่ป่าใกล้บ้าน บางทีหญิงก็นั่งถ่ายไปหญิงก็แทงไป เจ็บ ๆ คัน ๆ ชวนรำคาญ ถ้ามีขอนไม้ใกล้ ๆ ได้ขึ้นไปนั่งบนขอนไม้ขับถ่าย นับเป็นความสุขพิเศษมากกว่านั่งในพงหญ้า

ชาวบ้านอยู่กันเรียบง่าย แต่ละครอบครัว

คิดคล้าย ๆ กัน เพียงมีบ้านพอได้อาศัยกันแดดกันฝน มีเสื้อผ้าพองุ่นหม่ม มีหยูกยาจากหมอพื้นบ้านพอได้ใช้รักษาเมื่อยามเจ็บป่วย สิ่งที่สำคัญจำเป็นที่สุดคืออาหาร ก็พอหาได้จากแหล่งธรรมชาติรอบ ๆ หมู่บ้าน หรือเพาะปลูกพอเป็นเสบียงกินได้ทั้งปี

ในชีวิตประจำวันที่เสี่ยงไม่ได้คือการขับถ่าย แต่ก่อนคำว่าส้วมชาวบ้านไม่รู้จัก ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ทั้งหญิงและชาย จะมุ่งตรงไปยังป่าชี้ทำย หมู่บ้าน ช่วงหน้าแล้งไม่ลำบากนักเพราะพื้นดินแห้งใบหญ้าแห้งเหี่ยวเฉา แต่หน้าฝนพื้นดินเปียกแฉะต้นไม้ใบหญ้าออกงาม สิ่งปฏิกูลที่กองหย่อมนั้นหย่อมนี้ถูกน้ำฉ่ำแฉะทำให้ไม่น่ารื่นรมย์

ชาวบ้านเห็นความลำบากของพระสงฆ์ ที่จะต้องเดินไกลไปเข้าป่ารวมปนกับชาวบ้าน จึงช่วยกันขุดหลุมลึกใช้ไม้มาพาดขวางหลุมเว้นช่องตรงกลางพอเหมาะสำหรับนั่งขยับถ่าย ปิดฝาหลุมด้วยหญ้าคาเรียกกันว่าส้วมหลุมนั่นเอง

ส้วมหลุมไม่ได้ปิดสนิทอะไรนัก แมลงวันจึงบินลงไปใต้ตอมและวางไข่เกิดหนอนส้วมตัวใหญ่ ๆ เป็นภาพชินตาของชาวบ้านหรือพระที่ใช้ส้วมหลุม

เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน มีสมณะสามรูปเดินจาริกมาปักกลดที่ป่ามะม่วงใกล้หมู่บ้าน ญาติธรรมและชาวบ้านพากันมาฟังธรรม สมณะรูปหนึ่งยกนิทานมาเทศน์ประกอบว่า..

มีชายสองคนเป็นเพื่อนสนิทคบคั่นกันจนกระทั่งตายจากกัน เมื่อตายแล้วคนหนึ่งไปเกิดเป็นเทวดา (เทวดาที่เทียบได้กับคนผู้มีจิตใจสูง มีปัญญา รู้ดีรู้ชั่ว อยู่เหนืออบายมุขต่าง ๆ นึกคิดหรือมุ่งทำแต่สิ่งดีเรื่องดี) ส่วนเพื่อนอีกคนหนึ่งไปเกิดเป็นหนอนอยู่ในส้วมหลุม เทวดานั้นมีความสุขแล้วหวนก็คิดถึงเพื่อน เอ้...เพื่อนรักของเราไปเกิดที่ไหนนะ เล็งญาณดูสักหน่อย โอ...เพื่อนไปเกิดเป็นหนอน เทวดารู้สึกสงสารเพื่อนเป็นกำลังว่าแล้วก็ต้องไปเยี่ยมเพื่อนเพื่อชักชวนขึ้นมาอยู่บนสวรรค์ด้วยกันดีกว่า

เพื่อนเอ๋ยขึ้นมาไปเป็นเทวดากับเราเถิดนะ...

เจ้าหนอนที่กำลังกินอาจมนเพลินอยู่จึงถามว่าไปเป็นเทวดาจะได้กินอะไร เทวดาก็ตอบว่าเป็นเทวดานั้นอยากกินอะไรก็แค่นึกเอา อาหารก็ลอยมาแล้ว เจ้าหนอนฟังแล้วจึงบอกว่าไปเป็นเทวดายังต้องนึกจึงจะได้กิน เราเป็นหนอนไม่ต้องเสียเวลานึก แค่อ้าปากก็ได้กินแล้ว อาหารสมบูรณ์เพียบพร้อมตลอด จะชวนขวายเป็นเทวดาทำไม เป็นหนอนนี่ดีทีสุดแล้ว ว่าแล้วก็มุดหัวเสปสิ่งปฏิกุลเนาเหม็นอย่างสำราญบานใจอยู่ที่หลุมส้วมตามเดิม

สมณะท่านได้เทศน์ขยายความให้รู้ว่าจิตวิญญาณเทวดาเป็นเช่นไร จิตที่อยู่ในสภาพความเป็นหนอนเป็นเช่นไร หรือสภาพการกระทำทาง

กายวาจาส่งผลสู่สังคมนองกว้างต่างกันอย่างไร

คนที่เปรียบได้ในกลุ่มพวกเทวดาอุบัติเทพคือ ลดละขัดเกลากิเลส มีปัญญารู้คุณค่าที่ได้เกิดมาเป็นคน เป็นความโชคติมหาศาลแล้ว จึงฝึกฝนพัฒนาตนไปสู่กุศลธรรมความดีงามอย่างถูกต้อง คิดดี พูดดี ทำดี ไม่แสวงหาความสุขสมอยากแบบโลกีย์ ไม่เห็นแก่ตัวเบียดเบียนผู้อื่น

ส่วนคนที่วัน ๆ คิดถึงแต่ประโยชน์มุ่งแสวงเอามาให้ตน ไม่สนใจสังคมนองข้างว่าจะขัดสนทุกข์ยากอย่างไร ขอให้ตนก็คุณเสปสุขไปจนวันตายก็พอ หรือคนขี้เกียจไม่คิดจะทำการทำงานเป็นชิ้นเป็นอัน วัน ๆ มีแต่คิดอยากจะกินสุบตีมีเสปให้สมใจไม่มีวันอิมวันพอ คนประเภทนี้แม้มีอายุตั้งร้อยปี ก็เป็นผู้ไม่ได้สร้างคุณค่าให้แก่ตนเองและช่วยรังสรรค์สังคมนองแต่อย่างใด เทียบกับผู้มีจิตเป็นเทวดาเป็นอุบัติเทพ ลดละกิเลสซึ่งแม้มีชีวิตเพียงวันเดียวก็ยังนับว่ามีประโยชน์คุณค่ากว่า ☸

การลงมือแนะนำ/สอนเทคนิค ๙ ข้อ/ยา ๙ เม็ด โดยละเอียดไม่สอนให้เขาฟังตนและเข้าใจในเรื่องกรรม จะเป็นการทำบาปและมีวิบากร้ายโดยไม่รู้ตัว

ใจเพชร กล้าจน
๑ เมษายน ๒๕๕๘

บ้านญาติแพทย์วิถีธรรม กองบุญบูรพาภักดิ์
จัดอบรมค่ายสุขภาพพึ่งตน ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง (หมอเขียว)
ทุกวันเสาร์ที่สองของเดือน
ร้านอาหาร ธรรมะ-ชาติ
๔๒/๔ หมู่ ๕ ต.ตาชิ่ง อ.บ้านค่าย จ.ระยอง ๒๑๑๒๐ โทร. ๐๘๑-๔๔๒๐๔๓๔

(ตอนที่ ๑๐)

● **สะอึก** คือ อาการของร่างกายสร้างมูกเมือก เสมหะเหนียวขึ้นมาปกป้องตัวเองเป็นจำนวนมาก จนทำให้มีอาการสะอึก

● **อาเจียน** หมายถึง ร่างกายขับของเสีย คือ เลือดเสีย ไขมันเสีย น้ำเหลืองเสีย มาทิ้งที่ 'กระเพาะ' และ 'ลำไส้' เป็นจำนวนมาก แต่ร่างกาย นำไปทิ้งทางทวารหนักไม่ทัน จึงเกิดการขับของเสีย ทิ้งทางปากแทน

● **ใช้ พุทธรัตนโทษ**

- ๑. กำเดาเสมหะ
- ๒. กำเดาโลหิต
- ๓. กำเดาลม
- ๔. เสมหะลม
- ๕. เสมหะดี
- ๖. ลมดี
- ๗. เลือดลมน้ำเหลือง

๑) **ใช้กำเดา และเสมหะ**

ถ้าเกิดทั้งสองอย่างขึ้นด้วยกัน จะทำให้ **ปวดหัว ตัวร้อน เหงื่อตก หนาวสะท้าน แสยงขน จุกแน่นในอก หายใจขัดไม่สะดวก**

เมื่อเกิด 'กำเดา' คือ **เม็ดเลือดแดง**จำนวนมาก ถูกขับมาทิ้งที่ 'กระเพาะ' และ 'ลำไส้' ร่างกาย ย่อมต้องสร้างมูกหรือเสมหะมาปกป้องไม่ให้ **เลือดเสียถูกดูดซึมเข้าสู่ร่างกาย** เมื่อมูกหรือ เสมหะหนาขึ้นเรื่อยๆทำให้เกิดแก๊สในลำไส้เพิ่มมากขึ้น จะทำให้ **ปวดหัว เมื่อเม็ดเลือดแดงเป็นจำนวนมากจะทำให้ ตัวร้อน เหงื่อตก เมื่อเม็ดเลือดแดง มากขึ้นๆ ก็จะหนาวสะท้าน แสยงขน**

เมื่อเม็ดเลือดเสียตกค้างในลำไส้จำนวนมาก

รวมทั้งมูกเหนียวมาก จะเกิดแก๊ส แน่นหน้าอก หายใจขัดไม่สะดวก

๒) ใช้กำเดา และโลหิต

ถ้าเกิดทั้งสองจะมีอาการ ปวดหัวมาก จิตใจ กระวนกระวายร้อนในกระหายน้ำเบื่ออาหารไม่ยอมกิน นอนไม่หลับตอนกลางคืน แต่พอหลับตามักเพ้อ

เมื่อร่างกายเกิด 'กำเดา' คือ มีดเลือดเสีย จำนวนมาก บวกกับโลหิตซึ่งยังเป็นโลหิตดำที่ยังไม่ได้ฟอกให้เป็นเลือดแดงจำนวนมากจะทำให้ ปวดหัวมาก เท่ากับเพิ่มความเป็นกรดใน กระแสเลือดมากขึ้น ทำให้ อิตใจกระวนกระวาย กระหายน้ำ มูกและเสมหะยิ่งหนาแน่นมากเท่าไร 'ลื่น' ที่เป็นจุดสะท้อนของ 'ลำไส้' นั้นจะแสดงอาการ เบื่ออาหาร กินอาหารไม่ลง และทำให้กลางคืน นอนหลับยาก เมื่อนอนหลับไม่สนิท จะทำให้ 'พ้อ' ได้

๓) ใช้กำเดา และลม

ทำให้มีอาการ

- วิงเวียน ปวดหัวมาก ตัวร้อนจัด เหงื่อตก จับหนาว สะท้าน กระหายน้ำ จิตใจระส่ำระสาย
- ท้องขึ้น วิงเวียน สะอึก (คือ อาการของร่างกาย สร้างมูกเมื่อกเสมหะเหนียวขึ้นมาปกป้องตัวเอง เป็นจำนวนมาก จนทำให้มีอาการสะอึก) และ อาเจียน (หมายถึง ร่างกายขับของเสียคือเลือดเสีย ไขมันเสีย น้ำเหลืองเสียมาทิ้งที่ 'กระเพาะ' และ 'ลำไส้' เป็นจำนวนมากแต่ร่างกายนำไปทิ้งทางทวารหนัก ไม่ทัน จึงเกิดการขับของเสียทิ้งทางปากแทน)

๔) ใช้เสมหะ และลม

จะมีอาการ

- หนาว (บอกถึงร่างกายมีเสมหะเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากทำให้ร่างกายดูดซึมของเสียและของดีได้น้อย และบ่งบอกถึงการแลกเปลี่ยนออกซิเจนได้น้อย ด้วย และต่อมาจะรู้สึกร้อน (ร้อนๆ หนาวๆ) วิงเวียน ปวดหัว นัยน์ตามัว (คือ อาการของตับที่ส่งน้ำดี มาย่อยไขมันได้น้อยมาก จึงเกิดแก๊สเพิ่มขึ้น

ทีละน้อยจนถึงมาก ส่งผลให้ แสบตา ตามัว) เหงื่อไหล ไม่ยอมกินอาหาร (เมื่อลมแน่นในท้องจำนวนมาก จะ ทำให้หายใจลำบาก และอยากกินอาหารแต่กิน ไม่ค่อยได้ เพราะมีแก๊สเป็นจำนวนมากเกิดขึ้น)

- หนาวสะท้าน แสบงขน เกียจคร้าน วิงเวียน ปวดหัว กระหายน้ำ ในปากคอกและน้ำลายแห้ง เจ็บบริเวณ เหวและท้องน้อย นอนหลับมักสับสน (บอกถึง ฮอรโมนที่ส่งไปเลี้ยงสมองไม่สมดุล ร่างกาย ต้องการฮอรโมนเพิ่มจึงเกิดอาการนอนไม่หลับ) ทั้งนี้เพราะ ลมและเสมหะระคนกัน

- ปวดหัวมาก ใจ หวานนอน บิดตัวเกียจคร้าน เหงื่อไหล

- เกิดกัมมุตคตอายุ ๔๐-๕๐ ปี ในแคว้นตฤก

มีอาการ หนักตัว ใจ ปวดหัว เมื่อยตามมือและ เท้า มีลมเป็นต้นไข้ เริ่มจับแต่ตอนค่ำไปจนถึง รุ่งเช้า จะสร้างคลายลง มีอาการร้อนรอนภายใน เหงื่อไม่มี ข้างนอกเย็น ทั้งนี้เป็นเพราะลมและ เสมหะระคนกัน เป็นทุวันโทษ

๕) ใช้เสมหะ และดี

- หน้าแดง ผิวหน้าแห้ง กระหายน้ำ อาเจียน และ ปัสสาวะออกมามีสีเหลืองมุกหมดสติไปนอนไม่หลับ
- เกิดกัมมุตคตอายุอยู่ในภุมภคว์ คือ ภายใน ๑๖ ปี มีนไฟ ในดินนั้นตฤก

มีเสมหะเป็นต้นไข้และดีเข้ามาระคนเป็น ๒ สถาน ทำให้ มีอาการ สะท้านร้อนสะท้านหนาว ในปากและคอกเป็นเมือก กระหายน้ำ หอบไอ เชื่อมมัว (ลิ้นดำไม่ขึ้น) ตัวหนัก ไข้เริ่มจับแต่เช้าตรู่ จะสร้างคลายตอนบ่าย ๓ นาฬิกา

ถ้าเสมหะกล้า เป็นไข้แต่เช้ามืด ถึง ๓ โมง จะมีอาการ เชื่อมมัว ดึงตามตัว ตัวหนัก ใจ นอนหลับไม่สนิท

ถ้าดีกล้า จับแต่เที่ยงไปถึงบ่าย ๓ นาฬิกา ถึง คลาย เชื่อมมัว อาเจียน คลื่นไส้

๖) ใช้เพื่อลม และดี

- เกิดกัมมุตคต อายุ ๓๐- ๔๐ ปี ๖ วันตฤก

มีดีเป็นต้นไข้ เริ่มจับตั้งแต่เที่ยงวันไปจนถึง

เป็นคำจึงจะสร้างคลาย มีอาการ เชื่อมมัว ปวดเมื่อยตามข้อ ทาว อาเจียน ปากและคอแห้ง ขนลุกขนพอง มักสะดุ้ง ตัวร้อน ทั้งนี้เป็นเพราะลมเข้าระคน เป็นทวันโทษ

ถ้าลมกล้า อับแต่บ่ายโมงไปจนพลบค่ำ ถึงสว่าง มีอาการ เชื่อมมัว ทาวเป็นคราวๆ นอนไม่หลับ

ถ้าดีกล้า อับแต่เที่ยงไปถึงบ่าย ๕ นาที ถึงคลาย ตัวร้อน ชวนเซเมื่อลุกนั่งขึ้น

๗) ใช้เพื่อเลือดลม และน้ำเหลือง มีอาการ คลื่นไส้ อาเจียน(แต่น้ำลายเปล่า)

● ใช้ ตรีโทษ

๑. กำเดา เสมหะ โลหิต

๒. กำเดา โลหิต ลม

๓. กำเดา ลม เสมหะ

๑) ใช้เพื่อกำเดา เสมหะ และ โลหิต

จะเกิดอาการ หน้าเหลือง นัยน์ตาแดงจัด เراءร้อน กระหายน้ำ เหงื่อตก อาเจียนเป็นสีเหลือง มีโลหิต จิตใจระส่ำระสาย กลางคืนหลับไม่สนิท

๒) ใช้เพื่อกำเดา โลหิต และลม

มีอาการ วิงเวียน หนักหัว ปวดหัวมากที่สุด มีอาการปวดเมื่อยทั้งตัว หนาวสะท้าน ไม่ใคร่รู้สึกตัว เหม็นเบื่ออาหาร เชื่อมซึม(ตาหรี) ง่วงนอน

๓) ใช้เพื่อกำเดา ลม และเสมหะ

มีอาการ เจ็บตามข้อทั่วทั้งลำตัวร้อนในกระหายน้ำ จิตใจระส่ำระสายเหงื่อไหลไทรหมทั่วตัวง่วงนอนมาก

- หนึ่ง ถ้าหากกำเดา เสมหะ โลหิต และลม

๔ ประการนี้รวมกันให้โทษ ๔ อย่าง คือ หายใจขัด ตัวแข็ง ชักคางแข็ง ลิ่นแข็ง ท่านเรียกโทษนี้ว่า มรณะขาร หรือ ตรีทุต

- ใช้ตรีโทษ คือ ใช้ใดเมื่อพิจารณาดูรูปร่าง

แล้ว มีลายตามตัว มีอาการเพื่อละเมอไป ผู้อื่นพูดด้วยไม่ได้ยินเสียง(หูอื้อ)

- ใช้ตรีโทษ มี ๓ ประการ คือ

๑. เบื่ออาหาร ๒. เจ็บไปทั่วตัว ๓. นอนไม่หลับ

อาการ ๓ ประการนี้ จะเกิดขึ้นในขณะอยู่ในทวันโทษซึ่งแพทย์พอรักษาได้

ลักษณะของไข้ ซึ่งเมื่อเวลาจับ และกำลังวันจะบอกได้ว่าเป็นไข้ประเภทใด ๓ สถาน

๑. ไข้เอกโทษ จับตั้งแต่ย่ำรุ่ง ถึงเวลา บ่าย ๒

๒. ไข้ทวันโทษ จับตั้งแต่ย่ำรุ่ง ถึงเวลา ๒ ทุ่ม

๓. ไข้ตรีโทษ จับตั้งแต่ย่ำรุ่ง ถึงเวลา ตี ๒

ลักษณะวันเวลาที่ ไข้กำริม ๔ สถาน

เสมหะ ๙ โลหิต ๗ กำเดา ๔ ลม ๑๓

ลักษณะไข้ แห่งธาตุทั้ง ๔

๑. ไข้เตโช (มีอาการ ๓-๔ วัน) มีอาการ ร้อนไปทั้งตัว ทั้งภายนอกภายใน ทูรนทูราย หัวใจสับสน (ต้องใช้น้ำเช็ดตัวไว้เสมอ) ลิ่นแห้ง คอแห้งแห้งในอก กระหายน้ำ คลั่งโคลิก หมดสติ เจ็บโน้นเจ็บนี้ทั่วร่างกาย (คล้ายคนมีมารยา) อยากกินของแสดง ดูกมีปอบ ถ้าความร้อนไม่ตกอาการทรงไปถึง ๗-๘ วัน ตาย

๒. ไข้อาโป (มีอาการ ๔ วัน) อาการ ท้องเดินบางที่มีเสมหะโลหิตตกตามช่องทวารหนัก-เบาบางที่อาเจียนเป็นโลหิต ถ้าเป็นถึง ๘-๙ วัน ตาย

๓. ไข้เพื่อวโย (มีอาการ ๓-๔ วัน) นอนสะดุ้ง หมดสติ เพื่อ เรอ อาเจียนแต่น้ำลาย มือเท้าเย็นโรคนีตาย ๒ ส่วน ไม่ตาย ๑ ส่วน ถ้าแก้มือเท้าเย็นให้ร้อนไม่ได้ อาการจะทรงไปถึง ๘-๑๐ วัน ตาย

๔. ไข้เพื่อปลวี่ (มีอาการ ๑-๒ วัน) มีอาการ เชื่อมมัว หมดสติ ไม่ถ่ายอุจจาระ (ถ่ายยากไม่ออก) ไม่กินอาหาร (แต่อาเจียนออกมา) ถ้าเป็นถึง ๑๐-๑๑ วัน ตาย

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ทราบว่ากร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่
 จะเอาแผนกคดีอาญานักการเมืองในศาลฎีกา
 ลงมาไว้ที่ศาลอุทธรณ์แทน
 เพื่อที่คู่ความจะได้อุทธรณ์คดีไปสู่ศาลฎีกาได้

ศาลอุทธรณ์

ศาลยุติธรรมได้ตั้งขึ้นตามประกาศตั้งกระทรวงยุติธรรม เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ร.ศ. ๑๑๐ สมัยรัชกาลที่ ๕ ก่อนตั้งกระทรวงยุติธรรมนั้น คดีความกระจัดกระจายอยู่ตามกรมต่าง ๆ กล่าวคือคดีที่เกี่ยวข้องด้วยเรื่องราวหรืออำนาจหน้าที่ของหน่วยงานใดก็อยู่ที่หน่วยงานนั้น ๆ ตามประกาศตั้งกระทรวงยุติธรรมกำหนดให้ยกศาลฎีกาไปเป็น “ศาลอุทธรณ์คดีหลวง” ให้ศาลอุทธรณ์มหาดไทยเดิมเป็น “ศาลอุทธรณ์คดีราษฎร์” ในกระทรวงยุติธรรม

ต่อมาเมื่อพระราชบัญญัติจัดการในสนามสถิตยุติธรรมลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ร.ศ. ๑๑๑ ให้ยกเลิกศาลอุทธรณ์คดีหลวง บรรดาคดีความทั้งหลายให้ไปอยู่ที่ศาลอุทธรณ์คดีราษฎร์ทั้งสิ้น ศาลอุทธรณ์คดีราษฎร์จึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่อุทธรณ์คำพิพากษาศาลในกรุงเทพฯ และศาลหัวเมืองต่าง ๆ ด้วย ต่อมาเมื่อมีศาลอุทธรณ์คดีราษฎร์เพียงศาลเดียวจึงเรียกกันสั้น ๆ ว่า “ศาลอุทธรณ์”

ต่อมาเมื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชธรรมนูญศาลหัวเมือง ร.ศ. ๑๑๔ ก็เรียกชื่อว่า “ศาลอุทธรณ์” โดยในมาตรา ๒๐ บัญญัติว่า “คู่ความจะอุทธรณ์คำพิพากษาศาลแขวงและศาลเมืองให้อุทธรณ์ต่อศาลมณฑล เมื่ออุทธรณ์คำ

พิพากษาศาลมณฑล จึงให้เข้ามาอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ ณ สนามสถิตยุติธรรมในกรุงเทพฯ

ในปี ร.ศ. ๑๑๕ ได้ตราพระราชบัญญัติตั้งข้าหลวงพิเศษสำหรับจัดการแก้ไขธรรมเนียมศาลยุติธรรมทั้งปวง ร.ศ. ๑๑๕ เพื่อจัดการแก้ไขศาลหัวเมืองและให้ใช้วิธีพิจารณาอย่างใหม่ในศาลหัวเมือง ข้าหลวงพิเศษมีอำนาจพิจารณาคดีความเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ค้างพิจารณาอยู่หรือที่ได้ฟ้องใหม่ที่ศาลหัวเมืองได้ ในกรณีเช่นนี้ห้ามมิให้อุทธรณ์คำพิพากษาของข้าหลวงพิเศษดังกล่าวต่อศาลใดศาลหนึ่งเป็นอันขาด ถ้าไม่พอใจให้ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาทีเดียว

ต่อมาได้มีประกาศลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ร.ศ. ๑๑๖ ว่า “การที่คู่ความจะอุทธรณ์คำพิพากษาศาลมณฑลตามความในมาตรา ๒๐ แห่งพระราชธรรมนูญศาลยุติธรรมศาลหัวเมืองนั้น ในส่วนศาลมณฑลกรุงเทพฯ นี้ เพราะเหตุที่ข้าหลวงพิเศษยังกำลังจัดการอยู่ในหัวเมืองมณฑลนั้น และเพราะศาลมณฑลเพิ่งแรกตั้งใหม่อยู่ในความตรวจตราของข้าหลวงพิเศษ ถ้าคู่ความจะอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลมณฑลกรุงเทพฯ ให้อุทธรณ์ต่อข้าหลวงพิเศษแทนศาลอุทธรณ์ในสนามสถิตยุติธรรมในกรุงเทพฯ ไปจนกว่าจะโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ประกาศแก้ไขต่อไปประการใด จึงเป็น

เหตุให้เกิด “ศาลอุทธรณ์ข้าหลวงพิเศษ” ขึ้นอีกศาลหนึ่ง

ต่อมาได้มีประกาศลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ร.ศ. ๑๒๔ แก้อำนาจศาลมณฑลตามความในประกาศนี้ ข้อ ๑ มีความว่า “ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ร.ศ. ๑๒๔ ต่อกไปความศาลอุทธรณ์จากศาลในหัวเมือง นอก มณฑลกรุงเทพฯ พิจารณาพิพากษา เว้นแต่เสนาบดี กระทรวงยุติธรรมจะได้มีอำนาจพิเศษแก่ศาลมณฑลมี อำนาจชำระความอุทธรณ์บางอย่างบางชนิด”

เมื่อข้าหลวงพิเศษได้จัดการศาลมณฑลทั่ว ราชอาณาจักรแล้ว คดีความในศาลหัวเมืองทั้งสี่ นุทธรณ์มายังศาลอุทธรณ์ข้าหลวงพิเศษ ส่วนคดีที่ อุทธรณ์จากศาลต่าง ๆ ในมณฑลกรุงเทพนั้น ตกอยู่ใน ศาลอุทธรณ์

ในขณะนั้นยังมีศาลต่างประเทศและศาลแผนกมี อำนาจในหัวเมืองซึ่งต้องบังคับตามสัญญาทางพระ ราชไมตรีกับต่างประเทศคดีพวกนี้ถ้าจะอุทธรณ์ต้อง อุทธรณ์ไปศาลอุทธรณ์ไม่ใช่ศาลอุทธรณ์ข้าหลวงพิเศษ

วันที่ ๘ เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๙ มีประกาศ ให้รวมศาลอุทธรณ์กับศาลอุทธรณ์ข้าหลวงพิเศษเข้า ด้วยกันและเรียกให้ศาลอุทธรณ์ว่า “ศาลอุทธรณ์ กรุงเทพฯ” มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอุทธรณ์ ทั่วราชอาณาจักร ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๔๖๙ เป็น ต้นไป เอกสารทางราชการบางแห่งใช้ “ศาลอุทธรณ์” บางแห่งใช้ “ศาลอุทธรณ์กรุงเทพ”

ในปี พ.ศ. ๒๔๗๗ ได้มีการตราพระธรรมนูญศาล ยุติธรรมพุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๒ กำหนดว่า ศาลยุติธรรมมี ๓ ชั้น คือ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา จึงใช้คำว่า “ศาลอุทธรณ์” มาจนปัจจุบันนี้

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ได้มีการตราพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลอุทธรณ์ภาค พ.ศ. ๒๕๓๒ และพระราช- กฤษฎีกากำหนดจำนวน ที่ตั้ง เขตศาลและวันเปิดทำ

การของศาลอุทธรณ์ภาค พ.ศ. ๒๕๓๒ ขึ้น ๓ ศาล คือศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ภาค ๒ และ ภาค ๓ มีอำนาจ พิจารณาคดีที่เกิดขึ้นในจังหวัดภาคเหนือ ภาคอีสาน และภาคใต้ตามลำดับและได้เปิดทำการเมื่อวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๓๓ และได้ย้ายที่ทำการศาลอุทธรณ์จาก ที่ทำการหลังเดิมที่สนามหลวงมาอยู่ที่ถนนรัชดา เขต จตุจักร ในปัจจุบัน ตั้งแต่วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๓๕ พร้อมทั้งศาลอุทธรณ์ภาคทั้งสามศาลด้วย ส่วนศาล อุทธรณ์คงพิจารณาคดีในเขตอำนาจจังหวัดในภาคกลาง ปี ๒๕๔๐ มีการออกพระราชกฤษฎีกา กำหนด จำนวนศาลอุทธรณ์ภาคออกเป็น ๙ ศาลและเปิดทำการ ในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๒

ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ปัจจุบันตั้งอยู่ที่อาคารเดียวกับศาลอาญา มีเขตอำนาจในท้องที่รวม ๙ จังหวัดใน ภาคกลางคือ สมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี พระ นครศรีอยุธยา อ่างทอง ลพบุรี สิงห์บุรี ชัยนาทและ สระบุรี

ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ ปัจจุบันตั้งอยู่ที่จังหวัดระยอง มีเขตอำนาจในท้องที่รวม ๘ จังหวัดในภาคตะวันออก คือ จังหวัดชลบุรี ฉะเชิงเทรา นครนายก ปราจีนบุรี สระแก้ว ระยอง ตราดและจันทบุรี

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ปัจจุบันตั้งอยู่ที่จังหวัด นครราชสีมา มีเขตอำนาจในท้องที่รวม ๘ จังหวัด ในภาคอีสานตอนล่างคือ จังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี อำนาจเจริญและยโสธร

ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ ปัจจุบันตั้งอยู่ที่จังหวัดขอนแก่น มีเขตอำนาจในท้องที่รวม ๑๑ จังหวัดในภาคอีสาน ตอนบนคือ จังหวัดขอนแก่น อุดรธานี หนองบัวลำภู หนองคาย เลย สกลนคร นครพนม มุกดาหาร มหาสารคาม ร้อยเอ็ดและกาฬสินธุ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ปัจจุบันตั้งอยู่ที่จังหวัด เชียงใหม่ มีเขตอำนาจในท้องที่รวม ๘ จังหวัดในภาค เหนือตอนบนคือ จังหวัดเชียงใหม่ ลำปาง แม่ฮ่องสอน

เชียงใหม่ พะเยา น่าน ลำพูนและแพร่

ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ปัจจุบันตั้งอยู่ที่จังหวัด นครสวรรค์ มีเขตอำนาจในท้องที่รวม ๑๐ จังหวัด ในภาคเหนือตอนล่างคือ จังหวัดนครสวรรค์ พิษณุโลก สุโขทัย อุตรดิตถ์ ตาก แม่สอดกำแพงเพชร พิจิตร เพชรบูรณ์และอุทัยธานี

ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ปัจจุบันตั้งอยู่ที่อาคารศาล แหวงพระนครเหนือถนนรัชดา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร และกำลังก่อสร้างที่ทำการใหม่ที่จังหวัด นครปฐม มีเขตอำนาจในท้องที่รวม ๘ จังหวัดในภาค ตะวันตกคือ จังหวัดนครปฐม ราชบุรี เพชรบุรี สุพรรณบุรี กาญจนบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม และประจวบคีรีขันธ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ ปัจจุบันตั้งอยู่ที่จังหวัดภูเก็ต มีเขตอำนาจในท้องที่รวม ๗ จังหวัดในภาคใต้ตอนบนคือ จังหวัดภูเก็ต นครศรีธรรมราช ชุมพร สุราษฎร์ธานี ระนอง กระบี่และพังงา

ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ปัจจุบันตั้งอยู่ที่ อาคารศาล แพร่ธนบุรี เขตบางขุนเทียน กำลังเปิดประมูลสร้างที่ จังหวัดสงขลา มีเขตอำนาจในท้องที่ ๗ จังหวัดภาคใต้ ตอนล่างคือ จังหวัดสงขลา ตรัง พัทลุง สตูล ปัตตานี ยะลาและนราธิวาส

ส่วนศาลอุทธรณ์คงพิจารณาคดีที่เกิดขึ้นในท้องที่ กรุงเทพมหานครเท่านั้น แต่ไม่รวมถึงคดีศาลชำนาญ พิเศษที่อุทธรณ์ตรงไปศาลฎีกา เช่นคดีแรงงาน ภาษี ล้มละลายและทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า ระหว่างประเทศ

ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ มีพระราชบัญญัติวิธีพิจารณา คดี ยาสเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกาศใช้ ในมาตรา ๑๔ บัญญัติว่า “ให้จัดตั้งแผนกยาสเสพติดชั้นในศาลอุทธรณ์ โดยให้มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเกี่ยวกับยาส เพติดที่อุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นและ

ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้” ทำให้คดี ยาสเสพติดทั้งหมดที่เคยอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ภาค ต่าง ๆ ต้องอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์

นอกจากนี้ศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาค ยังทำหน้าที่พิจารณาให้ใบเหลืองใบแดงแก่นัก- การเมืองระดับท้องถิ่นในการเลือกตั้งท้องถิ่นในเขต อำนาจท้องที่ของตนด้วย ในศาลอุทธรณ์นั้นคือสมาชิก สภาเขต และสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร

ขณะนี้กระแสการปฏิรูประดมมาก มีการเสนอ ให้ยื่นฎีกาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์และอุทธรณ์ภาคได้ แต่เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายเท่านั้น ส่วนข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาวันแต่จะได้รับอนุญาตให้ฎีกาจากศาล ฎีกาเท่านั้นเช่นเดียวกับคดียาสเสพติด เพื่อลดคดีที่ค้าง ในศาลฎีกาและการประวิงคดีของคุณบางฝ่ายและ สำนักงานศาลยุติธรรมก็เห็นชอบด้วย บัดนี้การดำ เนิน การกำลังจะเสร็จสิ้น อีกประการหนึ่งที่กำลังดำ เนิน- การคือการตั้งศาลอุทธรณ์ชำนาญพิเศษ ให้คดี ที่เคยอุทธรณ์ตรงต่อศาลฎีกากลับมาที่ศาลอุทธรณ์ ชำนาญพิเศษและถึงที่สุด เพื่อลดงานในศาลฎีกา ทราบว่าการร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่จะเอาแผนกคดี อาญานักการเมืองในศาลฎีกาลงมาไว้ที่ศาลอุทธรณ์แทน เพื่อที่คู่ความจะได้อุทธรณ์คดีไปสู่ศาลฎีกาได้ และการ แจกใบเหลืองใบแดงนักการเมืองทั้งก่อนและหลังรับ รองผลการเลือกตั้งจะให้ศาลเป็นผู้ออกทั้งหมดและคง อยู่ที่ศาลอุทธรณ์และอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาคอีก เช่นกัน ต่อไปศาลอุทธรณ์จะเป็นศาลหลักของประเทศ คดีส่วนใหญ่ก็จะจบที่ศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาค การทำงานของศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาคก็คง ต้องมีการกลั่นกรองกันหลายชั้นเหมือนศาลฎีกาใน ปัจจุบัน เกรงอย่างเดี๋ยวยว่าศาลอุทธรณ์จะรับภารกิจที่ เพิ่มขึ้นได้หรือไม่ เพราะคดีแต่ละปีคดีก็เพิ่มขึ้นจำนวน มากไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนผู้พิพากษาอยู่แล้ว การ จัดสรรงบประมาณและบุคลากรให้มีคุณภาพและ เข้าใจภารกิจทำงานเสร็จได้ในเวลาอันเหมาะสม ย่อม เป็นงานที่ทำทนายสำนักงานศาลยุติธรรมเป็นอย่างยิ่ง **๒**

ปิดท้าย

พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ห้าวหาญ....พิสุทธ์ใส

ยืนยันยืนหยัดซี่	ซัดจริง
องอาจประกาศอิง	หลักอ้าง
ประชาธิปไตยสิง	สถิตมั่น ไทยนา
จุดมุ่งหมายเสกสร้าง	สิทธิ์ผู้ศักดิ์ศรี
สยามจรัสอยู่ยัง	ยืนยง
เหตุหนึ่งเซ็ดชุธง	เด่นชี้
กำจัดชั่วฉวมลง	เสมอทั่ว
มิหวั่นอำนาจดี	ลับเร้นรุกเผชิญ
เบิกทางเดินเด่นด้วย	ศีลธรรม
พิสุทธ์กรรมสามนำ	ต่อสู้อยู่
พิทักษ์ค่าคนจำ	ตรึงมั่น
นายกาเดินกอบกู้	ก่อบ้านแปงเมือง
เรื่องอรุณวีรุ่งแล้ว	อธิปไตย
ปวงพสกนิกรไทย	แซ่ซ้อง
ซิดชมชื่นกวีโนย	ตลอดทั่ว
เลอค่าควรเมืองก้อง	เกริกฟ้าแดนสรวง
ปวงประชาพร้อมพร้อม	อภิบาท
ไทยใช้ชนชายชาติ	ชั่วช้า
ประพฤติเอียงทรราช	ลือชื่อ
โคงแผ่นดินตากหน้า	เรียกร้อง.....ยุติธรรม!!
จำยอมเพื่อชาติอยู่ยัง	ยืนยง
ธงชาติไทย“ไตรรงค์”	สะบัดปลิว
เลือดแดงหลังดำรง	เอกราช
খনบนอบสืบนัว	พร้อมพร้อมวันทา

ชุดท่ออกซ์ ฟารินขวัญ

● ขวดคีท็อกซ์ผ่านการรับรองจาก ฮย.●

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายคีท็อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดคีท็อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ **มาลัยทิพย์ โภคาพันธ์** 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ 08-1253-7677

farinkwan@gmail.com, baiyanang@gmail.com ● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

เป็นบทกลอนของ “อิสรา”(น้อมคำ) เป็นกวีที่สวยงามจึงนำมาใส่ทำนอง เมื่อ ๕ มิถุนายน ๒๕๖๖ เสรีจเมื่อ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๖ แล้วให้ปฏิพล เหมวรานนท์ arrange เวอร์ชันแรกให้ วัชรภรณ์ สุขสวัสดิ์ ขับร้อง ในอัลบั้ม “เก็บดอกหญ้ามาฝาก” เมื่อ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๖ อาตมาสัมผัสเข้าครานี้มันรู้สึกซึ่งเข้ากับความเป็นจริงที่สังคมประเทศไทยกำลังพยายามจะเป็นไปกันอยู่อย่างยิ่ง ซึ่งภาษาของกวีบทนี้ อาศัยธรรมชาติริ้นคำไพเราะให้เห็นความเป็นอิติปัจจยตาที่เคลื่อนไหวไปในสรรพสิ่ง ร่ายเรียงกวีศิลปธรรมชาติให้เห็นสื่อลึกลงไปถึงสัจภาพของความเป็นมนุษย์ และสัจภาพของความเป็นสังคมที่ต้องเปลี่ยนแปลงแปรไปตามกาล ด้วยเหตุด้วยปัจจัยที่เกิดที่เข้ามาเป็นเจ้าก็เจ้าการทำให้แต่ละสรรพสิ่งต้องม้วนเป็นไปจริงแท้ ๆ เพราะสิ่งนี้เกิด จึงเกิดสิ่งนั้น และเพราะสิ่งนั้นเกิด สิ่งนี้จึงเกิด จริงที่สุด “ความไม่เที่ยง” คือสัจธรรมของโลก หากเห็นได้ว่าทุกอย่างประหนึ่ง “น้ำค้างกลางฟองน้ำ” ของผู้มีฝัน ก็จะไม่เชื่อสัจธรรมว่า ทุกอย่างไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีเหตุแห่งทุกข์ ไม่ใช่ตัวตน ดังนั้น เราต้องเห็น “ปัจจุบันธรรม” ว่าชีวิตคนนั้นอยู่ไปด้วย “กรรมกับกาล” ปานน้ำค้างกลางฟองน้ำ ซึ่งน้ำค้างยังมี “ความสดใส” ให้แก่ใบไม้ใบหญ้า ยังทิ้งร่องรอยแห่งความสดใสที่มันไว้เสมอทุกชีวิตแห่งน้ำค้าง เราเป็นคนแล้ว ชีวิตของเราได้ทั้งสิ่งใดไว้ให้แก่นุษย์แก่สังคมแก่โลกบ้างไหม!!..??

“สมณะโพธิรักษ์”

๑๗ เมษายน ๒๕๕๘

เพลง “น้ำค้างกลางฟองน้ำ”

อรุณรุ่งเห็นหนาวพรานน้ำค้าง
ไอหมอกบางเย้าหยอกกับดอกหญ้า
ครั้นยามสายแดดจัดลมพัดพา
หยาดน้ำฟ้าก็หายวับกับแสงตะวัน
กาลเวลาเคลื่อนไหวไม่หยุดนิ่ง
สรรพสิ่งเคลื่อนตามความแปรผัน
เมื่ออาทิตย์ลับดวงจบช่วงวัน
ชีพก็พลันลั่นลงอีกองคูลี
เพียงน้ำค้างยังพรางพรหมทมิใบไม้
ทิ้งร่องรอยสดใสให้ทุกที่
คนลิ้มสิ่งใดให้โลกนี้
จึงจะมีคุณค่ากว่าน้ำค้าง.

ดาวน์โหลดฟังเพลง “น้ำค้างกลางฟองน้ำ”

ได้ที่ www.asoke.info-connect

to www.bunniyom.com